

‘Άγιον Όρος

Διαχρονική μαρτυρία
στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Πίστεως

Πανσέβαστε
Πορταΐτισσα
Δέσποινα, ἐν
τοῖς νῦν δεινοῖς
καιροῖς τῆς καὶ
ἐκ τῶν ἡμετέρων
ἀμφισβητήσεως
τῶν ἀδιαπραγ-
ματεύτων ἀγίων
δογμάτων καὶ
ιερῶν κανόνων
τῆς ἀνωμήτου
ἡμῶν πίστεως,
μὴ ἐγκαταλίπης
τὸ Ἅγιον Περιβό-
λιόν Σου, διὰ τὰς
ἀμαρτίας ἡμῶν,
ἀλλὰ προηγοῦ
ἡμῶν Ἄχραντε
Γερόντισσα, τῇ
πανσθενεῖ Σου
ράβδῳ, διδοῦ-
σα ἡμῖν πνεῦμα
φόβου Θεοῦ,
πνεῦμα συνέ-
σεως, πνεῦμα
ἀνδρείας καὶ ῥων-
νύουσα ἡμᾶς εἰς
ἀγῶνας στερροὺς
ὑπὲρ τῆς ἀγίας
ἡμῶν πίστεως.

(Δέησις)

Ἡ Παναγία ἡ Πορταΐτισσα, Προστάτις καὶ Ἐφορος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, Ἱερὰ Μονὴ Ἰβήρων.

Τὴν
σεπτὴν Σου
Εἰκόνα, Πορταΐ-
τισσα Δέσποινα,
ἢ διὰ θαλάσσης
ἐπέστη, θαυμα-
στῶς ἐν τῇ ποιίμνῃ
Σου, τιμῶμεν
ὡς ἀγίασμα σε-
πτόν, καὶ σκηνῳ-
μα τῆς δόξης Σου
πιστῶς· ἐξ αὐτῆς
γὰρ ἀναβλύζεις
τὰς δωρεάς,
τοῖς πόθῳ ἐκβοῶ-
σι σοί· δόξα τοῖς
θαυμασίοις Σου
ἀγνή, δόξα τῇ
προμηθειᾷ Σου,
δόξα τῇ
πρὸς ἡμᾶς Σου
πλουσία χρηστό-
τητι.

Ἀπολυτίκιον

τῆς Παναγίας τῆς

Πορταΐτισσας, Γερασίμου

Μοναχοῦ Μικραγιαννα-
νίτου.

Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος διετήρησε ἀνεκάθεν τὴν αὐτοσυνειδησία του ὅτι «παραμένει Χάριτι Χριστοῦ πιστὸς θεματοφύλαξ τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου πίστεως, τὴν ὁποία οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι παρέδωσαν στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες μας μὲ ἅγιες Οἰκουμενικὲς Συνόδους διετήρησαν διὰ τῶν αἰῶνων ἀπαραχάρακτη»

Ἕγχομημα ἁγίου Ὄρους, Ο.Τ., ἀρ. φ. 1801, 9-10-2009).

Ἡ ἔκδοσή μας

Θεὶα χάριτι καὶ οἰκονομίᾳ Θεοῦ ἔφθασε στὰ χέρια μας, ὡς εὐλογία Του, τὸ ἠλεκτρονικὸ ἀρχεῖο τῆς μαχητικῆς —καὶ ἀδιαλείπτως εὐρισκομένης ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ ἀντιπαπικοῦ καὶ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος— ἐφημερίδος **«Ὁρθόδοξος Τύπος»**, εἰς τὸ ὁποῖο περιλαμβάνονται τὰ ἀπὸ τοῦ 1961 ἕως τοῦ 2011 ἐκδοθέντα φύλλα της.

Μέσα στὶς χιλιάδες τῶν σελίδων τοῦ ἀρχείου —καὶ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἐξαιρετικῶς καλῶν καὶ ἐνδιαφερόντων δημοσιευμάτων— δημοσιεύονται πλεῖστα ὅσα ὁμολογιακὰ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεώς μας κείμενα, ὑπογραφόμενα ὑπὸ τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀγιορείτικων Ἱερῶν Μονῶν, ἀγίων Καθηγουμένων καὶ Γερόντων, ἀγίων καὶ μεγάλων μορφῶν τοῦ ἀγιορείτικου Μοναχισμοῦ διαλαμψάντων κατὰ τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, ἀλλὰ καὶ συνταρακτικὲς ἐκκλησιαστικὲς εἰδήσεις ἐποχῆς.

Καὶ ὡς εὐλογία Θεοῦ ἐκλαμβάνουμε αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ἀρχεῖο, ποῦ ἀποτελεῖ σημαντικὸ βοήθημα καὶ ἐργαλεῖο καὶ ἐφόδιο στὸν ἀντιοικουμενιστικὸ ἀγῶνα, διότι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ θυμηθοῦμε οἱ παλαιότεροι καὶ νὰ γνωρίσουμε οἱ νεώτεροι τὴν ὁμολογιακὴ καὶ ἀγωνιστικὴ ἀγιορείτικὴ στάση ἔναντι τῶν παναιρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν αἰρετικῶν παρεκτροπῶν ἐντὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, ἀκόμη καὶ τῶν κορυφῶν αὐτῆς.

Πράγματι, μέσα στὰ κείμενα αὐτὰ ἀποκαλύπτεται τὸ ρωμαλεὸ ὀρ-

θόδοξο φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπως αὐτὸ δημοσίως ἀσυμβίβαστο καὶ μαχητικὸ ἐκδηλώθηκε μετὰ τὴν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς παπικῆς Αἵρέσεως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη **Ἀθηναγόρα** καὶ τὸν Πάπα **Παῦλο ΣΤ'** τὸ 1965. Ἀλλὰ καὶ δυναμικὰ ἀναδεικνύεται ἡ πνευματικὴ καὶ ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ ἀγιορείτικου Μοναχισμοῦ, ἀπὸ τοὺς ἀγίους καὶ ὀσίους Μοναχοὺς ποὺ κατὰ καιροὺς ἐδιώχθηκαν, φυλακίσθηκαν, βασανίσθηκαν καὶ ἐμαρτύρησαν, ὑπερασπιζόμενοι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστην μας, ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος **Μιχαὴλ Η' Παλαιολόγου** (1259-1282) καὶ Πατριάρχου **Ἰωάννου Βέκκου** (1275-1283), ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου **Ἰωάννου Καλέκα** (1334-1347) κ.ἄ.

Ἡ ὁμολογιακὴ μαρτυρία καὶ ὁ σταθερὸς ἀντιαιρετικὸς ἀγῶνας τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν ἀγιορείτῶν Μοναχῶν, ὅπως μὲ τόση ἐνάργεια καὶ γλαφυρότητα —ὡς χρονικὸ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος— ζωντανεύουν στὶς σελίδες τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου», μᾶς συνεκλόνησαν, μᾶς συνετάραξαν, μᾶς ἀναστάτωσαν, μᾶς προβλημάτισαν, μᾶς διήγειραν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ κραταίωσαν τὴν ἀποφασιστικότητά μας. Ἦρθαμε, ἔτσι, σὲ συναίσθησι καὶ ἀναλογισθῆκαμε, ἀπὸ τὴν μία μεριὰ τὴν ἐποποιεῖα αὐτοῦ τοῦ πολύχρονου ἀγῶνος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη διαπιστώνουμε τὴ σημερινὴ ἀφωνία καὶ ἀδράνεια καὶ ἀπραξία τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

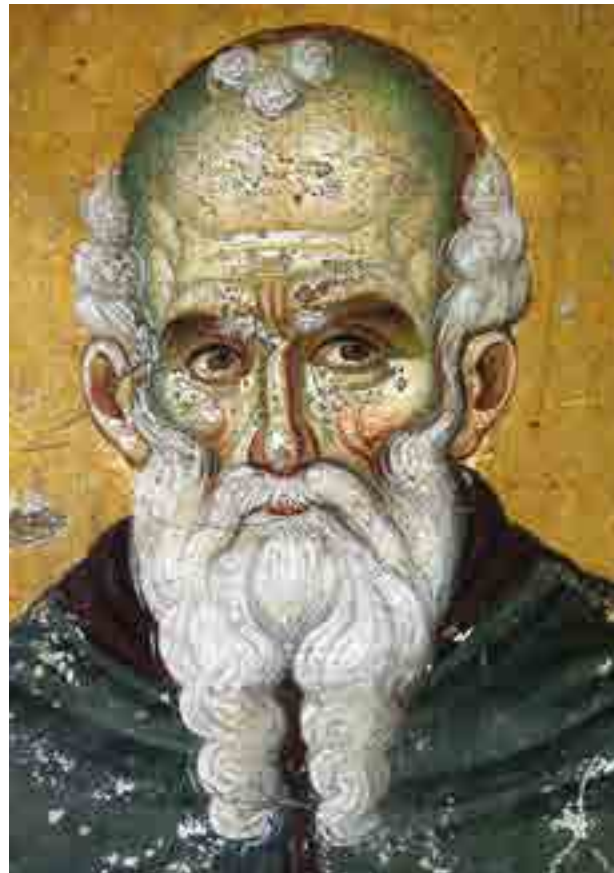
Ὁ Χριστὸς Ἐνθρονος, Πρωτᾶτον, Ἁγιον Ὄρος.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ὁ ἰσαπόστολος. Τοιχογραφία στὸ Ἱερὸ Ἡσυχαστήριον Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης.

Τὰ καινοφανῆ καὶ ἀντορθόδοξα οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ τοῦ διαδόχου του Πατριάρχου Δημητρίου —τῶν δεκαετιῶν 1960-1980— προκάλεσαν πραγματικὴ ἐξέγερση στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἡ ὁποία ἐφθασε ἕως καὶ τὴν πολυετῆ διακοπὴ τῆς μνημονεύσεώς τους, ὅπως ὀρίζουν ἡ διδασκαλία τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων μας, οἱ θεόπνευστοι ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ ἀπαρασάλευτος ἱερὰ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀνάλογα ἀτοπήματα, ἀντιεκκλησιαστικὰ καὶ ἀντορθόδοξα, πραγματοποιοῦνται καὶ στίς ἡμέρες μας καὶ μάλιστα κατὰ συρροήν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. **Βαρθολομαῖο**, ὁ ὁποῖος συνεχίζει συνειδητὰ καὶ συστηματικὰ τὴν ἀκολουθούμενη τακτικὴ τῶν προκατόχων του. Δυστυχῶς, ὅμως, ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἁγιορεῖτες μοναχοὶ δὲν ἀκολουθοῦμε τὴν γραμμὴ τῶν προκατόχων μας. Δὲν ἀκολουθοῦμε τὴν πορεία τῶν ἁγίων μας, τῶν μαρτύρων, τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως καὶ τῶν ἁγιασμένων καὶ σεβασμίων Γερόντων μας. Ἀντιθέτως σιωποῦμε

Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, θεμελιωτὴς τοῦ ἁγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ. Τοιχογραφία Μ. Πανσέληνου, Πρωτάτον, Ἅγιον Ὄρος.

καὶ κωφεύουμε, ἀδρανοῦμε καὶ ἐφησυχάζουμε ἐπιδεικνύοντας μία συμπεριφορὰ παντελῶς ξένη καὶ ἀντίθετη πρὸς τὰ μοναχικὰ εἰωθότα καὶ τίς παρακαταθήκες τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Γεροντῶν μας.

Αὐτὸς ὁ συγκλονισμὸς μας, μᾶς ὁδήγησε στὴν ἀπόφαση νὰ ἀντλήσουμε τὴν θεολογικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ ἐπιχειρηματολογία, τὴν ἀποφασιστικὴ καὶ τὴν μαχητικὴ πού κατέγραψαν σὲ αὐτὰ τὰ κείμενα καὶ ἀνέπτυξαν ἐνεργῶντας κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιβολῆς τῆς αἰρέσεως ἡ Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οἱ Ἱερὲς Μονές, οἱ ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ Γέροντες, οἱ ἁγιορεῖτες Μοναχοί. Τὰ ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ ὡς παρακίνηση καὶ πρόσκληση καὶ σάλπισμα πρὸς τὴν ἁγιορειτικὴ Μοναστικὴ Πολιτεία σήμερα εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀθρητικότητος τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας ἀγῶνα, ὡς ἀπαράμιλλα ὄπλα καὶ ἀνεξάντλητα ἐφόδια αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος στὴ σημερινὴ ἀπειλή τοῦ ἐκλατινισμοῦ, τοῦ ἐξουνιτισμοῦ καὶ

«Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», ἔργον Θεοφάνους τοῦ Κρητός. Τοιχογραφία τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα Ἁγίου Ὄρους.

τῆς συγκρητιστικῆς διαβρώσεως τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας.

Στὴν προσπάθεια αὐτῆ, ἄλλωστε, μᾶς καλεῖ καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ Ὑπομνήματος πού συνέταξε ἡ ἐπὶ τῶν Δογματικῶν Ἱεροκοινοτικῆ Ἐπιτροπῆ:

✓ «Ὁ πιστὸς Ὀρθόδοξος λαὸς ἔχει ὑποχρῶσι νὰ διατηρῇ γρηγοροῦσα ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι καὶ δογματικὴ εὐαισθησία, ἰδίως οἱ Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς μοναχικῆς μας κλήσεως ἔχουμε ἀξημμένη εὐαισθησία γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ἐφ' ὅσον ἔργον Μοναχοῦ τὸ μηδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον». Ἡ καλὴ αὐτὴ ἀνησυχία σημαίνει τὴν ἐπαγρύπνησιν ἀπέναντι σὲ κάθε νεωτεριστικὴ γνώμη ἢ ἐνέργεια, πού δὲν εἶναι σύμφωνη πρὸς τὴν εὐσέβεια τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφ. 4, 14). Αὐτὴ εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ ὑγιοῦς ἐκκλησιαστικοῦ αισθητηρίου καὶ κριτηρίου, ὅπως τὸ βεβαιώνει ἡ μακραίωνη Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ τονίζει μὲ πολλὴ ἔμφασι ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1848.

Ὁ λαὸς, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πράγματι ✓ «ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν πατέρων αὐτοῦ», γι' αὐτὸ «παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα» (Υπόμνημα Ἁγίου Ὄρους, περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, Ἅγιον Ὄρος, Φεβρουάριος 2007, <http://www.impantokratoros.gr/EAFE2AB9.el.aspx>).

Στὸ παρὸν τεῦχος συμπεριλαμβάνουμε καίρια καὶ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα αὐτῶν τῶν κειμένων, πού ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότητά τους τὰ καθιστοῦν ἀστασίαστα καὶ ἀπαρασάλευτα σημεῖα ἀναφορᾶς τῆς ἐπιχειρηματολογίας καὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἀγῶνος, ὅπως καὶ κάποια ἀκόμη πολὺ κατατοπιστικὰ ἄρθρα.

Προσευχόμαστε εἰς τὸν Κύριον καὶ Θεὸν μας Ἰησοῦ Χριστὸν διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου, πού σκεπάζει καὶ προστατεύει τὸ Περιβόλι της, καὶ δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ὁσίων Ἁγιορειτῶν, νὰ οἰκονομήσει τὴν προσπάθειά μας. Ἐλπίζουμε —μὲ τὴν βοήθεια καλῶν ἀδελφῶν

πού αναλαμβάνουν την δαπάνη τῆς ἐκδόσεως— νὰ κυκλοφορήσει αὐτὸ τὸ τεῦχος εὐρέως, τόσο ἐντὸς ὅσο καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἐλπίζουμε καὶ εὐχόμεσθε ἢ προσπάθειά μας αὐτή, ἡ ὁποία γίνεται χωρὶς καμμία ἰδιοτέλεια ἢ σκοπιμότητα νὰ εὐρει εὐήκοα τὰ ὦτα τῶν ἁγίων Καθηγουμένων μας καὶ τῶν Γερόντων μας, ὥστε—παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο-μαρτυρικό φρόνημα καὶ τὴν ὀρθόδοξη-ἁγιοπατερική στάση τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ τὸ ἀπώτερο καὶ νεώτερο παρελθόν— οἱ ἐπικεφαλεῖς τῆς ἀγιορείτικης Μοναστικῆς Πολιτείας μας, νὰ τεθοῦν καὶ

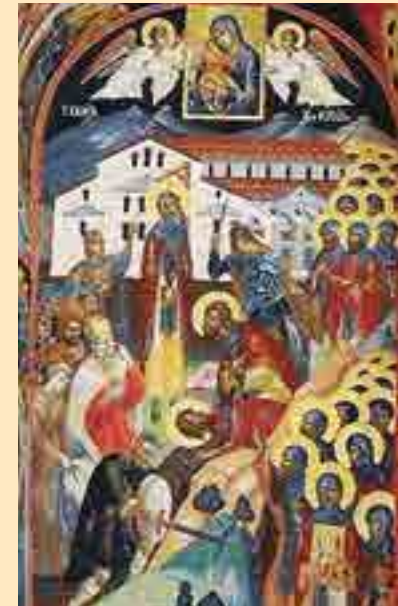
πάλι ταγοὶ τῶν Ἀγιορειτῶν ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἡγετική παρουσία καὶ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ὄρους γίνεται ἀκόμη πιὸ ἀναγκαῖα στοὺς συγχρόνους καιροὺς τῆς παγκοσμιοποιήσεως, τῆς Νέας Ἐποχῆς, τῶν παναιρέσεων τοῦ ἀλαζονικοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ἀκάθεκτες προελαύνουν καὶ μέ γεωμετρική πρόοδο ἀλώνουν χωρὶς οὐσιαστική ἀντίσταση τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ προπύργια καὶ τὰ κάστρα τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας, τὰ ταμποῦρια καὶ τοὺς προμαχῶνες τῆς Ρωμηοσύνης μας!...

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἡ αὐτοαλήθεια καὶ ἡ αἰώνιος πηγή ἀληθείας, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεράγνου Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, τοῦ ἁγίου ὀσιομάρτυρος Κοσμά τοῦ «πρώτου» καὶ πάντων τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, τῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐπὶ Βέκκου ἐν τῷ Ἀγωνύμῳ Ὄρει μαρτυρησάντων, κράτησον καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐλαχίστους ἐρρητισμένους εἰς τὴν ἀποστολοπαράδοτον πίστιν καὶ ἀξίωσον νὰ τηρήσωμεν ταύτην ἀκαινοτόμητον καὶ ἀπαρασάλευτον δίδοντες καθ' ἡμέραν τὴν πεπαρρησιασμένην ὁμολογίαν καὶ μαρτυρίαν τῆς Πίστεως. Ἀμήν.

Οἱ Ἅγιοι Ὀσιομάρτυρες οἱ ὑπὸ λατινοφρόνων μαρτυρήσαντες

Μεγαλυνάριον

Ἀωνύμου μοναχοῦ.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν εὐλαβῶς, πατέρας ὀσίους, τῆς ἐν Ἄθῳ διατριβῆς, τοὺς τὴν Βέκκου βίαν, ἀνδρείως καθελόντας, καὶ πίστιν τὴν ἁγίαν, ἐν Ἄθῳ σώσαντας.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐκτὸς ἀπὸ Ὀσίου καὶ ἀσκητῆς Ἁγίου καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀνέδειξε καὶ πλῆθος Ὀσιομαρτύρων καὶ Νεομαρτύρων. Ἡ υπεράσπιση μέχρι θανάτου τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, χωρὶς καμμία ὑποχώρηση καὶ παραχώρηση, συνόδευε πάντοτε τοὺς ἀσκητικούς καὶ νηπτικούς ἀγῶνες τους, ἀφοῦ «οὐδὲν ὠφελεῖ βίος ὀρθὸς δογμάτων διεστραμμένων» (Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος).

Ἔτσι, ὅταν τὸ 1274, στὴ Σύνοδο τῆς Λυών ὁ Αὐτοκράτορας **Μιχαὴλ Η΄ Παλαιολόγος** (1261-1282) ὑπέγραψε ψευδοένωση με τοὺς Λατίνους, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσει τὴν πολιτική ὑποστήριξη τοῦ Πάπα καὶ νὰ μπορέσει νὰ ἀνασυγκροτήσει τὴν ἀποδιοργανωμένη ἀπὸ τὴν λατινική κατοχή Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, οἱ Ἀγιορεῖτες ἀντέδρασαν, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ πλειοψηφία τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Κατ' ἀρχὴν ἔστειλαν γενναῖα ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὴν Σύνοδο τῶν Ἱεραρχῶν, ἀφοῦ εἶχε, ἐν τῷ μεταξύ, ἐξοριστεῖ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως **Ἅγιος Ἰωσήφ**. Σ' αὐτὴν ἐπικρίνουν με παρρησία τὶς παπικὲς καινοτομίες, χαρακτηρίζουν τὸν πάπα «αἰρετικό» καὶ «ἀπόστολο τοῦ σατανᾶ», τοὺς δὲ Λατίνους «ἄθεους», ἐνῶ ἐκδηλώνουν τὴν ἀπορία τους «πῶς ἄρα καὶ προσδεκτέοι καὶ ἐνωτέοι τῷ ἀμωμήτῳ καὶ ὀρθοδόξῳ σώματι τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» (Οἱ ἀγῶνες τῶν μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, Ἱερά Μονὴ Ὀσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους, Ἅγιον Ὄρος, 2003).

Ταυτόχρονα διέκοψαν κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία με ὅσους ἐνώθηκαν καὶ ἀποδέχτηκαν τοὺς Λατίνους.

Ὁ Μιχαὴλ Η΄, ἀποφασισμένος νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἔνωση με κάθε τρόπο, σὲ συνεργασία με τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχη **Ἰωάννη ΙΑ΄ Βέκκο** (1275-1282) στράφηκε με μανία ἐναντίον τῶν Ἀγιορειτῶν. Οἱ δύο λατινόφρονες ἡγέτες Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας μετέβησαν στὸ Ἅγιον Ὄρος με παπικὴ ἐπικουρία γιὰ νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Ἀγιορεῖτες νὰ δεχθοῦν τὴν ἔνωση.

Οἱ Μονεὲς **Μεγίστης Λαύρας** καὶ **Ξηροποτάμου** ὑπέκυψαν πρὸς στιγμὴν στὴν βία τῶν Λατινοφρόνων καὶ ἀποδέχτηκαν τὴν βδελυρὴ ψευδοένωση.

Οἱ Μοναχοὶ τῆς Μονῆς τῶν **Ἰβήρων** ἀντιστάθηκαν με ἄκαμπτο καὶ ἀδιάλλακτο φρόνημα. Ἠλεγγαν με ἀυστηρότητα καὶ παρρη-

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων

Ἀωνύμου μοναχοῦ.

Ἦχος πλ.δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κοσμᾶν «Πρῶτον» μέλψωμεν, σὺν Ζωγραφίταις στερρόις, πατέρας θεόφρονας, Βατοπαιδίου Μονῆς, Ἰθέρων προμάχους τε. Οὗτοι γὰρ ὀπλισθέντες, τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου, ἀντέστησαν τῇ τοῦ Βέκκου, λατινόφρονι πλάνῃ, ὀπλίται Ὁρους τοῦ Ἄθω, ὀφθέντες καὶ μάρτυρες.

Εἰκόνα τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων τῶν ἐπὶ Λατινόφρονος Πατριάρχου Ἰωάννου ΙΑ' Βέκκου καὶ Αυτοκράτορος Μιχαήλ Η' Παλαιολόγου διὰ μαχαίρας, πυρός, πνιγμοῦ καὶ ἀγχόνης μαρτυρησάντων «ἐπόμνητοι τοῖς ἁγίοις πατράσι», ἀρνούμενοι τὴν ψευδοένωση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν αἰρετικῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἰς τὴν Σύνοδο τῆς Λυών, ποὺ ὑπεγράφη ἀπὸ αὐτοὺς τὸ 1274.

Ἔργο Μιχαήλ μοναχοῦ.

σία τὸν δυσσεβῆ βασιλέα καὶ τοὺς ὀμόφρονες του ὡς αἰρετικούς καὶ παράνομους. Ὁ Μιχαήλ ἐξοργισμένος ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς στρατιῶτες του νὰ βάλουν σ' ἓνα πλοῖο τοὺς μοναχοὺς ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἰβηρία καὶ ἀφοῦ ξανοιχτοῦν στὸ πέλαγος νὰ τὸ βυθίσουν μαζί με τοὺς ἐπιβάτες του. Ἔτσι οἱ ἅγιοι Ὁσιομάρτυρες ἔλαβαν τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου ἐπισφραγίζοντας μετὰ τὴ θυσία τους τὴν ὅλη ὀσιακὴ βιωτὴ τους. Τοὺς Ἁγίους Ἰβηρίτες Ὁσιομάρτυρες ἐορτάζουμε στὶς 13 Μαΐου.

Οἱ λατινόφρονες συνεχίζοντας τὴν καταστροφικὴ ἐπιδρομὴ τους ἔφθασαν στὴ Μονὴ Βατοπαιδίου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀντιμετώπισαν ἰσχυρὴ ἀντίδραση. Ἀφοῦ κατάλαβαν πὺς δὲν ὑπῆρχε περίπτωση νὰ λυγίσουν τοὺς μοναχοὺς ποὺ ἀντίκρυσαν ὡς ἀκλόνητους βράχους τῆς Πίστεως, ἄρχισαν νὰ τοὺς κακοποιοῦν. Τέλος ἔσυραν ἔξω τὸν ἁγιώτατο προηγούμενο Ὁσιο Εὐθύμιο καὶ δώδεκα ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς ἀπηγχόνισαν. Ἡ μνήμη αὐτῶν τῶν Βατοπαιδινῶν ὀσιομαρτύρων ἐορτάζεται στὶς 4 Ἰανουαρίου.

Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἐνῶ οἱ Λατινόφρονες συνέχιζαν νὰ λεηλατοῦν τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους, ἔφθασαν στὴ Μονὴ τοῦ Ζωγράφου.

Οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς Ζωγράφου, εἶχαν εἰδοποιηθεῖ ἀπὸ ὄραμα τῆς Παναγίας γιὰ τὸν ἐπερχόμενο κίνδυνο. Ἐνας μοναχὸς ποὺ ἀσκήτευε σὲ κοντινὸ κελλί, τὴν ὥρα ποὺ διάβαζε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Θεομήτορος ἐπιτακτικῆ: ✓ «Ἀπελθὼν ταχέως εἰς τὴν Μονὴν, ἀνάγγειλον εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τὸν Καθηγούμενον ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐμοῦ τε καὶ τοῦ Υἱοῦ μου ἐπλησίασαν. Ὅστις λοιπὸν ὑπάρχει ἀσθενὴς τῷ πνεύματι, ἐν ὑπομονῇ ἄς κρυφθῆ, ἕως ὅτου παρέλθει ὁ πειρασμός. Οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες μαρτυρικούς στεφάνους ἄς παραμείνωσιν ἐν τῇ Μονῇ. Ἀπελθε λοιπὸν ταχέως».

Κάποιοι ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς φοβισμένοι κατέφυγαν στὰ γύρω βουνά. Οἱ ὑπόλοιποι κλείσθηκαν μέσα στὸν πύργο τῆς Μονῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ ἤλεγξαν μετὰ παρησία τοὺς Λατινόφρονες ὡς αἰρετικούς καὶ παράνομους. Τότε ὁ βασιλέας ἐξοργισμένος διέταξε καὶ τοὺς ἔκαψαν ζωντανούς μαζί με τὸν πύργο ποὺ χρησίμευε σὰν ὄχυρό τους. Ἔτσι κέρδισαν καὶ αὐτοὶ τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Τὰ ὀνόματά τους εἶναι Θωμᾶς, ἠγούμενος τῆς Μονῆς, Βαρσανούφιος,

Κύριλλος, Μιχαήλ, Σίμων, Ἰλαρίων, Ἰώβ, Κυπριανός, Σάββας, Ἰάκωβος, Μαρτινιανός, Κοσμᾶς, Σέργιος, Μηνᾶς, Ἰωάσαφ, Ἰωαννίκιος, Παῦλος, Ἀντώνιος, Εὐθύμιος, Δομετιανός, Παρθένιος. Μαζί τους μαρτύρησαν καὶ τέσσερις λαϊκοί, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθηκαν τὰ ὀνόματα. Ἡ μνήμη τῶν Ζωγραφίτῶν Ὁσιομαρτύρων ἐορτάζεται στὶς 22 Σεπτεμβρίου.

Ἀφοῦ ὁ Μιχαήλ ἀνεχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ, ἔφθασε στὴν κελλιῶτικη Λαύρα τῶν Καρεῶν, στὴν ὁποία εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Πρώτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὁ δὲ Πρῶτος, ὁ Κοσμᾶς καὶ οἱ συνασκητές του ἐναντιώθηκαν στὸν βασιλέα μετὰ γενναιότητα, ἐλέγχοντάς τον ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοι Πατέρες. Ὁ βασιλέας ἔκανε ἐπίμονες προσπάθειες νὰ τοὺς μεταπείσει. Ὅλες ὁμως ἀπέβησαν ἄκαρπες καθὼς καὶ ἐδῶ οἱ μοναχοὶ ἀποδείχθηκαν σταθεροὶ καὶ ἀμετάπειστοι. Τὰ βασανιστήρια πῆραν τὴ θέση τῶν λόγων ἀλλὰ οἱ εὐλογημένοι μοναχοὶ μετὰ ὄλο καὶ περισσότερη δύναμη ὀμολογοῦσαν τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη ὡς μόνη ἀληθινὴ καὶ σωτήρια.

Ἔτσι διατάχθηκε καὶ γι' αὐτοὺς ὁ θάνατος. Ἀγχόνη γιὰ τὸν Πρῶτο Ὁσιο Κοσμᾶ καὶ σφαγὴ γιὰ τοὺς μοναχοὺς. Τὸ αἷμα τῶν Ἁγίων σφράγισε

καὶ ἐδῶ τὴν ὀμολογία τους καὶ μαζί με τὶς ψυχές τους ἀνέβηκε στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ ὡς ἡ ὕστατη αἱματηρὴ θυσία τους.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ὀσίου Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου ἐγίνε στὶς 5 Δεκεμβρίου τοῦ 1981. Τότε ἐορτάστηκε καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ μνήμη τῶν Καρεωτῶν Ὁσιομαρτύρων καὶ ἔκτοτε καθιερώθηκε.

Οἱ Ἁγιοὶ Ὁσιομάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν ὑπὸ τῶν Λατινοφρόνων ἀποτελοῦν μιὰ συνέχεια στὴν ἀλυσίδα τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ ἀσκητικοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὀμολογία καὶ μαρτυρία ὑπὲρ τῆς πίστεως εἶναι ἀδιάρρηκτα συνδεδεμένα μετὰ τὸ μοναδικὸ ἀγγελικὸ πολίτευμα καὶ ἀποδεικνύουν τὴν εἰλικρίνεια τῶν ἀσκητικῶν ἀγῶνων καὶ τὴν πιστότητα στὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ θυσία τῶν Ὁσιομαρτύρων ἀποτελεῖ ὀδοδείκτη γιὰ τὴν πορεία τῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες μοναχῶν καὶ κυρίως τῶν Ἀγιορειτῶν, ποὺ ὀφείλουν νὰ μὴ συμβιβαστοῦν ποτὲ μετὰ ὀποιαδήποτε ἔκπτωση ἀπὸ τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεως, ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι πραγματικὰ συνεχιστὲς τῆς Παραδόσεώς τους.

Κοντάκιον τῶν Ὁσιομαρτύρων

Ἀωνύμου μοναχοῦ.

Ἦχος πλ.δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Λατινοφρόνων καθαιρέτας εὐφημήσωμεν, Κοσμᾶν τὸν «Πρῶτον», Ὁρους Ἄθω τὸ προτείχισμα, πυρκαύστους τε Ζωγράφου Χριστοῦ ὀπλίτας, Βατοπαιδίου συνοδίαν τὴν ἀήττητον, καὶ Ἰθέρων οὐρανόσθενον ὀμήγυριν' τούτοις κράζοντες' χαίρετε στῦλοι τῆς πίστεως.

Ὁ Οἶκος

Τῆς Θεοτόκου τῆς φωνῆς καλῶς ἀκούσαντες, ἐναπομεῖναι ἐν ταῖς ἱεραῖς Ὑμῶν Μοναῖς προεἶλετε Ὁσιοι, καὶ μὴ εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ἄθωνος κρυβῆναι' μὴ πεισθέντες δὲ Μιχαὴλ τῷ Ὀγδῶ τῷ οὐντίσαντι, καὶ πατριάρχῃ Βέκκῳ τῷ περὶ τὴν πίστιν ἀμαρτήσαντι, μέχρις αἵματος τῇ δυσσεβείᾳ ἀντέστητε Ζωγραφίται, Καρεῶται, Ἰβηρίται τε καὶ Βατοπαιδῖνοι πατέρες, ὀμολογηταὶ καὶ μάρτυρες δειχθέντες ἀκαταμάχητοι. Ὅθεν τιμῶντες τοὺς ἱεροὺς Ὑμῶν ἀγῶνας, τὴν θείαν Ὑμῶν ἀρωγὴν αἰτούμεθα ἐν χρόνοις ὀμοίως ἀστάτοις τε καὶ πονηροῖς, ὡς ἂν ἀντάξιοι διάδοχοι καὶ τέκνα Ὑμῶν δειχθῶμεν, Ὁρθοδοξίας στερρῶς ἐχόμενοι καὶ εὐσθενῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνιζόμενοι. Διὸ καὶ τὴν ἱερὰν Ὑμῶν ἀπάντων μνήμην τιμῶντες, εὐλαβῶς ἡμῖν ὀμολογηταὶ καὶ μάρτυρες πατέρες, ἀναβοῶμεν' χαίρετε στῦλοι τῆς πίστεως.

«Εύλογημένη ή επί 700 χρόνια σπορά σου στην Άγιορείτικη γῆ»

Άποσπασμα από τήν ὁμιλία τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, μετὰ τήν ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Κοσμά τοῦ Πρώτου, τοῦ Βατοπαιδινού, στὸ Καθολικὸ τοῦ Πρωτάτου. (18 Νοεμβρίου 1981)

Μακάριε καὶ Σεπτὲ Πρῶτε τοῦ Ἁγίου Ὁρους, Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κοσμά, πρῶτος στὸ ἱερὸ διακόνημα τοῦ Πρώτου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, πρῶτος καὶ στὸ μαρτύριο καὶ τὴν Ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ.

Πρῶτος στὴν ἔδρα τοῦ Πρωτάτου, πρῶτος καὶ στὴν ἀγχόνη καὶ τὸν θάνατο καὶ τὸν τάφο.

Τὸ πολυάθλο καὶ μαρτυρικὸ σου σῶμα ὡς πολύτιμο θησαυρὸ ἐκρυσπε καὶ ἐφύλαξε ἡ Ἱερά αὐτὴ γῆ. Τώρα, μὲ θεία νεῦσι, ὡς ἀστὴρ ἐωθινὸς ἀνατέλλεις πάλι στὸ Ἀγιώ-νυμο αὐτὸ Ὁρος καὶ στὴν ἀπανταχοῦ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ φωτίσεις καὶ νὰ ὀδηγήσεις τίς ψυχές μας στὴν ἀκλινὴ ὁμολογία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Σφραγίζονται σήμερα τὰ στόματα ὄσων ἠθέλησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ὁμολογία τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ τὴν μαρτυρικὴ τους τελείωσι ἀπὸ τοὺς λατινόφρονες.

Χάρις στὴν ἰδικὴ σου θυσία ἤμπορεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἅγιον Ὁρος νὰ λέγουν πρὸς τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο «ἔρχου καὶ ἴδε», τὸν ἀληθινὸ Χριστό, τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθεί-

Καρυές, ναὸς Πρωτάτου: Ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κοσμά τοῦ Πρώτου, τοῦ Βατοπαιδινού.

ας Του καὶ τῆς Χάριτός Του, τὸν ὄλο Χριστό, τὴν Κεφαλὴ καὶ τὸ Σῶμα Του. Ἡ φωνὴ σου ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν ἀκούγεται σήμερα.

Ἀπὸ τὸν τάφο σου ἕνας μυστικὸς ποταμὸς ἀναβλύζει, τοῦ ὁποίου τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουν τὴν Πόλι τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγία ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθόδοξον Καθολικὴ Ἐκκλησία.

Εὐλογημένη ἡ ἄσκησίς σου. Εὐλογημένη ἡ ὁμολογία σου. Εὐλογημένος ὁ μαρτυρικὸς σου θάνατος. Εὐλογημένη ἡ ἐπί 700 χρόνια σπορά σου στὴν Ἁγιορειτικὴ γῆ.

Εὐλογημένη καὶ ἡ φανέρωσίς σου στοὺς δύσκολους γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν Ἐκκλησία καιροῦς μας. Τὸ Ἅγιον Ὁρος στὸ πρόσωπό σου καὶ στὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων ἁγίων Ἁγιορειτῶν ὀσιομαρτύρων τῶν ἐλεγκάντων τοὺς Λατινόφρονες δὲν συνεβιάσθη οὔτε συμβιάζεται.

Ἡ ἀγχόνη σου ἐπιβάλλει καὶ σὲ μᾶς νὰ ἀνανεώσουμε σήμερα τὴν ὁμολογία τὴν ἰδικὴ σου καὶ τῶν λοιπῶν ὀσιομαρτύρων, ὄντες διάδοχοί σας καὶ συνεχισταί τῆς παραδόσεώς σας.

Ὁμολογοῦμε, λοιπόν, ὅπως ἔγραψαν οἱ Ἁγιορεῖται πρὸς τὸν λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Η΄ τὸν Παλαιολόγο, λήγοντος τοῦ 13^{ου} αἰῶνος, ὅτι «πᾶσα ἡ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ποιμνὴ ἐν σῶμά ἐστιν, ὑπὸ μιᾶς κεφαλῆς διοικούμενον, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Ἰησοῦς».

Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης

Ἡ Διαχρονικὴ Ὁμολογιακὴ Μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ σημερινὴ ἀπουσία καὶ σιωπὴ του

Παναγία ἡ Προαγγελομένη, Ἱερά Μονὴ Ζωγράφου.

Κατὰ τὴν παράδοση εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ ἐνημέρωσε τὸν μοναχὸ ποὺ διάβαζε τὸν Ἀκάθιστο Ὑμνον μπροστὰ Της γιὰ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ἀπὸ τοὺς λατινόφρονες, καὶ τὸν ἔστειλε στὴ Μονὴ Ζωγράφου νὰ προειδοποιήσει τοὺς ἐκεῖ μοναχοὺς.

Τὸ “Ἅγιον” Ὄρος ὡς ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θεματοφύλακας τῆς Πίστεως

Τὸ Ἅγιον Ὄρος διετήρησε ἀνεκάθεν τὴν αὐτοσυνειδησία του ὅτι **✓ «παραμένει Χάριτι Χριστοῦ πιστὸς θεματοφύλαξ τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου πίστεως,** τὴν ὁποία οἱ θεοκλήρικες Ἀπόστολοι παρέδωσαν στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες μας μὲ ἅγιες Οἰκουμενικὲς Συνόδους διετήρησαν διὰ τῶν αἰώνων ἀπαραχάρακτη» (Υπόμνημα Ἁγίου Ὄρους, Ο.Τ., ἀρ. φ. 1801, 9-10-2009). Ἡ στάση του στὰ ζητήματα τῆς πίστεως ὑπῆρξε πάντοτε σύμφωνη πρὸς τὴν **✓ «μακρὰν παράδοσίν του ὡς Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς εὐθύναις ἡμῶν τῶν Ἀγιορειτῶν ὡς ἀγρύπνων φρουρῶν, τῆς αἰματοβαφοῦς καὶ ἀγίας πίστεως τῶν Πατέρων... καὶ ἐν ἐπιγνώσει τῆς εὐθύνης ὅτι **εἴμεθα συνεχιστὰι τῶν ἀγῶνων τῶν ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων ἀγίων Πατέρων»** (Ἀπαντητικὴ Ἐπιστολὴ Ἰ. Μ. Ξενοφῶντος, Ο.Τ., ἀρ. φ. 128, 1-11-1970).**

Τὸ Ἅγιον Ὄρος διετήρησε, ἐπίσης, ἀνεκάθεν τὴν ἀπόλυτη ἐπίγνωση τῆς εὐθύνης του ἔναντι τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ποὺ προσβλέπει πάντοτε σ’ αὐτὸ ὡς θεματοφύλακα τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. **✓ «Αἰσθανόμεθα βαρεῖα τὴν εὐθύνην μας ἔναντι τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος προσβλέπει στὸν ἀθωνικὸ Μοναχισμό, ὡσὰν σὲ ἀδιαπραγμάτευτο φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων»,** ἀνέφερε ἡ Ἱερά Κοινότης σὲ ἀνακοίνωσή της τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2007 (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1672, 12-1-2007).

Ἡ διακήρυξη αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιβεβλημένη στοίχιση μὲ τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ ὁμολογητὲς ἀγιορεῖτες πατέρες, ποὺ ὀρθωσαν τὸ ἀνάστημά τους καὶ ἀντιστάθηκαν σθεναρὰ στὸν πρωτεργάτη τῶν ἀντορθοδόξων οἰκουμενιστικῶν παρεκτροπῶν τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, τοῦ ὁποῦ οἱ ἀγιορεῖτες διέκοψαν τότε τὸ μνημόσυνο. **✓ «Ἡμεῖς σεβόμεθα –διεκήρυσαν οἱ**

πατέρες μας– καὶ ἐμμένομεν πιστοὶ εἰς ὅσα δόγματα ἐθέσπισαν οἱ Θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρελάβομεν ὡς παρακαταθήκην ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροι... τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν θὰ παρεκκλίνῃ ποσῶς οὔτε κατὰ κεραίαν τῆς Ὁρθοδόξου γραμμῆς τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οὔτε δὲ καὶ θὰ μετάρῃ ὄρια ἃ ἔθεσαν οἱ Θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες. Ἐχει πικρὰν ἱστορικὴν πείραν τὸ Ἅγιον Ὄρος, τοιούτων ἐνεργειῶν κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ δι’ αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸν εἰς τὰς φιλοφρονήσεις ταύτας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας... Σᾶς διαβεβαιοῦμεν δὲ ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι πάντοτε, ἐὰν παραστῆ ἀνάγκη νὰ θυσιάσωμεν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ζωὴν μας, ὡς τοῦτο ἔπραξαν καὶ οἱ προκάτοχοι ἡμῶν Ἀγιορεῖται Πατέρες ἐπὶ Λατινόφρονος Πατριάρχου Βέκκου» (Ἰ. Μονὴ Ἁγίου Παύλου, Ο.Τ., ἀρ. φ. 71, Ἰανουάριος 1967).

Ἐκτοτε τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν σταμάτησε νὰ ἀγρυπνεῖ καὶ νὰ παρακολουθεῖ μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχία τὰ τεκταινόμενα στὰ πλαίσια τῶν ἐπαφῶν καὶ τῶν διαλόγων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Δὲν δίστασε δὲ νὰ καταδεικνύει καὶ νὰ ἐλέγχει τὶς «παρεκκλίνουσες» ἐνέργειες, ἀκόμη κι ἂν αὐτὲς προέρχονταν ἀπὸ τὶς κεφαλὲς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1988 ἡ Ἱερά Κοινότης διαμαρτυρόμενη γιὰ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου στὴν παπικὴ λειτουργία τοῦ Βατικανοῦ ἀναφέρει: **✓ «Εἶναι εὐλογον, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅσα πράττει Αὕτη ὡς Μήτηρ διὰ τὰ τέκνα της... Διὰ ταῦτα μετ’ ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὰς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων σχέσεις καὶ εἶναι ἐπόμενο νὰ ἀνησυχῇ ὡσὰκις αὐταὶ παρεκκλίνουσιν τῆς**

ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ Παραδόσεως» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 772, 15-1-1988).

Αὐτὴ ἡ καλὴ ἀνησυχία, ποὺ πάντοτε ἐξέφραζε τὸ Ἅγιον Ὄρος, δυστυχῶς, στίς μέρες μας ἔχει ἀτονῆσει καὶ δὲν ἐκφράζεται μὲ τὸν ἴδιο σθεναρὸ καὶ ἀποφασιστικὸ τρόπο ὅπως στὸ παρελθόν. Μία ἀπλὴ ἀντιπαραβολὴ τῶν κειμένων καὶ μία σύγκριση τῶν θέσεων ἀποκαλύπτει τὴν μεταβολὴ στὴν ἀντιμετώπιση, τὴν μετρίαση τῶν ἀντιδράσεων, τὴν χλιαρότητα στίς τοποθετήσεις, τὴν ἐφεκτικότητα στὴν στάση, τὸν ἐφησυχασμὸ τῶν συνειδήσεων.

Βιώνουμε στίς μέρες μας μὲ ἀκόμη πιὸ τραγικὸ τρόπο, δυστυχῶς, τὴν θλιβερὴ διαπίστωση τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου:

✓ «Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν “κρίσιν” μας. Κρίσιν ποιμένων καὶ θεολόγων. Δὲν ἔχει, βεβαίως σημασίαν, ἂν τελικῶς δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ βλάψουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι φθείρουν τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τοῦ λαοῦ μας καὶ στερεώνουν τοὺς αἰρετικούς εἰς τὰς πλάναις των. Ἀλλὰ ἐλησμονήσαμεν. Τὸ νὰ εἶναι τὶς Ὁρθόδοξοι ποιμῆν καὶ θεολόγοι εἶναι

μέγα πρᾶγμα. **“Γενναίως δεῖται ψυχῆς”** κατὰ Χρυσόστομον. **Ποῦ νὰ εὕρωμεν τοὺς γενναίους; Ποῦ εἶναι οἱ Πατερικοί; Ποῦ οἱ Μάρτυρες τῆς πίστεως; Φοβούμεθα μήπως εὕρισκόμεθα εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας.**

»Απαισιοδοξοῦμεν; Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὸ φαινόμενον τῆς τόσον ἐκτεταμένης ἀφασίας, τῆς μειοδοσίας ἐν τῇ πίστει, τῆς ἀπουσίας ζήλου ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, τῆς βαθείας σιωπῆς, ἣτις διαδέχεται τὰ αἰρετικὰ κηρύγματα «Ὁρθοδόξων» ποιμένων; ποῦ εἶναι αἱ ἀστραπαὶ τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας;» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 112, 10-2-1969).

«Ἐμεῖς οἱ ὑπογράφωντες, ὡς ἀπλοὶ ἀγιορεῖτες, ἐπαναλαμβάνομε αὐτὰ ποὺ διεκήρυξε ἡ Ἱερά Κοινότης τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2007 μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα στοῦ Φανάρι καὶ τὴν συμμετοχὴν τοῦ πατριαρχικῆς λειτουργίας καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδοῦλου στοῦ Βατικανό: “Ἐπιθυμοῦμε οἱ Ἀγιορεῖται καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ βίου νὰ φυλάξωμε τὴν παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Πατέρων μας. Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴν μας συνείδηση. Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε, ὡσὰκις τίθενται ζητήματα, ποὺ ἀφοροῦν στὴν παρακαταθήκην τῶν Πατέ-

Ἀριστερὰ ὁ Πάπας Ἰωάννης μὲ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ποὺ ξεκίνησαν τὴν πραγματοποίηση τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1962-1964) γιὰ τὸν ἐκλατινισμό καὶ ἐξουντιτισμὸ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας. Δεξιὰ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Βουτίλα, ποὺ συνέχισαν τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων.

ρων» (Ανακοίνωση Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους, Ο.Τ., ἀρ. φ. 1671, 5-1-2007).

«**Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε**» καὶ σήμερα, ὅταν βλέπουμε ὅλα ὅσα οἱ προγενέστεροί μας ἀγιορεῖτες μοναχοὶ μὲ ὁμολογιακὸ φρόνημα καὶ παρρησία ἀπεστρέφοντο καὶ κατεδίκαζαν, ὄχι μόνον νὰ ἐπαναλαμβάνονται, ἀλλὰ νὰ ἔχουν πλέον παγιωθεῖ ὡς ἐκκλησιαστικὸ ἔθος καὶ κρατοῦσα ἀντίληψη.

«**Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε**» καὶ ἐμεῖς σήμερα συμμεριζόμενοι τὴν διαπίστωση τοῦ ἀρχιμ. Βασιλείου Γοντικάκη, ὅταν ὡς ἡγούμενος, τότε, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα διέκοψε, μαζί καὶ μὲ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ἀγιορειτῶν, τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρα: ✓ «**ἐπαύσαμεν τὸ μνημόσυνον, αἰσθανθέντες ὅτι ἐξέλιπε πᾶν περιθώριον ἀνοχῆς ἢ προθεσμίας ἀναμονῆς**» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 142, 15-6-1971).

«**Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε**», ὅταν βλέπουμε νὰ ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος ἀκραίων ἀντιδράσεων καὶ διχοστασιῶν, πού γεννᾶ ἡ ἔλλειψη νηφάλιων, θεολογικῶν καὶ ἐμπεριστατωμένων τοποθετήσεων, ὅπως αὐτὲς πού πάντοτε ἔκανε τὸ Ἅγιον Ὄρος.

«**Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε**», ὅσο βλέπουμε νὰ διογκώνεται τὸ καρκίνωμα πού μὲ τόση ἐνάργεια περιέγραφε ὁ ἀρχιμ. Βασίλειος Γοντικάκης, ✓ «**ὁ διπλοῦς κακοήθης ὄγκος: ἐνὸς ἐπιπολαίου οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεζόμενος τὴν γενικὴν ἀνεδαφικότητα καὶ τὸν περισπασμὸν τῆς ἐποχῆς ὀμιλεῖ διὰ ἐνώσεις καὶ συνομοσπονδιακὴν συνύπαρξιν ἀγνοῶν καὶ περιπαίζων τὴν ὀντολογικὴν βᾶσιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δόγματος καὶ ἐνὸς τυφλοῦ ἀνθενωτισμοῦ ἐγωϊστικῆς συσκοτίσεως καὶ δημιουργοῦ ἀπεριορίστων ἀλληλοαφοριζομένων παρατάξεων.**»

»**Ἐνῶ δὲ ἡ Ἐκκλησία δοκιμάζεται διὰ τῆς πολώσεως τῶν ἀκραίων τούτων τάσεων καὶ χιμαίνεται διὰ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ τῆς γνησίας μαρτυρίας της, καὶ ἐνῶ αἱ οἰκουμενικαὶ μεγαλοστομιαὶ αὐξάνουν, ἐντὸς τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ τοῦ θεολογικοῦ "λείμματος" κυοφορεῖται ἡ μυστικὴ καὶ ἀκατάβλητος ἀντίδρασις. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς διώξεται χιλιάδας, διότι δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀτομικῆς του δυνάμεως, ἡ ὁποία δρᾷ, ἀλλὰ περὶ τῆς φανερώσεως τῆς δυνάμεως**

ἡ ὁποία συνθλά καὶ λικμίζει τὴν ἀνυπόστατον θρασυτητα τῶν αἱρέσεων. Δὲν πρόκειται περὶ ἀνθρωπίνου πάθους, ἀλλὰ περὶ συμπλοκῆς τοῦ ἐφημέρου, παροδικοῦ καὶ αὐτοκαταδικαστέου, πρὸς τὸ αἰώνιον καὶ ἀκατάβλητον τῆς ἀσαλεύτου βασιλείας τῆς Ἐκκλησίας. **Ἐφ' ὅσον ἀδρανοῦν οἱ κατὰ πρῶτιστον λόγον ὑπεύθυνοι, διεγείρεται αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ καὶ καθολικὴ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν εὐθύνη ἐπωμίζεται ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ πιστὸς λαός, τοῦ ὁποίου πάντοτε ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης καὶ διὰ τῶν αἰώνων «ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά εἶναι μία»** (Ο.Τ., ἀρ. φ. 98, 1-3-1969).

«**Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε**» ἀναμένοντα μὲ ἀγωνία νὰ ὀμιλήσουν **«οἱ κατὰ πρῶτιστον λόγον ὑπεύθυνοι»**, ἡ Ἱερὰ Κοινότης μας, οἱ ἡγούμενοί μας, οἱ Γέροντές μας, οἱ ἐπιφανεῖς καὶ προβεβλημένοι ἀγιορεῖτες θεολόγοι. Γ' αὐτὸ καὶ ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ ὅλες τὶς ἀπόψεις καὶ τὶς τοποθετήσεις τους, τῶν παρελθόντων ἐτῶν, καθὼς καὶ τὰ σύγχρονα οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα μὲ τὸ ἀνάλογο φωτογραφικὸ ὑλικό. Τὰ ἀναδημοσιεύουμε ὡς ἔναυσμα καὶ παρότρυνση καὶ θερμὴ παράκληση νὰ ἀναλάβουν καὶ πάλι τὸν ρόλο, πού ἡ ὑπερχιλιόχρονη ἱστορία τοῦ ἀγιωνύμου ὄρους τοῦ ἔχει ἀναθέσει, αὐτὸν τοῦ **«ἀδιαπραγμάτευτου φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων».**

✓ **ἀ**ς ἀκολουθήσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος **Θεοκλήτου Διονυσιάτου:** ✓ **«Ἄς ἀφυπνισθῶμεν. Ἄς στραφῶμεν πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας... Εἶναι φοβερὰ ἡ εὐθύνη τῶν ποιμένων καὶ θεολόγων μας σήμερον ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν αἰρετικῶν.**

»**Ἄς βοηθήσωμε τὸν λαόν μας, διὰ νὰ κρατήσῃ καὶ αὐξήσῃ τὴν πίστιν του. Καὶ ἄς βοηθήσωμε τοὺς ἀδελφούς μας, οἵτινες κατέστησαν ἀπὸ αἰῶνας αἰρετικοί. Καὶ ὁ μόνος τρόπος βοηθείας εἶναι ἡ ἐπίδειξις ὀρθοδόξου βίου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως. Οὕτω μόνον θὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ οὕτω θὰ πείσωμεν, ὅτι ἔξω τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Οὕτω, λοιπόν, «λαμψάτω τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...»** (Ο.Τ., ἀρ. φ. 112, 10-12-1969).

Ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμός

✓ **Ὁ** σύγχρονος οἰκουμενισμὸς ἔχει τὶς ρίζες του στὶς δύο πατριαρχικὲς ἐγκυκλίους τοῦ 1902 καὶ 1920 οἱ ὁποῖες μὲ αὐθαίρετο καὶ αἰφνιδιαστικὸ τρόπο καταργοῦν τὴν πάγια ἐδῶ καὶ αἰῶνες τακτικὴ πού ἀκολουθοῦσε ἡ Ἐκκλησία μας στὸν διάλογο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἐπικρατεῖ πλέον μία νέα ἀντίληψη στὴν διεξαγωγὴ τοῦ διαλόγου πού στηρίζεται σὲ καθαρὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ κριτήρια. Κάθε θεολογικὴ ἀναφορὰ ἀπουσιάζει καὶ ὁ θεολογικὸς λόγος παραχωρεῖ τὴν θέση του στὴν κοινωνικὴ πολιτικὴ καὶ διπλωματία.

Ἡ εὐχή καὶ ἐπιθυμία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἐπανακάμψουν στοὺς κόλπους Της οἱ ἀποκοπέντες ἀπὸ Αὐτὴν χριστιανοὶ λαμβάνει πλέον τὴν μορφή τῆς ἐπίδιωξης γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῆς «ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἡ «ἐνωση» μετατρέπεται πλέον ἀπὸ εὐχή σὲ αὐτοσκοπὸ μὲ συνέπεια τὴν συνειδητὴ καὶ ἠθελημένη παράβλεψη ὅλων τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων στὴν προσπάθεια προσεγγίσεως τῶν ἑτεροδόξων.

Μέσα ἀπὸ ἀπαράδεκτους συγκερασμοὺς καὶ σχετικοποιήσεις τῆς ἀληθείας καὶ τῶν δογμάτων ἐπιβάλλεται μία οὐνιτίζουσα διάσταση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία παγιώθηκε στὶς μέρες μας καὶ στηρίζεται σὲ καθαρὰ νεοεποχίτικη λογικὴ. Μὲ βάση αὐτὴ τὴν νεοεποχίτικη καὶ οὐνιτίζουσα τακτικὴ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας ἀπογυμνώνεται ἀπὸ τὸν ἀποκαλυπτικὸ καὶ σωτηριολογικὸ της χαρακτήρα, ἀφοῦ ἐξομοιώνεται μὲ τὴν αἵρεση, τὴν ὁποία ἀναγνωρίζει ὡς **μία ἄλλη ἐκδοχὴ τῆς ἀληθείας.**

Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ οὐνιτίζουσα νεοεποχίτικη διάσταση τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν βάση πάνω στὴν ὁποία διεξάγονται ὅλοι οἱ διάλογοι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ἀλοθρήσκους. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς παπικούς, ὁ διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ οἱ διαθρησκευτικοὶ διάλογοι διεξάγονται μὲ βάση πάντα αὐτὴ τὴν ἴδια λογικὴ.

Ἀναπαράγεται καὶ ἐπιβάλλεται, ἔτσι, ἡ ψευδοαλήθεια καὶ ὁ ψευδοχριστιανισμὸς τῶν ψευδοεκκλησιῶν, πού μὲ τόση ἐνάργεια περιέγραφε

ὁ σύγχρονος Ἅγιος καὶ μέγας δογματολόγος τῆς Ἐκκλησίας μας **Ἰουστίνος Πόποβιτς:** ✓ «**Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Παπισμὸν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομά των εἶναι ἡ παναίρεσις»** (Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς*, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχαγγέλων Τσέλιε, σελ. 224).

Ὁ οἰκουμενισμὸς τῶν ἡμερῶν μας δὲν στηρίζεται στὴν δογματικὴ ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶναι ἀπόλυτα ἀνθρωπομορφικός, ἀνθρωποκεντρικός, ἀπνευματίστος καὶ ἀθεολόγητος, ὅπως πολὺ εὐστοχα τὸν περιγράφει ὁ μακαριστὸς Γέροντας **Γεώργιος Καψάνης:**

✓ «**Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅπως διεξάγεται σήμερον φαίνεται ὅτι ἔχει οὐμανιστικὸν-ἀνθρωποκεντρικὸν χαρακτήρα καὶ ὄχι θεολογικὸν καὶ πνευματικὸν. Παραμερίζει τὴν Πίστιν (δόγμα) καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποβλέπει περισσότερον εἰς πρακτικὸς σκοπούς. Βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν κυρίως ὡς ἀνθρώπινον ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον ἠνωμένον θὰ δυνηθῆ νὰ ἀντιμετωπίσῃ καλλίτερον τοὺς ἐχθρούς του... Μόνον ὁ ὅλος Θεάνθρωπος ἤμπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ τὸν ὅλον ἄνθρωπον. Ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ ὅλου Θεοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ὅλου Σώματός Του, τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν δυνάμεθα νὰ διαπραγματευθῶμεν "ἐπὶ ἴσοις ὅροις" μὲ τοὺς "παραμορφωμένους Χριστούς" τῶν δυτικῶν, Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν»** (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, *Ὁρθοδοξία καὶ Οὐμανισμὸς-Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς*, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἁγιον Ὄρος 1996, σελ. 83-84).

Ὁ σύγχρονος οἰκουμενισμὸς ἀρνούμενος νὰ θέσει τὸν δάκτυλο ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλίων καὶ ἐξαντλούμενος σὲ μία ἐπιδερμικὴ καὶ ἀναιμικὴ ἀντιμετώπιση τῶν οὐσιαστικῶν προβλημάτων καὶ τῶν θεολογικῶν διαφορῶν ἀδικεῖ περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἴδιους τοὺς ἑτεροδόξους. Αὐ-

«Πολλοί μιλάνε για τήν αἵρεση, αρκετοί γράφουν για τήν αἵρεση, ἀλλά λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν γευτεῖ τήν πίκρα τῆς αἵρεσης, καί ἀκόμα ἐλάχιστοι εἶναι αὐτοί πού τήν ἔζησαν καί ἔχυσαν αἷμα γιά νά ἀπελευθερωθοῦν ἀπό τήν αἰχμαλωσία της. Ἡ αἵρεση εἶναι τρόπος ζωῆς, εἶναι μεγάλη φυλακή, εἶναι ἀσθένεια ψυχική ἀλλά καί σωματική»: Πρωτ. π. Ἀθανάσιος Χενεῖν, ὀρθόδοξος -πλέον- ἱερεὺς τῆς Ἱ.Μ.Πειραιῶς. Ἐπὶ 15 χρόνια προϊστάμενος τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν.

Ὁ π. Ἀθανάσιος Χενεῖν μεταστράφηκε στήν Ὀρθοδοξία μετὰ ἀπό τήν συνάντηση τοῦ Γέροντος Ἀρχιμ. π. Γεωργίου Καψάνη, Καθηγουμένου τῆς Ἱ.Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, μέ τόν Κόπτη-Μονοφυσίτη Μητροπολίτη Bishop. Ἡ συνάντηση ἔγινε τήν 1^η Ἰουνίου 2003, σέ Μετόχι τῆς Μονῆς κοντά στήν Ἀθήνα καί ὁ π. Ἀθανάσιος ἦταν ὁ μεταφραστής. Κράτησε πάνω ἀπό δύο ὥρες καί διαπίστωσε ὅτι ὁ Κόπτης Μητροπολίτης δέν μπόρεσε οὔτε νά καταλάβει, οὔτε νά ἐξηγήσει, οὔτε νά ἀπαντήσει στά θεολογικά καί χριστολογικά τεκμηριωμένα ἐπιστημονικά ἐρωτήματα τοῦ γέροντα π. Γεωργίου. «Τότε καί μέσα στήν ἱστορική αὐτή συνάντηση, ἄρχισε ἡ ἀντίστροφη μέτρηση τῆς μεταστροφῆς μου στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας», ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος.

τή ἡ ἀκατάσχετη ἀγαπολογία, ἡ ἀγωνιώδης μέριμνα νά μὴν εἰπωθεῖ τίποτε κακό ἢ δυσάρεστο, ἡ διαρκῆς φροντίδα νά εἴμαστε εὐχάριστοι, οἱ κοσμικοῦ τύπου ψευτοευγένειες καί ὁ στρουθοκαμηλισμὸς φανερώνουν περισσότερο ἀφέλεια, παρὰ ὑπεύθυνη ἀντιμετώπιση καί συμπεριφορά.

Μιά τέτοια τακτική πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τήν ἀληθινὴ καί ἔμπονη ἀγάπη πρὸς τοὺς ἕτερο-

δόξους ἀδελφούς μας. Ὅπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Προηγούμενος τῆς Μονῆς Ἰβήρων ἀρχιμ. **Βασίλειος Γοντικᾶκης**, ✓ «Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πού φάνηκαν “σκληροί” στή διατήρησι τοῦ “Δόγματος” εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀγάπησαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἄνθρωπον. Γιατί γνώρισαν τὰ ἀπύθμενα βάθη του καί δέν θέλησαν ποτὲ νά τὸν κοροιδέψουν μέ τις συναισθηματολογίες ἐφήμερης καί ἀνυπαρκτῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὸν σεβάστηκαν προσφέροντάς του τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀληθείας, πού χαρίζει τὴ μακαρία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωή» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 98, 1-3-1969).

Μέ τὴν ἴδια ἀληθινὴ καί ἔμπονη ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς χριστιανούς ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος Καψάνης ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα καί τὸ διαχρονικὸ φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους:

✓ «Αἰσθανόμεθα τὸν οἰκουμενισμὸν ὡς κάτι πού ἀπομακρύνει τὴν ἔνωση καί μάλιστα τόσον τὴν ἀπομακρύνει ὅσον φαίνεται νά τὴν φέρη πλησίον μας. | Ἀγαπῶμεν τοὺς ἕτεροδόξους χριστιανούς καί δι’ αὐτὸ θέλομεν μίαν πραγματικὴν καί ἁγίαν ἔνωσην μαζί των. Δέν θέλομεν μίαν συνύπαρξιν ἢ μίαν ἀνοχήν ἢ μίαν ποικιλίαν «πίστεων», διότι αὐτὸ δέν εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἀσφαλῆς καί διαρκῆς ἔνωσις εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα. | Θέλομεν νά πιστεύωμεν ὅτι κοινωνοῦμεν καί νά κοινωνοῦμεν ὅτι πιστεύομεν, τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν, ὁλόκληρον εἰς ὁλόκληρον τὸ Σῶμα Του. | Οὔτε θέλομεν νά προδώσωμεν τὸν ἄνθρωπον, πού ἀναμένει τὴν σωτηρίαν του ἀπὸ τὸν ὅλον Θεάνθρωπον. | Δι’ αὐτὸ ἠμποροῦμεν νά ὁμολογήσωμεν, ἠμποροῦμεν καί νά ἀποθάνωμεν, ἀλλ’ ὄχι καί νά συμβιβασθῶμεν. | Δέν δυνάμεθα ἄλλως τε νά ὁμιλήσωμεν ἄλλως. Αὐτὸ πού ζῶμεν καί αὐτὸ πού παρελάβομεν, μᾶς ἀναγκάζει νά ὁμιλήσωμεν κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον. | Ἐὰν μάλιστα ἡμεῖς ὡς Ἁγιορεῖται ὁμιλήσωμεν διαφορετικὰ ἀπ’ ὅ,τι ὠμίλησεν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οἱ μὴ συλλειτουργήσαντες μέ τοὺς Λατινόφρονες καί θανατωθέντες Ἁγιορεῖται, ὁ ὅσιος Νικόδημος καί οἱ λοιποὶ Πατέρες μας, οἱ ἐν ἀσκήσει καί ἀθλήσει διαλάμφαντες, τοῦτο θὰ εἶναι Θεοῦ ἐγκατάλειψις. Καί τὰ ὅστ᾽ αὐτῶν ἀνθρωπαρέσκων» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ὀρθοδοξία καί Οὐμανισμός-Ὀρθοδοξία καί Παπισμός, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἁγιον Ὄρος 1996, σελ. 84-85).

Τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καί ἡ στάσι τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Πρωτεργάτης τῶν συγχρόνων οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπῆρξε ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας. Εἶναι σέ ὅλους γνωστὰ καί καταγεγραμμένα τὰ τραγικὰ ὀλισθήματα τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα στὰ θέματα τῆς πίστεως. Μὲ μία σειρά ἀπὸ πρωτόγνωρες καί ρηξικέλευθες ἀποφάσεις καί ἐνέργειες ἀνέτρεψε μέ συνοπτικὲς διαδικασίες κάθε δεδομένο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀνέτρεψε ἱεροὺς κανόνες, συνοδικότητα, ἀγιοπατερικὴ παράδοση, δογματικὴ καί ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση.

Συνέπεια ὅλων αὐτῶν ἦταν ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα ἀπὸ τοὺς ἁγιορεῖτες πατέρες. ✓ «Ἡ διακοπὴ τοῦ Μνημοσύνου ἀποτελεῖ ἄρνησιν καί πρᾶξιν ἀντιστάσεως, ἐν ὅψει διαγραφομένου κινδύνου», τόνιζε ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους σὲ ἐ-

πιστολὴ τῆς πρὸς ὅλες τὶς ἀγιορεῖτικες Μονές ἀπὸ τὶς ὁποῖες ζητοῦσε τὶς ἀπόψεις τους (Ο.Τ., ἀρ. φ. 127, 10-10-1970).

Στὶς ἀπαντητικὲς τους ἐπιστολὲς οἱ ἀγιορεῖτικες Μονές διετράνωναν τὴν σταθερότητά τους στὴν συνέχιση τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα.

Αὐτὸ ὅμως πού συνήθως περνᾷ ἀπαρατήρητο καί μένει ἀσχολίαστο εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἀγιορεῖτες καί ἀρκετὲς Ἱερὲς Μονές συνέχισαν τὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου καί τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, καθὼς ἐκεῖνος δήλωνε ὅτι θὰ συνεχίσει τὴν τακτικὴ τοῦ προκατόχου του Ἀθηναγόρα.

✓ «Ἐμμένομεν εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως Συνεδρία ΝΒ’ τῆς 13-11-71 διὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου [Δημητρίου], ὁ-

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας μέ τὸν Πάπα Ἰωάννη ΣΤ’ κατὰ τὴν συνάντησή τους στὰ Ἱεροσόλυμα τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1964. Ἦταν ἡ πρώτη συνάντηση μεταξὺ Ὀρθοδόξου Πατριάρχου καί Πάπα τοῦ Βατικανοῦ ἀπὸ τὸ Σχίσμα τοῦ 1054. Στὴ συνάντηση αὐτὴ ἔγινε ὄχι μόνο ἡ ἄρση τῶν ἀναθεμάτων, ἀλλὰ καί ἡ ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας μεταξὺ Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν!...

στις ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου του», δήλωναν οἱ πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας σὲ ἐπιστολή τους πρὸς τὴν Ἱερά Κοινότητα (Ο.Τ., ἀρ. φ. 172, 15-10-1972).

Καὶ ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου σὲ ἀνάλογη ἐπιστολή του πρὸς τὴν Ἱερά Κοινότητα τόνιζε: ✓ «λόγοι ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐπαναλάβω τὸ μνημόσυνο, διότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης [Δημήτριος] εἶναι νεωτεριστής, βαδίζει τὰ ἴχνη τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Ἀθηνᾶγορου, τοῦ ὁποῦ τὰς ἀπόψεις καὶ αἰρετικὰ φρονήματα δὲν κατεδίκασεν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 213, 1-7-1974).

Στὴν ἀπάντησή του δὲ πρὸς τὸν τότε πολιτικὸ Διοικητὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὁ ὁποῖος τοῦ ζητοῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου ἐδήλωνε μὲ ὁμολογιακὸ φρόνημα καὶ παρρησία αὐτὰ πού ἡ ὀρθόδοξη μοναχικὴ συνείδηση τοῦ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος συνευλογοῦντες στὸ Φανάρι (κάτω) καὶ στὸ Βατικανὸ (δεξιά) καὶ ἐπιχαίροντες μὲ ἱκανοποίηση γιὰ τὸν συντελούμενο ἐξουνιτισμὸ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, πού ἀπεργάζονται. Εἰκόνες πού ἐξεγείρουν τὰ ὀρθόδοξα ἀνταντακλαστικά καὶ διεγείρουν τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα κάθε συνειδητοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ ἀφήνουν ἀδιάφορους τοὺς Ἁγιορεῖτες Καθηγούμενους, Γέροντες καὶ Πατέρες!...

ὑπαγόρευε: ✓ «Κύριε Διοικητά, σέβομαι τὸν θεσμόν τοῦ Πατριαρχείου. Σέβομαι τοὺς νόμους τοῦ κράτους. Σὰς ἐκτιμῶ ὡς πρόσωπο. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ παραβιάσω τὴν συνείδησίν μου εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ὁρθοδοξίας. Δι' αὐτὸ καὶ δι' ὑστάτην φοράν, δηλώ, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μνημονεύσω τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου, ἐφ' ὅσον οὗτος πορεύεται μακρὰν τῶν σεπτῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν καταδικάζει, ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν Οἰκουμενισμόν τοῦ Ἀθηνᾶγορου. Δὲν ἔχουν δὲ δικαίωμα νὰ μὲ βιάσων ἐπ' αὐτοῦ οὔτε ὁ Πατριάρχης, οὔτε ἡ Πολιτεία. Σεῖς δὲ ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ εἰσηγηθῆτε εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι πρέπει νὰ σεβασθοῦν τὰ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος θεμελιωμένα προνόμια καὶ τὸ Αὐτοδιοίκητον τοῦ Ἁγίου Ὁρους» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 213, 1-7-1974).

Ἀλλὰ καὶ ὁ διάδοχος τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ὁ σημερινὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀκολουθεῖ συνειδητὰ καὶ μὲ συνέπεια τὴν γραμμὴ τῶν προκατόχων του καὶ ἰδιαίτερως τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορα. Πρόσφατα μάλιστα πραγματοποιοῦσε στὰ Ἱεροσόλυμα (24-26 Μαΐου 2014) συνάντηση μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν 50^ῆ ἐπέτειο τῆς

συναντήσεως τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορα μὲ τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ' στὸν ἴδιο τόπο τὸ 1964.

Πρόκειται γιὰ μιὰ κίνηση μὲ πολλοὺς συμβολισμούς, πού ἀποδεικνύει περίτρανα ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὄχι ἀπλῶς ἀκολουθεῖ τὴν οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ τοῦ Ἀθηνᾶγορα, ἀλλὰ προβαίνει καὶ σὲ μεγαλύτερα ἀνοίγματα μὲ τοὺς ρωμαιοκαθολικούς.

Στὴν Κοινὴ Δήλωσή τους πού ὑπέγραψαν στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Πάπας καὶ ὁ Πατριάρχης δηλώνουν: ✓ «Ἡ ἀδελφικὴ ἡμῶν συνάντησις σήμερον εἶναι ἔν νεόν καὶ ἀναγκαῖον βῆμα εἰς τὴν πορείαν πρὸς τὴν ἐνότητα, πρὸς τὴν ὁποῖαν μόνον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δύναται νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ, ἐκείνην τῆς κοινωνίας ἐν νομίμῳ ποικιλίᾳ. Ἀναλογιζόμεθα μετὰ βαθείας εὐγνωμοσύνης τὰ βήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος μᾶς ἐνίσχυσεν ἤδη νὰ πραγματοποιήσωμεν. Ὁ ἐναγκαλισμὸς ὁ ὁποῖος ἀντηλλάγη μετὰ τοῦ Πάπα Παύλου Σ' καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου ἐδῶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, μετὰ ἀπὸ αἰῶνας σιωπῆς, ἤνοιξε τὸν δρόμον διὰ μίαν ἱστορικὴν χειρονομίαν, τὴν ἐξάλειψιν ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς Ἐκκλησίας τῶν πράξεων τῶν ἀμοιβαίων ἀναθεμάτων τοῦ 1054» (<http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1921&ta=gr>).

www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1921&ta=gr).

Ἡ συνάντηση τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορα μὲ τὸν Πάπα στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὰ ἀνοίγματα πρὸς τοὺς ρωμαιοκαθολικούς πού τὴν ἀκολούθησαν τὰ ὁποῖα ἐπαινεῖ, ἀκολουθεῖ καὶ ἐπαυξάνει ὁ κ. Βαρθολομαῖος- ὀδήγησαν τοὺς ἀγιορεῖτες στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορα.

Καὶ τίθεται εὐλόγα καὶ ἐπιτακτικὰ τὸ ἀμείλικτο ἐρώτημα: τί διαφορετικὸ ἢ τί λιγότερο ἔπραξε ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀπὸ ὅσα εἶχαν πράξει οἱ δύο προκατόχοί του; Ἀλλαγαν τὰ κριτήρια καὶ τὰ αἰσθητήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὡς πρὸς τὴν ἀπόρριψη καὶ τὴν καταδίκη τῶν ἀποκλίσεων καὶ τῶν παρεκτροπῶν σὲ θέματα πίστεως;

Τί περισσότερο ἀπὸ τὸν σημερινὸ Πατριάρχη ἔπραξε ὁ Πατριάρχης Ἀθηνᾶγορας γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἀγιορεῖτες θεωροῦσαν ὅτι «πλέον "γυμνῆ τῆ κεφαλῆ" κηρύσσει τὴν αἵρεσιν»; (Ι. Μ. Ξενοφώντος πρὸς Ἱερά Κοινότητα, Ο.Τ., ἀρ. φ. 128, 1-11-1970).

Στὸ Ἱεροκοινοτικὸ Γράμμα τὸ 1980 «Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω» δήλωναν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Δημήτριο: ✓ «Γνωρίζετε, Παναγι-

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος και ο Πάπας Βενέδικτος συνευλογοῦν και ανταλλάσσουν λειτουργικό άσπασμό, προωθώντας την άνιερη ένωση.

ώτατε Δέσποτα, ὅτι ἀείποτε οἱ Μοναχοὶ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐαίσθητοι εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως, φοβοῦνται δέ ὅτι αἱ παραχωρήσεις εἰς αὐτὰ συνεπάγονται τὴν ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν των, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ὁποίων καὶ ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον καὶ ἦλθον νὰ μονάσουν “ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς”.

»Διὰ τοὺς Ἀγιορεῖτας Μοναχοὺς τοὺς μνημονεύοντας τὸ σεπτὸν ὄνομα τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, **τὰ τολμηρὰ βήματα εἰς τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ παπισμοῦ καὶ δὴ ἐκεῖνα ἄτινα μᾶς ἐκβάλλουν τῶν ὁρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ Παραδόσεως, δημιουργοῦν ἔντονα προβλήματα εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν ὡς ἔχοντα δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν σωτηρίαν των.** Οὕτως ἄλλως τε διδάσκονται ἀπὸ τὴν μακραιῶνα καὶ ζῶσαν Ἀγιορειτικὴν Παράδοσιν καὶ τοὺς μάρτυρας μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι δέν ἐδίστασαν νὰ τελειωθοῦν μαρτυρικῶς, παρά νὰ προσκυνήσουν τὸν Πάπαν.

»Παρά τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων ἡ τοιαύτη στάσις χαρακτηρίζεται ὡς φανατικὴ, δι’ ἡμᾶς ὅμως πρόκειται περὶ συνεπειᾶς πρὸς τὴν πίστιν μας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀφιέρωσίν μας πρὸς τὸν Θεόν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 440, 16-1-1981).

Τὰ ἐξίσου καὶ ἀκόμη μεγαλύτερα «τολμηρὰ βήματα» τοῦ κ. Βαρθολομαίου δέν «δημιουργοῦν ἔντονα προβλήματα εἰς τὴν συνείδησιν» τῶν συγχρόνων ἀγιορειτῶν; Δέν προκαλοῦν «δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν σωτηρίαν των»;

Δέν «μᾶς ἐκβάλλουν τῶν ὁρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ Παραδόσεως» τὰ σύγχρονα οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος προχώρησε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς προκατόχους του στὸν συγκρητιστικὸ διαθρησκειακὸ Οἰκουμενισμό μὲ τολμηρὰ θεολογικὰ καὶ λειτουργικὰ ἀνοίγματα πρὸς ὅλες τὶς αἱρέσεις, Μονοφυσιστισμό, Παπισμό, Προτεστάντισμό, ἀκόμα καὶ πρὸς ἄλλες θρησκείες, ὅπως ὁ Ἰουδαϊσμός καὶ τὸ Ἰσλάμ; Ἀμβλύθηκε ἄραγε ἡ συνείδηση τῶν συγχρόνων ἀγιορειτῶν, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλεῖται πλέον ἀπὸ τὶς προκλητικὲς αὐτὲς ἀντορθόδοξες ἐνέργειες;

Πληροφοροῦμαστε ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφία τῶν ἡμερῶν ὅτι ἡ Ἱερά Κοινότητα ἀπέστειλε ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πα-

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος μετὸν παπικὸ «ἐπίσκοπο» τοῦ Eisenstadt τῆς Αὐστρίας, Aegidius Zsifkonics, τὸν Νοέμβριο τοῦ 2014, ὅπου ὁ Πατριάρχης ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἰδρυθεῖ οἰκουμενιστικὸ μοναστήρι καὶ δήλωσε ὅτι οἱ διαφορὲς μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ παπιστῶν ἔχουν σὲ μεγάλο βαθμὸ ξεπεραστεῖ, περιμένει δὲ περισσότερα ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο.

τριάρχη κ. Βαρθολομαῖο ✓ «μετὰ ἀπὸ ὅσα δραματίζθηκαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πατριάρχου στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ Κοινὸ Ἀνακοινωθὲν μετὸν Πάπα, καθὼς καὶ γιὰ τὴν παρουσία του στὴ Ρώμη καὶ τὴν συμπροσευχὴ του μετὸν Πάπα καὶ τοὺς ἡγέτες τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Παλαιστινίων» (<http://www.agioritikovima.gr/agnea/item/39606>).

Στὸ ἴδιο δημοσίευμα ἀναφέρεται ὅτι ✓ «στὴν ἐπιστολὴ τους οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἐκφράζουν τὴν ἀντίδραση τῶν Ἀγιορειτῶν γιὰ τὶς παραπάνω ἐνέργειες καὶ κάνουν ἔκκληση πρὸς τὸν Πατριάρχη γιὰ τὴ διαφύλαξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Μάλιστα κάνουν ἰδιαίτερη ἀναφορά στὰ γεγονότα τῆς δεκαετίας τοῦ ‘60, ὅταν οἱ Ἀγιορεῖτες διέκοψαν τὸ “μνημόσυνο” τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, μετὰ τὰ “ἀνοίγματα” του πρὸς τοὺς παπικούς. Αναμένεται μὲ ἐνδιαφέρον ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ θέση του ἀπέναντι στὸν Οἰκουμενισμό» (<http://www.agioritikovima.gr/agnea/item/39606>).

Σὲ ἄλλο δημοσίευμα, ἐπίσης, ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ συντάχθηκε ✓ «μετὰ ἀπὸ ἀπόφασιν ἑνδεκα καθηγουμένων Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους» καὶ ὅτι «εἰς αὐτὴν (συμφώ-

τως πρὸς πληροφωρίαν) ἔγινε μεγάλη ἐπεξεργασία, διὰ νὰ ἀφαιρεθοῦν “προσβλητικὲς” λέξεις διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 2042, 24-10-2014).

Εὐλογα διερωτᾶται κανεὶς ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ σύγχυσις καὶ ἡ ἀδιαφάνεια ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι ποῦ δέν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἀπαντήσῃ στὰ ἀπλούστατα καὶ εὐλογα ἐρωτήματα ποῦ γεννῶνται σὲ ὅλο τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα; Συντάχθηκε καὶ ἐστάλη πρὸς τὸν Πατριάρχη ἡ συγκεκριμένη ἐπιστολὴ ἢ ὄχι; Καὶ ἂν ὄντως ἐστάλη, τότε γιὰτί δέν δίδεται στὴν δημοσιότητα, ὅπως γίνεται σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις;

Τίθενται, ὅμως, καὶ κάποια ἄλλα βασανιστικὰ ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα χρῆζον ἀπαντήσεως ἀπὸ τὴν Ἱερά Κοινότητα. Ἀληθεύει ἡ ἀναφορὰ τοῦ δημοσιεύματος ὅτι μόνον ἑνδεκα ἀπὸ τὶς εἴκοσι Μονές συγκατατέθηκαν στὴν ἀποστολὴ τῆς ἐπιστολῆς; Ἀληθεύει ἡ πληροφωρία ποῦ δημοσιεύεται ὅτι «ἔγινε μεγάλη ἐπεξεργασία, διὰ νὰ ἀφαιρεθοῦν “προσβλητικὲς” λέξεις διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη»;

Ἀδυνατοῦμε νὰ πιστέψουμε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ὑπάρχει στὴν Ἱερά Κοινότητα ὁμοφωνία

στην αντιμετώπιση τῶν θεμάτων τῆς πίστεως· ὅ-
τι εἶναι δυνατόν νά υπάρχουν ἀγιορείτικες Μονές
καί ἀγιορεῖτες μοναχοί πού νά μήν καταδικάζουν
τίς ἐξόφθαλμες οἰκουμενιστικές παρεκτροπές
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στό Ἱεροσόλυμα.

Ἀδυνατοῦμε νά πιστέψουμε ὅτι υπάρχουν
ἀγιορείτικες Μονές καί ἀγιορεῖτες μοναχοί
πού νά μήν καταδικάζουν τήν συνάντηση, τίς
συμπροσευχές καί τήν Κοινή Δήλωση Βαρθολο-
μαίου-Φραγκίσκου καί τόσα ἄλλα· πού νά μήν
καταδικάζουν τήν ἀναβίωση, ἀλλά καί τήν ὑπέρ-
βαση καί τήν προσαύξηση «τῆς δεκαετίας τοῦ
'60, ὅταν οἱ Ἀγιορεῖτες διέκοψαν τό «μνημόσυνο»
τοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, μετά τὰ «ἀνοιγμα-
τά» του πρὸς τοὺς παπικούς»!

Ἀδυνατοῦμε νά πιστέψουμε ὅτι ἔγινε ὄντως
«ἐπεξεργασία» τοῦ κειμένου γιά νά μήν «θιγεῖ»
ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης. Εἶναι δυνατόν νά
ὑπόκειται σέ «ἐπεξεργασία» ἡ ἀλήθεια καί ἡ
ἀκρίβεια τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας, τῆς Ἁγίας
μας Ὁρθοδοξίας; Εἶναι δυνατόν νά ὑπόκειται σέ
«ἐπεξεργασία» τό ὁμολογιακό φρόνημα, ἡ συν-
πεια τίς ἀρχές καί τήν μακραίωνη παράδοση, τό
χρέος καί ἡ εὐθύνη τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπέναντι
στόν λαό τοῦ Θεοῦ;

Τί εἶναι αὐτό πού μᾶς κάνει πλέον τόσο δι-

στακτικούς στίς ἀντιδράσεις, τόσο φειδωλούς
στίς δηλώσεις καί τόσο ὑποτονικούς στίς διεκ-
δικήσεις ὅταν πρόκειται γιά ζητήματα πίστεως
καί ὁμολογίας καθόσον εἶναι γνωστό ὅτι δέν
στερούμαστε στό Ἅγιον Ὄρος οὔτε θεολογικῆς
καταρτίσεως, οὔτε ὀξυδέρκειας, οὔτε γνώσεων,
οὔτε καί ἱκανοτήτων στόν χειρισμό καί τήν δι-
εκπεραίωση ὑποθέσεων.

Στήν συνέχεια τοῦ κεφαλαίου θά παραθέ-
σουμε σέ ἐνότητες τίς ἀποκλίνουσες ἀπό τήν
ὀρθόδοξη θέση ἀπόψεις, πού κατά καιρούς
ἔχουν διατυπωθεῖ ἀπό τοὺς Οἰκουμενικούς
Πατριάρχες ἢ συμπεριλαμβάνονται σέ ἐπίσημα
Κείμενα τῶν διαλόγων, σέ ἀντιπαραβολή μέ τίς
ἐπίσημες καί βασισμένες στήν ὀρθόδοξη πατε-
ρική διδασκαλία τοποθετήσεις-ἀπαντήσεις τῆς
Ἱερᾶς Κοινότητος, τῶν Ἱερῶν Μονῶν, Καθηγου-
μένων, γερόντων καί μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.
Ἀπό τήν ἀντιπαραβολή αὐτή καταδεικνύεται
ὀλοφάνερα ἡ ἀπόκλιση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-
τριαρχείου καί τῶν οἰκουμενιστῶν, καθὼς καί
ἡ ὁμολογιακή στάση πού πάντοτε τηροῦσε τό
Ἅγιον Ὄρος καί οἱ δημόσιες παρεμβάσεις καί
πρωτοβουλίες του, τίς ὁποῖες καί ἔχει καθῆκον
νά ἐπαναλάβει.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος σέ οἰκουμενιστικό Ἑσπερινό στόν Καθεδρικό ναό
τῶν Παλαιοκαθολικῶν στήν Οὐτρέχτη, Ὁλλανδία, 24-4-2014.

Λεχθέντα καί Πραχθέντα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καί οἱ Ὁμολογιακές Ἀπαντήσεις τῶν Ἀγιορειτῶν

Μέσα ἀπό τήν ἀντιπαραβολή κειμένων
Οἰκουμενιστῶν καί Ἀγιορειτῶν

Ἱερά Μονή Κωνσταμονίτου, Ἅγιον Ὄρος.

α) Διμερής Διάλογος Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν

Διερευνώντας κανείς την προσέγγιση Ὁρθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικῶν, τίς κινήσεις, τίς ἐπιλογές, τίς τακτικές που ἀκολουθήθηκαν και τίς μεθοδεύσεις που ἐφαρμόστηκαν διαπιστώνει ὅτι ἡ προσέγγιση αὐτή ἦταν προαποφασισμένη, προμελετημένη και μέ προκαθορισμένα πλαίσια στά ὁποῖα θά ἔπρεπε νά κινηθεῖ. Καί τά πλαίσια αὐτά δέν εἶναι ἄλλα ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου και τήν συνολική πολιτική τοῦ Βατικανοῦ.

Γ' αὐτό και δέν ἦταν καθόλου τυχαία ἡ ἀναρρίχηση, καθ' ὑπόδειξη τῶν Η.Π.Α., τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα στόν Οἰκουμενικό Θρόνο, καθώς ἦταν γνωστή ἡ διάθεσή του γιά προσέγγιση μέ τούς δυτικούς. Ἀπό τό ξεκίνημα τῆς πατριαρχίας του **✘** «ὁ προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνηγκαλίσθη μετά παρομιώδους ζωτικότητας τό ζήτημα τῆς ἀναθερμάνσεως τῶν ἐπαφῶν μέ τήν Ρώμην, τήν ὁποῖαν ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ ἤδη λόγῳ του ἀσπάζεται μετ' ἀπεράντου σεβασμοῦ ἀδελφικῶς ἐν Χριστῷ» (Εὐαγ. Βαρελλᾶ, Διορθόδοξοι και Οἰκουμενικά Σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατά τόν Κ' αἰῶνα, σελ. 204).

Ὅπως διαπιστώνει ὁ Καθηγητής κ. Πέτρος Βασιλειάδης: **✘** «Ἀσφαλῶς ἡ συνεργασία του ἀπό τό 1949 που ἐνθρονίστηκε ὡς οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ τόν ρωμαιοκαθολικό ἐπίσκοπο τότε τῆς Ἀνατολίας Ρονκάλι, μετέπειτα Πάπα Ἰωάννη ΚΓ' θά ἐπηρέασε θετικά και στήν ἀλλαγὴ πλεύσης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (http://fanarion.blogspot.gr/2013/10/blog-post_6413.html).

Οἱ καλές και στενές σχέσεις τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα μέ τόν Πάπα Ἰωάννη ΚΓ' συνεχίστηκαν και ἐντατικοποιήθηκαν στήν δεκαετία που μεσολάβησε. **✘** «Ὁ Ἀθηναγόρας ἐπί συνεχῆ ἔτη διαπραγματεύεται παρασηκονητικῶς μέ τό Βατικανό τήν συνάντησί του μέ τόν Πάπα.

Διαμεσολαβητής εἶναι ὁ Ρουμάνος Ἀρχιμανδρίτης Σκριμα, διαπρεπῆς θεολόγος, και διάφορες προσωπικότητες τοῦ καθολικοῦ κόσμου» (Καθηγητοῦ Δ. Τσάκωνα, Ἀθηναγόρας ὁ Οἰκουμενικός τῶν Νέων Ἰδεῶν, σελ. 93).

Τό 1959 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος μεταβαίνει στό Βατικανό και μεταφέρει στόν Πάπα Ἰωάννη ΚΓ' προσωπικό μήνυμα τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα: **✘** «Ἀγιώτατε. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης μοί ἀνέθεσε τήν ὑψίστην τιμήν νά ἐπιδώσω πρός τήν Ὑμετέραν Ἀγιότητα, ὄχι ἐν γράμμασιν ἀλλ' ἐν τῇ ζώσῃ, τό ἐξῆς μήνυμα: "ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρά Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης". Διότι πιστεύει ὅτι Ὑμεῖς εἴσθε ὁ δεύτερος Πρόδρομος, ὁ ἐπιφορτισμένος παρά τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἐντολήν εὐθείας νά ποιήσητε τάς τρίβους Αὐτοῦ» (Ἀρ. Πανώτη, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηναγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἀθήναι 1971, σελ. 41).

Στήν ἀπάντησή του ὁ Πάπας ἀποκαλύπτει τίς προθέσεις τοῦ Βατικανοῦ ἐν ὄψει τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου που ἐπρόκειτο νά ξεκινήσει τίς ἐργασίες της. **✘** «Σκοπός τῆς νέας Συνόδου εἶναι ἡ ἐπανένωσις τῆς Ἐκκλησίας» δηλώνει στόν Ἀρχιεπίσκοπο και συμφωνοῦν ἀπό κοινοῦ ὅτι ἡ «ἐνωση τῶν ἐκκλησιῶν» πρέπει νά στηριχθεῖ στίς ἀρχές τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (Ἀρ. Πανώτη, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηναγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἀθήναι 1971, σελ. 42). «Εάν δέν ἐπικρατήσῃ τό σύνθημα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως: ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης, οὔτε εἰρήνη θά ὑπάρξῃ μεταξύ τῶν ἐθνῶν, οὔτε ἐνωσις μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν» (Καθηγητοῦ Δ. Τσάκωνα, Ἀθηναγόρας ὁ Οἰκουμενικός τῶν Νέων Ἰδεῶν, σελ. 95).

Ὁ Πάπας δηλώνει στόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰάκωβο ὅτι **✘** «Ἡ ἐνωσις θά εἶναι ἐνωσις καρδιῶν. Ἐνωσις προσευχῆς. Ἐνωσις-καρπός ἀναζητήσεως τοῦ ἐνός ὑπό τοῦ ἄλλου» (ὀ.π., σελ. 95), ὀριοθετώντας τήν νέα οἰκουμενική πολιτική τοῦ Βατικανοῦ ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ νέα αὐτή πολιτική, που θά λάβει τήν ἐπισημη μορφή της μέ τίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1963-1965) και τό περίφημο «Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ», θά ἐπιβληθεῖ στό ἐξῆς στόν διάλογο μεταξύ Ὁρθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικῶν, ἀφοῦ θά γίνει δεκτὴ και ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Γιά τόν λόγο αὐτό συγκαλεῖται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἡ Πρῶτη Πανορθόδοξη Σύνοδος στήν Ρόδο τό 1961.

Τίς βασικές ἀρχές τῆς νέας οἰκουμενικῆς τακτικῆς διετύπωσε πολύ εὐστοχα και συνοπτικά τό 1962 ὁ γνωστός ρωμαιοκαθολικός θεολόγος Ἰωάννης Ντανιελου: **✘** «Ὁ λατινικός και ὁ βυζαντινός κόσμος, μέ τά συμφέροντά τους, ἔχουν ἀπό καιροῦ ἐκλείψει. Τό δόγμα εἶναι σχεδόν κοινό. Ἡ παράδοσις ἐπίσης. Τά μυστήρια κοινά. Καί κοινοί οἱ σημερινοί ἀντίπαλοι. Οἱ αἰῶνες που ἐπέρασαν ἐσώρυσαν διάφορες προκαταλήψεις, που πρέπει σιγά-σιγά νά ἐκμηδενισθοῦν. Ὡς πρῶτο στάδιο βλέπω τήν ψυχολογική προετοιμασία» (Καθηγητοῦ Δ. Τσάκωνα, Ἀθηναγόρας ὁ Οἰκουμενικός τῶν Νέων Ἰδεῶν, σελ. 97).

Τό «Διάταγμα γιά τόν Οἰκουμενισμό» που ἐξέδωσε ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος κάνει ἰδιαιτέρη ἀναφορά στήν ψυχολογική προετοιμασία και τό κατάλληλο κλίμα που ἔπρεπε νά δημιουργηθεῖ γιά νά ξεκινήσει ὁ διάλογος.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ τόν «ἡγούμενο» τῆς οἰκουμενιστικῆς μοναστικῆς κοινότητος τοῦ Bose τῆς Ἰταλίας ὅπου προσεφώνησε τούς παρευρισκόμενους ὡς ἐξῆς: «Σεβασμιώτατε Καρδινάλιε κύριε Angelo Scola, Ἀρχιεπίσκοπε Μιλάνου, Ὁσιολογιώτατε κύριε Enzo Bianchi, Ἠγούμενε τῆς Μοναστικῆς Κοινότητος τοῦ Bose και λοιπά μέλη αὐτῆς»

Συγκεκριμένα στό Κεφάλαιο «Ἡ ἀμοιβαία ἀδελφική γνωριμία» ἀναφέρεται: **✘** «Εἶναι καθήκον μας νά γνωρίσουμε τόν ψυχικό κόσμο τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν μας. Γιά τό σκοπό αὐτό χρειάζεται μελέτη βασισμένη στήν ἀλήθεια και στίς καλές διαθέσεις. Οἱ Καθολικοί, κατάλληλα προετοιμασμένοι, ὀφείλουν νά ἀποκτήσουν μιὰ καλύτερη γνώση τῆς διδασκαλίας και τῆς ἱστορίας, τῆς πνευματικῆς και λειτουργικῆς ζωῆς, τῆς θρησκευτικῆς ψυχολογίας και τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας που χαρακτηρίζουν τούς ἀδελφούς μας. Στήν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ συμβάλλουν πολύ οἱ συνάξεις, στίς ὁποῖες συμμετέχουν ἀντιπρόσωποι και ἀπό τίς δύο πλευρές, γιά νά ἐξετάσουν πρό πάντων θεολογικά ζητήματα, και ὅπου ὄλοι συμπεριφέρονται σάν ἴσοι πρός ἴσους μέ τήν προϋπόθεση ὅτι ὅσοι συμμετέχουν σ' αὐτές, κάτω ἀπό τήν ἐπίβλεψη τῶν ἐπισκόπων, θά εἶναι ἀληθινά καταρτισμένοι. Ἀπό τό διάλογο αὐτό θά φανεῖ πιό καθαρά ποιά εἶναι ἡ ἀληθινή θέση τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Μ' αὐτόν τόν τρόπο θά γνωρισθεῖ καλύτερα ἡ σκέψη τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν μας και θά ἐκτεθεῖ σ' αὐτούς πιό αὐθεντικά ἡ πίστη μας» (Β' Σύνοδος Βατικανοῦ, Διάταγμα γιά τόν Οἰκουμενισμό, Γραφεῖον καλοῦ Τύπου, σελ. 21).

Ἡ ψυχολογική αὐτή προετοιμασία ἐκδηλώθηκε μέ τόν «διάλογο τῆς ἀγάπης» που ἐπακολούθησε.

Ο «Διάλογος τῆς ἀγάπης»

Ο «διάλογος τῆς ἀγάπης» ἔχει ὡς πρωτεργάτη καὶ κύριο ἐκφραστή του τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ πιστοῦς συνεχιστὲς τοὺς δύο διαδόχους του, τὸν Πατριάρχη Δημήτριο καὶ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Πρόκειται γιὰ μιά καθαρά ἐπικοινωνιακή τακτική στηριγμένη στὴν δυναμική τῆς εἰκόνας καὶ τὴν ἐπιβολή τῆς συνήθειας, χωρὶς κανένα παντελῶς ἔρεισμα στὴν θεολογία καὶ τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας δὲν παρέλειπε νὰ φανερώνει τὴν ἀποστροφή του γιὰ τοὺς θεολόγους καὶ τὴν θεολογία καὶ τὴν προτίμησή του στὴν πολιτική καὶ τὴν διπλωματία.

Ὁ θεωρητικὸς ἐκφραστής καὶ ἰθύνων νοῦς τῆς προσεγγίσεως μὲ τὸ Βατικανὸ ὑπῆρξε ὁ Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως (μετέπειτα Χαλκηδόνας) Μελίτων, πού ὡς Πρόεδρος στὴν Γ' Πανορθόδοξη Διάσκεψη στὴ Ρόδο, 1-15 Νοεμβρίου 1964 δήλωνε: ✘ «Θὰ ἀρχίσουμε νὰ ἀσκοῦμεθα στὴν ἀγάπη. Ὁ διάλογος χρήζει μελέτης. Ἡ ἀγάπη δὲν χρειάζεται μελέτη. Χρειάζεται ἄσκηση, πρωτοβουλία, γενναιότητα, πνεῦμα θυσίας... Τὰ σχίσματα ὠλοκληρώθηκαν καὶ ἔγιναν ἀγεφύρωτα ὅταν ἔλειψε παντελῶς ἡ ἀγάπη. Δὲν μπορούμε νὰ ἀποκαταστήσουμε ἐνότητα χριστιανική, ἐάν δὲν μαθητεύσουμε στὴν ἀγάπη, ἐάν δὲν ἀγαποῦμε. Καὶ εὐχόμεθα ὅπως τὸ στάδιο αὐτὸ τῆς καλλιεργείας ἀδελφικῶν σχέσεων εἶναι πληρὲς ἀμοιβαίων χειρονομιῶν, προσοχῆς, τιμῆς καὶ ἀγάπης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργηθῇ τὸ κατάλληλο κλίμα, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου θὰ ἐπεξεργασθοῦμε τὸν ἐκκλησιαστικὸ θεολογικὸ διάλογο» (Ἀριστείδης Γ. Πανῶτη, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηναγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἴδρυμα Εὐρώπης Δραγάν, Ἀθήναι 1971, σελ. 143).

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας

✘ Συνάντηση Πάπα Παύλου ΣΤ' - Ἀθηναγόρα στὴ Ρώμη, 26 Ὀκτωβρίου 1967: ✘ «Ἡ ἔξο-

δος πάντων ἡμῶν ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς αὐταρσεκείας ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ στερεοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ τεθεμελιώται ἡ ἀδιαίρετος Ἐκκλησία, ἀπεκάλυψεν ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι πλείονά εἰσιν τὰ ἐνοῦντα καὶ ὀλιγώτερα τὰ χωρίζοντα ἡμᾶς... Καλούμεθα ἵνα συνεχίσωμεν καὶ ἐντείνωμεν τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστήσωμεν τοῦτον προθεολογικὸν γεγονόσ...» (Ἀριστείδης Γ. Πανῶτη, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηναγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἴδρυμα Εὐρώπης Δραγάν, Ἀθήναι 1971, σελ. 225).

✘ Συνεντεύξεις Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, 1968: ✘ «Τὰ δόγματα ἅς τὰ κλείσει κάθε Ἐκκλησία εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν της καὶ μὲ τὸ κάλυμμα αὐτὸ νὰ ἐκδώσωμεν τὸ κοινὸν νόμισμα τῆς ἀγάπης» (Ἐφημ. Ἔθνος, 15-11-68). «Δὲν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἄλλην ἀλλ' ὁμοῦ νὰ ἐπανιδρύσωμεν τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησίαν» (Περιοδ. ὁ Ποιμὴν, Μυτιλήνη, Φεβρουάριος 1968).

✘ Προσλαλιά Πατριάρχου Ἀθηναγόρα πρὸς ὀρθοδόξους ἱερεῖς, 1971: ✘ «Ἔως τὸ 1054 εἴχαμε πολλὰς διαφορὰς... Ἀλλὰ ἠγαπώμεθα. Καὶ ὅταν ἀγαπῶνται οἱ ἄνθρωποι, διαφοραὶ δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ τὸ 1054 πού ἐπαύσαμεν νὰ ἀγαπώμεθα, ἦλθαν ὅλες οἱ διαφορὰς. ἠγαπώμεθα καὶ εἴχομεν τὸ ἴδιον μυστήριον. Τὸ ἴδιον βάπτισμα, τὰ ἴδια μυστήρια καὶ ἰδιαιτέρως τὸ ἴδιον Ἅγιον Ποτήριον. Τώρα πού ξαναγυρίζομεν εἰς τὸ 1054, διατὶ δὲν ξαναγυρίζομεν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ποτήριον;

»...Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω πολλὰς ἐλπίδες ἀπὸ τὸν θεολογικὸν διάλογον... δι' αὐτὸ ἐγὼ προτιμῶ τὸν διάλογο τῆς ἀγάπης. Νὰ ἀγαπηθοῦμε! Καὶ τί γίνεται σήμερα; Πνεῦμα μέγα ἀγάπης ἐξαπλώνεται ὑπὲρ τοὺς Χριστιανοὺς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἦδη ἀγαπώμεθα. Ὁ Πάπας τὸ εἶπε: ἀπέκτησα ἕναν ἀδελφὸν καὶ τοῦ λέγω σ' ἀγαπῶ! Τὸ εἶπα καὶ ἐγὼ: Ἀπέκτησα ἕναν ἀδελφὸ καὶ τοῦ εἶπα σ' ἀγαπῶ!» (Ἡ προσλαλιά τοῦ Ἀθηναγόρου, Πρωτο-

πρεσβυτέρου Γ. Μεταλληνοῦ, Οἱ διάλογοι χωρὶς προσωπεῖον, ἐκδ. Παρακαταθήκη, σελ. 5).

Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, 1970: ✓ «Ἦδη δὲ διερμηνεύοντες τὸ πάγιον φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πληροφοροῦμεν Ὑμᾶς, ὅτι ἐμμένει τῇ Ὁρθοδόξῳ Διδασκαλίᾳ, ταῖς Πατρικαῖς ἐπόμενον Παραδόσεσι, καθ' ἅς, τὸν μὲν «Διάλογον τῆς ἀγάπης» θεωρεῖ ἄσκοπον καὶ πηγὴν πολλῶν δεινῶν...» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 127, 10-10-1970).

✘ Ἱερά Μονὴ Σταυρονικήτα (Καθηγ. Ἀρχιμ. Βασίλειος): ✓ «Τὸ νόμισμα τῆς ἀγάπης», πού κυκλοφορεῖ μετὰ ἀπὸ τὸ «κλείσιμον τῶν δογμάτων», ἢ «ἐπανάδρουσις τῆς Μιᾶς... Ἐκκλησίας» καὶ τόσα ἄλλα εἶναι ἀκατανόητα καὶ κυριολεκτικῶς βλάσφημα γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία...

»Ὅταν οἱ πιστοὶ διακρίνουν διαφορὰς, πού ὑπάρχουν μετὰ Ὁρθοδόξων καὶ Ἐτεροδόξων, δὲν σημαίνει ὅτι ἐπιθυμοῦν τὸ σχίσμα καὶ τὴν διαιωνίσι του, ἀλλὰ ζητοῦν τὴν ἀληθινὴ ἐνότητα, τὴν μόνη σωτήριο γιὰ ὅλους. Εἶναι ἄρα αὐτὸ ἕνας σταυρὸς, πού ὑποφέρουν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀδελφούς...

»Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πού φάνηκαν «σκληροί» στὴ διατήρησι τοῦ Δόγματος, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀγάπησαν περισσότερο ἀπὸ κάθε

ἄλλον τὸν ἄνθρωπον. Γιατὶ γνώρισαν τὰ ἀπύθμενα βάθη του καὶ δὲν θέλησαν ποτέ νὰ τὸν κοροϊδέψουν μὲ τίς συναισθηματολογίες ἐφήμερης καὶ ἀνύπαρκτης ἀγάπης, ἀλλὰ τὸν σεβάστηκαν προσφέροντάς του τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀληθείας, πού χαρίζει τὴ μακαρία ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ζωὴ. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ πιστότης στό Δόγμα στενοκεφαλιά οὔτε ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μισαλλοδοξία, ἀλλὰ ὁ μοναδικὸς τρόπος ἀληθινῆς ἀγάπης. Ἡ Ὁρθοδοξία βιουμένη δίδει στὸν κόσμο τὸ «Ἐν, οὗ ἔστι χρεία», ἐκεῖνο πού ξεδιψᾷ ἐληθινά» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 98, 1-3-1969).

✘ Ἡ Ἱερά Κοινότης πρὸς τὸν Βαρθολομαῖο: ✓ «Μετὰ πόνου σημειοῦμεν ὅτι ἀπὸ τὰς κενὰς αὐτὰς ἀγαπολογίας παρασύρονται τινὲς ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας, χάνουν τὴν δογματικὴν εὐαισθησίαν καὶ πατροπαράδοτον ἐμμονὴν εἰς τὰ ἅγια δόγματα, παραδόσεις καὶ διδασκαλίας, τὰς ὁποίας παρελάβομεν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων μας καὶ μὲ τὰς ὁποίας διεσώθησαν οἱ ἀνά τὴν οἰκουμένην Ὁρθόδοξοι λαοὶ καὶ ἰδιαιτέρως τὸ γένος ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν μακρῶνα περίοδον τῆς δουλείας, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐφαρμόζουν τὴν μυστηριακὴν διακοινωνίαν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1154, 22-10-1995).

Λειτουργικός ἀσπασμὸς στὴν παπική «λειτουργία»-ἐνθρόνιση τοῦ Πάπα Φραγκίσκου. Βατικανό, 19 Μαρτίου 2013. Πρώτη φορά, μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1054, Ὁρθόδοξος Πατριάρχης ἔλαβε μέρος σὲ ἐνθρόνιση ρωμαιο-καθολικοῦ Πάπα

Ο επίσημος «Θεολογικός Διάλογος»

Αυτή η επίδειξη φιλίας και αγάπης εκ μέρους του Βατικανού και του Οικουμενικού Πατριαρχείου ήταν τό προπέτασμα καπνού για να καλυφθούν τὰ ἀκράϊα οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα χωρίς κανένα θεολογικό ἔρεισμα καὶ χωρίς καμία οὐσιαστική ἀλλαγὴ στοὺς στόχους καὶ τὶς μεθόδους τοῦ παπισμοῦ.

Ὁ παπισμός ἄλλαξε ἀπλῶς τὸ προσωπεῖο του μὲ τὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο καὶ τὸ «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ» πού ἐξέδωσε. Ταυτόχρονα, ὅμως, φανέρωσε καὶ τὸ ἀληθινὸ του πρόσωπο, καθὼς ἡ ἴδια Σύνοδος ἐξέδωσε καὶ τὸ ἀντίστοιχο «Διάταγμα γιὰ τὶς Ἀνατολικὲς Καθολικὲς Ἐκκλησίες», τὶς οὐνιτικές δηλαδή, τὶς ὁποῖες ἀναγνωρίζουν καὶ προασπίζονται μὲ κάθε ἐπισημότητα οἱ παπικοί. Οὐσιαστικά τὸ Βατικανὸ διατήρησε τὴν διπροσωπία καὶ τὴν διγλωσσία μὲ τὴν ὁποία δέν παύει νὰ συμπεριφέρεται ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ ἴδια διγλωσσία, ὅμως, χαρακτηρίζει καὶ τὴν πλευρά τῶν Ὁρθοδόξων οἰκουμενιστῶν, μὲ προεξάρχον τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, πού ἀντιλαμβάνονται ἐπιλεκτικά τὶς διαθέσεις τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἐκλαμβάνουν κατὰ τὸ δοκοῦν τὶς κινήσεις καὶ τὶς ἀποφάσεις του. Εἶναι ἡ γνωστὴ καὶ παγιωμένη πλέον τακτικὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πού περιλαμβάνει αὐστηρὴ ὀρθόδοξη στάση στό «ἔσωτερικὸ» καὶ διαδοχικὲς ὑποχωρήσεις ἔναντι τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν στὰ πλαίσια τῶν διαλόγων.

Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ πλαίσια καὶ μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα ἀπόφασίστηκε τὸ 1963 στὴν Δεύτερη Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Ρόδου ἡ ἔναρξη τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Ἐνδεικτικὸ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀρνούμενη νὰ ἀποδεχθεῖ τὰ τετελεσμένα πού ἐπιχειροῦσε νὰ ἐπιβάλλει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀρνήθηκε νὰ συμμετάσχει

στὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο (βλ. σχ. Χρυσόστομου Β΄, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Τὰ Πεπραγμένα ἀπὸ 15-7-1963 μέχρι 15-7-1964, σελ. 18-19).

Ὁ «ἐπίσημος θεολογικὸς διάλογος» ξεκίνησε τὸ 1980. Γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ διαλόγου συγκροτήθηκε ἡ Διεθνὴς Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν.

Ὁ διάλογος αὐτὸς τοποθετήθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σὲ λανθασμένες καὶ προβληματικὲς βάσεις, καθὼς συμφωνήθηκε ὅτι θὰ διεξαγόταν «ἐπὶ ἴσοις ὄροις» καὶ θὰ ξεκινούσε ἀπὸ τὰ «ἐνοῦντα», χωρίς νὰ ἐξετάσει τὶς θεολογικὲς διαφορές.

Ἡ μέχρι τώρα πορεία τῆς Διεθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὴν ἐπιμελημένη προσπάθεια νὰ παρουσιάσει θετικὸ ἔργο καὶ ἐξέλιξη τοῦ διαλόγου παρά τὶς ἀντιθέσεις, τὶς παπικὲς προκλήσεις καὶ τὰ ἀγεφύρωτα χάσματα, πού πολλές φορές τορπίλισαν τὶς διαδικασίες καὶ ὀδήγησαν σὲ ἀδιέξοδο τὸν διάλογο.

Χαρακτηρίστηκε, ἐπίσης, ἀπὸ μία ἔντονη ἀδιαιφάνεια, μία ἐνορχηστρωμένη προσπάθεια δημιουργίας καὶ ἐπιβολῆς τετελεσμένων, πού προδίδει τὴν τήρηση καὶ ἐφαρμογὴ συγκεκριμένων σχεδιασμῶν καὶ προειλημμένων ἀποφάσεων.

Ἐνδεικτικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ μυστικότητα πού τηρεῖται στὴν ἐπεξεργασία καὶ τὴν συζήτηση τῶν κοινῶν κειμένων πού ἐκδίδει ἡ Ἐπιτροπὴ, τὰ ὁποῖα δέν γίνονται γνωστὰ οὔτε κἂν στίς Συνόδους τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πού λαμβάνουν μέρος στὸν διάλογο.

Ὅπως ἀναφέρει σὲ ἄρθρο του ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος ἀναφερόμενος στὰ κείμενα τῆς Ἐπιτροπῆς, «τὰ κείμενα αὐτὰ ὑπογράφονται ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὴν προοπτικὴ τοῦ *ad referendum*, δηλαδή τὴν

ἔγκρισή τους ἀπὸ τὶς Τοπικὲς Ἐκκλησίες. Ὅμως, τοῦλάχιστον ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κανένα ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ δέν ἦλθε πρὸς ἔγκριση στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Καθηγητὴς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημήτριος **Τσελεγγίδης** σὲ ἐπιστολὴ του πού ἀπέστειλε προσφάτως πρὸς ὄλους τοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρει τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά:

«*Συγκεκριμένα, πρὶν λίγες ἡμέρες, ζήτησα νὰ ἐνημερωθῶ ἀπὸ κάποιους γνωστούς μου Ἐπισκόπους γιὰ τὸν Διμερῆ Θεολογικὸ Διάλογο Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, στό Ἀμμάν τῆς Ἰορδανίας (15-19 Σεπτεμβρίου 2014). Εἰδικότερα, ἐρώτησα νὰ μάθω, ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συζήτησε ἐν Συνόδῳ καὶ ἔλαβε κάποια ἀπόφαση γιὰ τὸν ἐν λόγω Θεολογικὸ Διάλογο. Καί, παρά τὸ γεγονός ὅτι οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους αὐτοὺς ἦταν Συνοδικοί, μοῦ ἀπάντησαν πὼς δέν ἐγνώριζαν τίποτε γιὰ τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου.*

»*Τὸ ἴδιο, ἀκριβῶς, συνέβη καὶ μὲ τὴν ἐρώτησή μου σχετικὰ μὲ τὴν Διάσκεψη τῶν Ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό Σαμπεζῦ τῆς Ἑλβετίας. Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας –καὶ μάλιστα Συνοδικοί– ἀγνοοῦσαν οὐσιαστικὰ τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου.*

»*Καί, ἐνῶ ἡ Γ΄ Προσυνοδικὴ Πανορ-*

1. Ὁ Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης, συμπρόεδρος τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου Ὁρθοδόξων-Παπικῶν, μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο στὴ θρονικὴ ἑορτὴ τῆς Ρώμης, 2013.
2. Ἡ ὀρθόδοξη ἀντιπροσωπεία μὲ προεξάρχοντα τὸν Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη καὶ τὸν ἕτερο Συμπρόεδρο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου Καρδινάλιο Κούρτ Κώχ, στὴ θρονικὴ ἑορτὴ τῆς Ρώμης, 2013.
3. Ἀνταλλαγὲς ἐπισκέψεων, ἐθιμοτυπικὲς συναντήσεις καὶ συζητήσεις τῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν ἐπιτρόπων πού χειρίζονται τὴν τύχη τοῦ διμεροῦς Διαλόγου Ὁρθοδόξων - Παπικῶν.

θόδοξη Διάσκεψη (21-28 Νοεμβρίου 1976) απέφασε, ότι "ή κατά τήν διεξαγωγή των Θεολογικών Διαλόγων ακολουθούμενη μεθοδολογία... προϋποθέτει τήν σχετική πληροφόρηση του πληρώματος της Έκκλησίας επί των διαφορών εξελίξεων των Διαλόγων", δέν υπάρχει στήν πράξη, ή "σχετική πληροφόρησης" ούτε καν στα μέλη της Ιεράς Συνόδου της Έκκλησίας μας.

»Ως γνωστόν, στους Θεολογικούς Διαλόγους συζητώνται σοβαρότατα θέματα πίστεως και ζωής της Έκκλησίας. Πώς, λοιπόν, είναι επιτρεπτό τά θέματα αυτά να θεωρούνται "απόρρητα" και γι' αυτό άπροσπέλαστα στα πλέον αρμόδια πρόσωπα της Έκκλησίας, πού είναι οι Επίσκοποι στο σύνολό τους; Γι' αυτό, κάθε πιστός μέ αίσθηση ευθύνης για τήν εκκλησιαστική ζωή, εύλογα διερωτάται, γιατί κάποιοι, προφανώς ήθελημένα, κρατούν τους Αρχιερείς μας σε άγνοια και γιατί δέν ενδιαφέρονται για τήν Συνοδική ενημέρωση και απόφασή τους, για τόσο σοβαρά θέματα, πού άφορούν τήν σύνολη Έκκλησία. Ωστόσο, βέβαια, ή άκριβής γνώση του περιεχομένου των Θεολογικών Διαλόγων, όπως και ή μετάδοση της γνώσεως αυτής στο πλήρωμα της Έκκλησίας, είναι δικαίωμα αλλά και υποχρέωση όλων των Επισκόπων» (<http://epomeni-tois-agiois-patras.blogspot.gr/2014/11/15-19-2014.html#more>).

Πόσα, λοιπόν, και ποιά από τά Κοινά Κείμενα της Μικτής Επιτροπής Διαλόγου έχουν έγκριθεί (και αν ναί από ποιές) από τις Τοπικές Έκκλησίες; Άφοϋ, λοιπόν, τά Κείμενα αυτά δέν έχουν έγκριθεί από τις Συνόδους των Τοπικών Έκκλησιών, τότε πώς μπορεί να θεωρούνται ως βάση για τήν παραγωγή νέων Κειμένων στις επόμενες Συνελεύσεις της Επιτροπής και του Θεολογικού διαλόγου εν γένει; Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν υπήρχαν Συνελεύσεις της Επιτροπής, όπως αυτή του Βalamand τό 1993 στην οποία άρνήθηκαν να λάβουν μέρος έξι Όρθόδοξες Έκκλησίες (των Ιεροσολύμων, της Σερβίας, της Βουλγαρίας, της Γεωργίας, της Ελλάδος και της Τσεχοσλοβακίας) διαμαρτυρούμενες για τις προκλήσεις των Ούνιτών. Τό κείμενο, όμως, του Βalamand συνεχίζει να γίνεται άποδεκτό στα πλαίσια του διαλόγου παρά τις τεράστιες αντιδράσεις πού προκάλεσε και συνεχίζει να προκαλεί.

Κάθε νέα Συνέλευση, άλλωστε, της Μικτής

Επιτροπής θεωρεί ως δεδομένα όσα άποφασίστηκαν και συμπεριλήφθηκαν στα κείμενα πού έκδόθηκαν από τις προηγούμενες Συνελεύσεις, ανεξάρτητα από τό αν έχουν τήν άπαιτούμενη συνοδική έγκριση των Τοπικών Όρθοδόξων Έκκλησιών.

Τό γεγονός ότι τά κείμενα της Μικτής Επιτροπής δέν έχουν έγκριθεί από τις Τοπικές Συνόδους συνεπάγεται ότι τά πορίσματα και τά άποτελέσματα του διαλόγου δέν έχουν τήν άπαιτούμενη έγκριση του συνόλου της Όρθόδοξου Έκκλησίας και ανά πάσα στιγμή μπορεί να άνατραποϋν. Αυτό τό ένδεχόμενο, άλλωστε, είναι τό πλέον πιθανό αν λάβουμε υπόψιν τις σφοδρές αντιρρήσεις πολλών Τοπικών Έκκλησιών σε κάποια από τά κείμενα της Επιτροπής, αλλά και τις άκόμη σφοδρότερες αντιδράσεις του όρθόδοξου πληρώματος.

Άποδεικνύεται, έτσι, ότι ή εικόνα της θετικής εξέλιξεως και της προόδου του διαλόγου πού μέ τόση έπιμέλεια προβάλλεται είναι τεχνητή και κατασκευασμένη. Καλλιεργείται δέ μέ κύριο σκοπό να έπιβάλλει τετελεσμένα και να παράσχει τήν κάλυψη στα άλλεπάλληλα οικουμενιστικά άνοίγματα. Άλλωστε ούσιαστική πρόοδος στον Θεολογικό διάλογο δέν θά μπορούσε εκ των πραγμάτων να υπάρχει άφοϋ αυτός άσχολεϊται μέ τά «ένουντα» και όχι μέ τις Θεολογικές διαφορές, τις όποιες και φιλοδοξει να έπιλύσει.

Και διερωτάται και ό πλέον καλόπιστος παρατηρητής πώς είναι δυνατόν να έπιλυθούν αυτές οι διαφορές, όταν μισός αιώνας προσεγγίσεως και πληθωρικής άγαπολογίας, καθώς και 35 σχεδόν χρόνια έπίσημου Θεολογικού διαλόγου δέν είχαν κανένα άποτέλεσμα. Πώς είναι δυνατόν να συμφωνήσουμε για τις Θεολογικές διαφορές, όταν δέν μπορούμε να συμφωνήσουμε ούτε καν στα «ένουντα»;

Έκτός αν θεωρούμε ως συμφωνία τήν προσχώρηση στην παπική αντίληψη περί πρωτείου και τήν καθιέρωσή του και στην Όρθόδοξη Έκκλησία. Στην περίπτωση αυτή θά όφείλαμε να συμφωνήσουμε μέ τον Καθηγητή κ. Βασιλειάδη και να «αναγνωρίσουμε ότι μέσω του είλικρινούς, ισότιμου και άπροϋπόθετου Θεολογικού διαλόγου κι έμεις οι Όρθόδοξοι κερδίσαμε τήν άυτόνομη Θεολογική, και μαρτυρούμενη στην

Ό Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος μέ τον Καρδινάλιο Κούρτ Κώχ, συμπρόεδρο της Μικτής Επιτροπής του Διαλόγου Όρθοδόξων - Παπικών, στην Θρονική Έορτή της Κωνσταντινουπόλεως. Φανάρι, 30-11-2011.

Όρθόδοξη λειτουργική μας παράδοση, εκκλησιαστική άναγκαιότητα του "πρώτου" σε όλες τις βαθμίδες του εκκλησιαστικού βίου (τοπική/ένοριακή, έπισκοπική, περιφερειακή, και ανά τήν οικουμένη), όπου ό προεστώς ή primus inter pares δέν άποτελεί άπλως τιμητικό αλλά ούσιαστικό λειτουργήμα» (http://fanarion.blogspot.gr/2013/10/blog-post_6413.html).

Πατριάρχης Βαρθολομαίος

✠ Χαιρετισμός Πατριάρχου Βαρθολομαίου. Φανάρι, 30-12-2012 ✠ «Άτυχώς, κατά τήν διαδρομή των αιώνων, ή άδελφωσύνη αϋτη έπλήγη ισχυρώς, μέ άποτέλεσμα να διασπασθή ή πνευματική ένότης των Έκκλησιών μας. Επί σειράν αιώνων Θεολόγοι αλλά και εκκλησιαστικοί άνδρες άμφοτέρων των Έκκλησιών έδαπάνων τάς δυνάμεις των ούχι εν τω πλαισίω του διαλόγου, αλλά προς μεμονωμένην προβολήν και υποστήριξιν των ίδιων θέσεων... Πρέπει, δηλαδή, να δαπανώμεν τάς πνευματικές δυνάμεις μας ούχι εν τή προσπαθεία άνευρέσεως δικαιολογιών διά τήν ένίσχυσιν των θέσεων, τάς όποιας ύπεστηρίζαμεν κατά τό παρελθόν προς δικαιολόγησιν του σχίσματος, αλλά να καταβάλλωμεν είλικρινή προσπάθειαν διά τήν άνεύρεσιν έπιχειρημάτων, έπιβεβαιούντων τό έσφαλμένον της διχαστικής τάσεως και άναζητούντων τρόπους προσεγγίσεως...» (Χαιρετισμός

του Οίκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου προς τήν Άντιπροσωπεία της Έκκλησίας Ρώμης κατά τή θρονική έορτή του Οικουμενικού Πατριαρχείου, Φανάρι, 30-11-2012).

✠ Όμιλία του Πατριάρχου Βαρθολομαίου, 1983 ✠ «Εάν ό Διάλογος ήρχιζεν από τάς μείζονας μεταξύ των δύο Έκκλησιών διαφοράς, ή πρόδός του θά καθίστατο προβληματική, διότι θά είχομεν ευθύς εξ άρχής δυσκολίας, των όποιων αι ψυχολογικής φύσεως δέν θά ήσαν άσφαλώς αι τελευταία. Άλλά και πάλιν, δηλαδή και τώρα πού ήρχισεν ό Διάλογος από τά ένουντα, αι ψυχολογικά δυσχέρειαι δέν άπέλιπον. Θά αναφέρω εν μόνον παράδειγμα: τό θέμα της Ούνιας, επί του όποιου οι όρθόδοξοι γενικώς έχουν άλλεργίαν και αντιδρούν, διότι τουτο συνάπτεται μέ δυσάρεστα ιστορικά γεγονότα. Άλλά τήν ψυχολογικήν τοποθέτησιν των Όρθοδόξων εναντι της Ούνιας φαίνεται ότι δέν κατενόησεν εισέτι έπαρκώς ή Ρώμη και τήν ύποτιμᾶ» (Ό έπίσημος Θεολογικός Διάλογος Όρθόδοξης και Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας, Οικουμενη-Διάλογος και προβληματισμοί, έκδ. παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 1998, τ. 3, σελ. 38).

"Άγιον"Όρος

✠ Κατηγούμενοι Ιερών Μονών Διονυσίου και Γρηγορίου, Γαβριήλ και Βησσαρίων προς Πατριάρχη Άθηνάγορα ✠ «...προήλθομεν εις τήν άπόφασιν, όπως άπευθύνωμεν, μετά του

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στήν εκδήλωση για τόν επίσημο έορτασμό, στό Πανεπιστήμιο τῆς Βιέννης, τῆς 50ῆς ἐπετείου ἀπό τήν ἴδρυση τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Ἰδρύματος «Pro Oriente» (Βιέννη 7-11 Νοεμβρίου 2014). Παρέστησαν, ἐπίσης, ὁ Πατριάρχης τῶν Κοπτῶν Αἰγύπτου κ. Θεόδωρος, ὁ Καρδινάλιος κ. Kurt Koch ἐκ μέρους τοῦ Πάπα καί πλείσται ἄλλαι προσωπικότητες ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καί ἀκαδημαϊκοῦ κυρίως κόσμου.

προσήκοντος υἱικοῦ σεβασμοῦ, πρὸς τήν ὑμέτεραν Παναγιότητα τήν παροῦσαν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, καί παρακαλέσωμεν, ὅπως, κηδομένου πατρικῶς καί ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων τέκνων τῆς, παύσητε πάσης περαιτέρω συζητήσεως μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ θεμάτων πίστεως, λατρείας καί αὐτῆς τῆς καθεστηκυῖας τάξεως ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδοξίᾳ, ἐξ ἧς συζητήσεως, ὡς προβλέπομεν, οὐ μόνον σκανδαλισμὸς μέγας θέλει προέλθει εἰς τὰς συνειδήσεις τοῦ εὐσεβοῦς Χριστεπωνύμου πληρώματος, ἀλλὰ καί σχίσματα καί διαιρέσεις. Ἐπὶ πλέον δέ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, οἱ ἀπλοῖκοι πατέρες τῶν Κοινοβίων μας, οἱ ἐπιμελούμενοι μετ' ἀκριβείας τὰ τῆς πίστεως, θὰ ἀναστατωθοῦν κυριολεκτικῶς μέ κίνδυνον νὰ καταλείπουν τὰς Ἱεράς Μονάς καί τραποῦν πρὸς τήν Ἐρημον, ἵνα μὴ ἀκούουν τὸ μνημόσυνον τοῦ σεπτοῦ ὑμῶν Ὄνοματος καί σκανδαλίζονται...» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 37, Φεβρουάριος 1964).

✓ **Ἰ. Μ. Μεγίστης Λαύρας πρὸς Ἱερά Κοινότητα (10 Ἰανουαρίου 1981)** ✓ «...ἐάν ἠθέλομεν νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς πρὸς τόν ἑαυτὸν μας, δέν θὰ ὠνομάζομεν ποτέ τόν ἀρξάμενον διάλογον μετὰ τῶν Φράγκων «θεολογικόν», ἀλλὰ μᾶλλον «ψυχολογικόν», διότι τὰ κριτήρια καί οἱ στόχοι του ἀποβλέπουν σαφῶς εἰς ψυχολογικά ἀποτελέσματα καί ὄχι εἰς εὔρεσιν τῆς δῆθεν λανθανούσης ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι γνωστὴ καί δὴ εἰς τοὺς ἀμερολήπτως ἐρευνῶντας Θεολόγους, ἀνεξαρτήτως ὁμολογίας. Σκοπὸς λοιπὸν δέν εἶναι νὰ εὐρωμεν ὅ,τι πράγματι δέν ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ

νά ἐφεύρωμεν μίαν ψυχολογικὴν διαδικασίαν, ἣτις θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακαλύψωμεν “ὅτι ἀνεκαθεν ὑπῆρξαμεν ἡνωμένοι”, ὡς εἰσηγήθη ἐπὶ λέξει περὶ τοῦ τρόπου μεθοδεύσεως τῆς ἐνώσεως ἢ Β' Βατικανῆ Σύνοδος» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 446, 27-2-1981).

✓ **Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης** ✓ «Τὰ θέματα τοῦ διαλόγου δέν φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀντορθόδοξα. Εἶναι ὅμως πρωτάκουστον εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ συζητοῦνται τὰ ἐνοῦντα τοὺς Ὁρθοδόξους καί παπικούς καί ὄχι τὰ διαφοροποιοῦντα, ἦτοι αἱ αἰρέσεις» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 438, 2-1-1981).

✓ **Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης** ✓ «Μελετῶν κάποιος προσεκτικὰ τὰ στάδια πού ἀκολουθοῦνται στίς σχέσεις Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν διακρίνει ὅτι ὑπάρχει σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖο σταδιακὰ ἐφαρμόζεται μέχρι νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ “ἐνωσις”. Γιὰ σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ πρὸς προώθησιν ἐνώσεως Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν γράφει ὁ μακαριστὸς καθηγητῆς Ἰωάννης Καρμίρης: “Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' καί οἱ περὶ αὐτὸν ρωμαιοκαθολικοὶ θεολόγοι ἐξεπόνησαν ἐν καλῶς μελετηθὲν εὐρύτατον πρόγραμμα ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σύμφωνον πρὸς τήν Λατινικὴν Ἐκκλησιολογίαν” (Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός, τόμ. II, Ἀθῆναι 1965, σελ. 170)». (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τὸ Βατικανὸν ἐνωσὶ Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν, http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/tributes/gewrgios_grhgoriaths/).

Οὐνία καὶ Οὐνίτες

Ἐνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικότερα δείγματα τῆς διγλωσσίας τοῦ Βατικανοῦ καί τῆς ὑποχωρητικότητος τῶν ὀρθοδόξων στὸν διάλογο μὲ τοὺς παπικούς ἀφορᾷ τὴν de facto ἀποδοχὴ τῆς Οὐνίας, τὴν πιὸ ἐπαίσχυντη δηλαδή μορφή προσηλυτισμοῦ καί πολεμικῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὡς γνωστὸν ὁ ὅρος Οὐνία προέρχεται ἀπὸ τὴν πολωνικὴ λέξη Unia, πού σημαίνει ἔνωση. Ἡ Οὐνία εἶναι μία ἐκκλησιολογικὴ ἐφεύρεση τοῦ Βατικανοῦ γιὰ νὰ προσεταιρισθεῖ τοὺς πιστοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ οὐνιτικὲς θρησκευτικὲς κοινότητες διατηροῦν τὸ λειτουργικὸ τυπικὸ καί τελετουργικὸ τῶν ὀρθοδόξων, ἀλλὰ ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπα καί ἀνήκουν ἐκκλησιαστικά στό Βατικανό. Πρόκειται γιὰ μία διαστρεβλωτικὴ ἐκκλησιολογικὴ μέθοδος τῶν παπικῶν γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ψευδοένωση καί τὴν ὑποταγὴ τῶν Ὁρθοδόξων στό Βατικανό. Ἡ ἴδια τακτικὴ ἀκολουθήθηκε καί γιὰ τοὺς Κόπτες, τοὺς Νεστοριανούς, τοὺς Χριστιανούς τοῦ Μαλαμπάρ, τοὺς Μαρωνίτες κ.ἄ μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν ὑποταγὴ ὅλων τῶν χριστιανῶν στὸν Πάπα.

Ἱστορικά ἡ Οὐνία εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὸ αἱματοκύλισμα ὀρθοδόξων πληθυσμῶν καί γιὰ τὴν πολιτικὴ καί ἐθνολογικὴ ἀναταραχὴ ὀρθοδόξων κρατῶν. «Μὲ τὴν παροιμιώδη γιὰ τὴν δολιότητά τους δράσι οἱ Ἰησουῖται ἀπὸ τὴν σύνοδο τῆς Βρέστης (1596) καὶ ἐντεῦθεν κατέστησαν τὴν Οὐνία τὸν μεγάλο πειρασμὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πού ἐστοίχισε τὴν ζωὴ τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως καί τὴν ἐκθρόνισι πολλῶν πατριαρχῶν, ὡδήγησε στὴν ἀποσπίρτησι ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μεγάλων

κοινοτήτων στὴν Οὐκρανία, τὴν Τρανσυλβανία, τὴν Δαλματία, τὴν Ἀντιόχεια, καί προεκάλεσε τοὺς ἀπηνεῖς διωγμοὺς κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων σὲ αὐτὲς καί ἄλλες τουρκοκρατούμενες περιοχές» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Οὐνία, ἡ μέθοδος τοῦ παποκεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ, περιοδικὸ Παρακαταθήκη, τ. 60). Ἡ μέθοδος αὐτὴ τῆς οὐνίας συνεχίζεται μέχρι καί τίς μέρες μας (π.χ. Β' Παγκόσμιος πόλεμος, Γιουγκοσλαβία, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Οὐκρανία κ.ἄ).

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν διάλογο μὲ τοὺς παπικούς ἡ Οὐνία στάθηκε πάντοτε τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὴν οὐσιαστικὴ ἐξέλιξή του. Ἡ ἄρνηση τοῦ Βατικανοῦ νὰ ἀποκηρύξει τὴν Οὐνία καί ἡ διατήρησι στὸς κόλπους τοῦ «Ἀνατολικῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν», τῶν οὐνιτικῶν δηλαδή, τορπίλισε ἀρκετὲς φορές τίς διασκέψεις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς καί ὀδήγησε ἀρκετὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες νὰ ἀρνηθοῦν τὴν συμμετοχὴ τους στίς συνεδριάσεις τῆς.

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μὲ τὸν Οὐνίτη Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐκρανίας, Sviatoslav Shevchuk.

1

2

1. Ούνιτικη λειτουργία στο Βουκουρέστι, 30 Αυγούστου 2014, παρουσία του Καρδινάλιου Sandri, με την ευκαιρία της ίδρυσης νέας ούνιτικής επισκοπής και την ενθρόνιση του νεοχειροτονηθέντος «ἐπισκόπου» της Mihai Frățilă.
2. Ούνιτικό συλλειτουργό στην Ούκρανία, με τον νέο αρχιεπίσκοπο Ούκρανίας Sviatoslav Shevchuk.
3. Ο Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Δανιήλ υποδέχεται τον Καρδινάλιο Sandri που επισκέφθηκε το Βουκουρέστι για την ίδρυση νέας ούνιτικής επισκοπής και την ενθρόνιση του νεοχειροτονηθέντος «ἐπισκόπου» της Mihai Frățilă, 30-8-14.

3

Η ύπαρξη, επίσης, ούνιτών μεταξύ των ρωμαιοκαθολικών μελών της Μικτής Έπιτροπής είναι μία διαρκής πρόκληση εκ μέρους των παπικών, την οποία αποδέχονται άδιαμαρτύρητα οι ὀρθόδοξοι αντιπρόσωποι.

Στά τέλη της δεκαετίας του '80 και στις αρχές της δεκαετίας του '90 το Βατικανό, με ὄργανο την Ούνία, προχώρησε στις ἐπεκτατικές του ἐπεμβάσεις εις βάρος των καθημαγμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν της Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Σέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες της Ἀντιοχείας, τῶν Ἱεροσολύμων, της Βουλγαρίας, της Σερβίας, της Πολωνίας καί της Τσεχοσλοβακίας ἀρνοῦνται τήν παρουσία ἀντιπροσώπων τους στην Ἑκτη Συνέλευση τῆς ὀλομελείας τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς πού συνέρχεται στό Freising τῆς Γερμανίας τό 1990. Μετά ἀπό αἴτημα καί παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συζητεῖται τό πρόβλημα τῆς Ούνίας.

Στήν συζήτηση αὐτή «Ὀρθόδοξοι καί Ρωμαιοκαθολικοί, μετά ἀπό δραματικές συνεδρίες καί ἔντονη ἀντιπαράθεση θέσεων καί ἐπιχειρημάτων, κατέληξαν στό νά ἀπορρίψουν καί καταδικάσουν τήν Ούνία, ὡς μία μεσαιωνική μέθοδο ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἀντί νά βοηθήσει στήν προσέγγιση μεγάλωσε καί διήρυνε τίς διαιρέσεις, ἄνοιξε μεγαλύτερες πληγές» (Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, Ἡ καταδίκη καί ἡ ἀθώωση τῆς Ούνίας στό Freising τοῦ Μονάχου, <http://www.impantokratoros.gr/6B868F44.print.el.aspx>).

Ἡ ἀπόφαση αὐτή ἀνατράπηκε ριζικά στήν ἐπόμενη ἑβδομη Συνέλευση τῆς Ἐπιτροπῆς στό Balatand τοῦ Λιβάνου τό 1993. Ἐκεῖ ἀναγνωρίστηκε καί ἐπίσημως ἡ Ούνία μέ εὐθύνη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθὼς πολλές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες δέν μετέιχαν στήν Συνέλευση καί ἄσκησαν δριμεία κριτική στό Κείμενο.

Τό τεράστιο πρόβλημα τῆς Ούνίας στάθηκε ἡ αἰτία γιά νά «παγώσει» ὁ διάλογος τά ἐπόμενα χρόνια. Τό 2000 συγκαλεῖται στήν Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α. ἡ Ὁγδοη Συνέλευση τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπου τό Βατικανό ἐμμένει στίς θέσεις του ὑπέρ τῆς διατηρήσεως τῆς Ούνίας.

«Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ μέ ἐμπιστευτική του ἐπιστολή στόν ρωμαιοκαθολικό συμπρόεδρο τοῦ Διαλόγου Καρδινάλιο Edward Cassidy ἀνατρέπει τήν γραμμή (τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς

Ἐπιτροπῆς στήν Βαλτιμόρη (2000) καί ὁδηγεῖ χάριν τῶν Ούνιτῶν τόν Διάλογο σέ ναυάγιο. Ἔγγραφε σέ αὐτήν: «Πρέπει (στήν διάσκεψιν τῆς Βαλτιμόρης), νά δηλωθῇ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ὅτι οἱ Ἀνατολικές Καθολικές (=ούνιτικές) Ἐκκλησίες μέσα στήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης χαίρουν τῆς αὐτῆς ἐκτιμήσεως ὡς καί πᾶσα ἄλλη Ἐκκλησία, πού τελεῖ εἰς κοινωνίαν πρὸς τήν Ρώμην» (Εὐαγγελίου Δ. Θεοδώρου, Πρόσφατες ἐπισημάνσεις τοῦ Καρδινάλιου Walter Kasper γιά τίς ἐπαφές μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, περιόδ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τ. 4/Ἀπρίλιος 2008, σελ. 287), καί ἐπέφερε τήν δικαία ἀγανάκτησι καί παραίτησι ἀπό τήν συμπροεδρία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ. Ὁ νῦν Πάπας Βενέδικτος ὁ ἸΣΤ΄ στοιχῶν στήν ἴδια τακτική εὐλογεῖ καί συγχαίρει τήν ούνιτικὴ ἔκκλησία στήν Οὐκρανία (Ἐφημ. Καθολική, φ. 3046/18-4-2006), φέρει στήν συνοδεία του ούνιτη ἐπίσκοπο ἐπισκεπτόμενος τό Φανάρι τόν Νοέμβριο τοῦ 2006, δηλώνει ἀπό τήν Ἔφεσο ὅτι «κατ' αὐτὸν ὁ καλύτερος τρόπος διὰ τήν ἐνότητα εἰς τήν Ἐκκλησίαν εἶναι αὐτὸς τῆς Ούνίας» (Ἐφημ. Ὀρθόδοξος Τύπος, 8/12/2006) καί τώρα ἀποστέλλει νέον ἀποστολικὸ ἑξαρχο στήν Ἀθήνα!» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Οὐνία, ἡ μέθοδος τοῦ παποκεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ, περιοδικό Παρακαταθήκη, τ. 60).

Τελικά λόγω τῆς ἐμμονῆς τοῦ Βατικανοῦ οἱ ἐργασίες τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς καταλήγουν σέ ναυάγιο. Στήν ἴδια Σύνοδο ἡ διορθόδοξη Ἀντιπροσωπεία δήλωσε τά ἐξῆς σχετικά μέ τήν Ούνία: «Τά ἐν Βαλατand γενόμενα βήματα ὑποχωρητικότητας ἐναντι τῶν Ούνιτῶν δέον νά θεωρηθοῦν τώρα ὡς μὴ γενόμενα, ἐφ' ὅσον δέν ἐξετιμήθησαν δεόντως ὑπὸ τῆς Ρώμης. Συνεπῶς ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ ἀκανθωδεστάτου θέματος τῆς Ούνίας ἐπιστρέφομεν καί πάλιν εἰς μηδενικὴν βάση» (βλ. Εὐ. Θεοδώρου, «Οὐσιώδεις διαφωνίες μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν στή Βαλτιμόρη τῶν ΗΠΑ», στό περ. Ἐκκλησία 9, 2000).

Ὁ Διάλογος ἐπαναλαμβάνεται καί πάλι τό 2006 στό Βελιγράδι μέ νέο Ὀρθόδοξο Συμπρόεδρο τόν Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη Ζηζιούλα, πού ὀρίστηκε ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ἡ Ούνία θεωρήθηκε πῶς «δέν ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τοῦ παρόντος διαλόγου» καί ἡ συζήτησή της μετατέθηκε γιά τό «ἐγγὺς μέλλον». Μέ τόν τρόπο αὐτό, χωρίς καμμία ἀναστολή, ἀποσιωπᾶται καί παρακάμπτεται ἕνα

Πάνω: Ο ούνιτης επίσκοπος Αθηνών Δημήτριος Σαλάχας κατά την χειροτονία του. Τήν προηγουμένη τής χειροτονίας συναντήθηκε με τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο και πήρε ως «συμβολικό δώρο» ένα Άγιο Ποτήριο! Απόλυτη αναγνώριση τής αρχιερωσύνης των Παπικών.

Κάτω: Ο ούνιτης επίσκοπος Αθηνών Δημήτριος Σαλάχας σέ ακολουθία στον ούνιτικο ναό τής Αγίας Τριάδος Άχαρνών.

ζήτημα πού συνιστά σαφή εκκλησιολογική διαστροφή και βάνουση προσβολή του όρθοδόξου πληρώματος, πού έχει υποστεί και ύφίσταται ακόμη τά πάνδεινα από τούς ούνιτες. Πρόκειται πραγματικά για κορυφαία έκδήλωση άναξιοπρέπειας και ένδοτισμού!

Balamand 1993

✘ «Όσον άφορᾷ εἰς τὰς ἀνατολικὰς καθολικὰς Ἐκκλησίας (σημ. ούνιτικὰς), εἶναι σαφές ὅτι αὐτὰ, ὡς τμήμα τῆς καθολικῆς Κοινωνίας, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ δροῦν διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν

των». (Κοινὸ Κείμενο τοῦ Βalamand, Ἐπίσκεψις, τ. 496, 1993)

✘ «Αἱ ἀνατολικὰ καθολικὰ Ἐκκλησία, αἱ ὁποῖα ἠθέλησαν νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν πλήρη κοινωνίαν μετὰ τὴν Ἔδραν τῆς Ρώμης καὶ παρέμεινον πισταὶ εἰς αὐτήν, ἔχουν τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις πού συνδέονται μετὰ αὐτὴν τὴν Κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκουν. Ἐχουν ὡς ἀρχὰς ρυθμιζούσας τὴν στάσιν των ἔναντι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖα ἐτονίσθησαν ὑπὸ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καὶ ὑλοποιήθησαν ὑπὸ τῶν Παπῶν, καθορισάντων τὰς πρακτικὰς των συνεπειὰς εἰς διάφορα κείμενα ἐκδοθέντα ἔκτοτε. Πρέπει ἐπομένως αἱ Ἐκκλησία αὐταὶ νὰ ἐνσωματωθοῦν πλήρως, τόσο ἐπὶ τοπικοῦ ὅσον καὶ παγκοσμίου ἐπιπέδου, εἰς τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης ἐν τῷ ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ καὶ τῇ ἐπανευρεθείσῃ ἀμοιβαίᾳ ἐμπιστοσύνῃ, νὰ εἰσέλθουν δὲ εἰς τὸν θεολογικὸν διάλογον μετὰ ὅλας τὰς πρακτικὰς του συνεπειὰς» (Κοινὸ Κείμενο τοῦ Βalamand, Ἐπίσκεψις, τ. 496, 1993).

Ἅγιον Ὅρος

☑ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Δημήτριο, 1980** ✓ «Εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν ἀντιπροσωπείαν (τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου) συμμετέχουν καὶ ούνιται, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι πρόκλησις διὰ τούς Ὀρθοδόξους» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 406, 9-5-1980).

☑ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Δημήτριο, 1981** ✓ «Ἡ ἀπαράδεκτος ἐξ ἄλλου παρουσία ούνιτῶν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ διαλόγου δεικνύει τὰς πραγματικὰς προθέσεις τῆς Ρώμης. Πλεῖστοι ἐνέργειαι τῆς Ρώμης, ὡς ... ἡ ἐπιμονὴ των διὰ τὴν διατήρησιν τῆς οὐνίας καὶ τὸν διορισμὸν οὐνίτου ἐπισκόπου ἐν Ἀθήναις ... δεικνύουν ὅτι αὕτη δὲν ἤλλαξε σκοπὸν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 440, 16-1-1981).

☑ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1994** ✓ «Τὸ ἀνωτέρω ὅμως κείμενο (Κοινὴ Δήλωση τοῦ Βalamand) δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αἱ δηλώσεις ὕμῶν παρακάμπτονται καὶ ἡ οὐνία ἀμνηστεύεται καὶ προσκαλεῖται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, παρά καὶ τὴν ρητὴν ἀντίθετον ἀπόφασιν τῆς Γ' Πανορθοδόξου ἐν Ρόδῳ Διασκέψεως, καθ' ἣν: «Ἐφ' ᾧ καὶ ἡξιώθη ἡ ὀλοσχερὴς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῶν Ὀρθοδόξων

Ὁ κοπτικοῦ ρυθμοῦ ούνιτης Ignace Moussa παραλαμβάνει ἀναμνηστικὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα στοῦ Φανάρι, ἀπὸ τὸν Οἶκ. Πατρ. κ. Βαρθολομαῖο, 30-11-2006.

Ὁ ούνιτης «ἀρχιεπίσκοπος» Jan Babjak στὴν παπικὴ συνοδιά ἐνῷ συμπροσεύχονται καὶ ὀρθόδοξοὶ ἱεράρχες ἀποδεχόμενοι τὴν πιὸ ἀνιερὴ προσηλυτιστικὴ τακτικὴ.

Ούνιτες καὶ κανονικοὶ παπικοὶ «ἐπίσκοποι» καὶ «κληρικοί» σέ κοινὴ λατρευτικὴ εὐκαιρία.

Ὁ ούνιτης «ἀρχιεπίσκοπος» Jan Babjak (Σλοβακία) παίρνει εὐχὴ γονατιστὸς ἀπὸ τὸν Πάπα Βενέδικτο.

χωρῶν πάντων τῶν Οὐνιτῶν πρακτόρων καί προ-
παγανδιστῶν τοῦ Βατικανοῦ πρό τῆς ἐνάρξεως τοῦ
διαλόγου καί ἡ ὑπαγωγή καί συσσωμάτωσις τῶν
λεγομένων Οὐνιτικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν τῆς Ρώμης, διότι “Οὐνία καὶ διάλογος εἶναι
ἀσυμβίβαστα ταυτοχρόνως”» (Ο.Τ., ἀρ.φ.1067, 18-3-1994).

✓ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Βαρθο-
λομαῖο, 1994** ✓ «Δέν μᾶς συγκινοῦν αἱ συνα-
σηματικαὶ ἀγαπολογίαι τοῦ Βατικανοῦ, διότι
οὐδὲν συμβαδίζουν μέ ὅσα αὐτό πανθομο-
λογουμένως ἀπεργάζεται κατὰ τῶν ὀρθοδόξων
λαῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης μέ τὴν Οὐνίαν καί
κατὰ τῶν ὀρθοδόξων Σέρβων διὰ τῶν συνεργα-
ζομένων Παπικῶν Κροατῶν καί Μουσουλμάνων»
(Ο.Τ., ἀρ.φ. 1154, 22-12-1995).

✓ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Βαρθο-
λομαῖο, 1999** ✓ «Καταδικάζομεν ἄραγε τὴν
Οὐνίαν μόνον ἐπειδὴ μέ τὴν δρᾶσιν τῆς ὑπονο-
μεύει τὴν θεωρίαν τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν»
καί τὴν ἐκ ταύτης πηγάζουσαν ἀναγνώρισιν τῆς
Ρώμης ὡς πλήρους Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί
ὄχι ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἀπὸ αἰώνων ὑπουλος ἐχθρὸς
τῶν Ὀρθοδόξων καί εἶναι ἀδύνατον, βάσει τῆς
Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας νά γίνῃ δεκτὴ καί
ἡ ἰδίᾳ ἡ ὑπαρξίς τῶν οὐνιτικῶν ομάδων;» (Ο.Τ.,
23-7-1999, ἀρ. φ. 1329).

✓ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Βαρθολο-
μαῖο, 2006** ✓ «Ἡ Οὐνία πολλαπλῶς καί ποικι-
λοτρόπως ἐνισχύεται καί ἐπιβεβαιώνεται, παρὰ
τις κατὰ καιρούς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐξαγγελίες
τοῦ Πάπα. Ἡ ἀνελικρινής αὐτὴ στάσις μαρτυ-
ρεῖται πλὴν τῶν ἄλλων περιπτώσεων καί ἀπὸ
τὴν προκλητικὴ παρέμβασι τοῦ προηγουμένου
Πάπα Ἰωάννου-Παύλου Β΄, ἡ ὁποία ὠδήγησε σὲ
ναυάγιο τὸν Ὀρθόδοξο-ρωμαιοκαθολικὸν διάλο-
γο στὴν Βαλτιμόρη, καθὼς καί ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ
τοῦ νῦν Πάπα πρὸς τὸν Καρδινάλιο Λιουμπομίρ
Χούζαρ, τὸν οὐνιτὴ Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐκρανίας.
Στὴν ἐν λόγω ἐπιστολὴ (22/2/2006) σημειώνεται
μέ ἔμφασι: “Ἐπιβάλλεται νά ἐξασφαλίσουμε
τὴν παρουσία καί τῶν δύο μεγάλων φορέων τῆς
μοναδικῆς Παραδόσεως (τοῦ λατινικοῦ καί τοῦ
ἀνατολικοῦ) ... Διπλὴ εἶναι ἡ ἀποστολή, πού ἔχει
ἀνατεθεῖ στὴν Ἐλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία, πού
βρίσκεται σὲ πλήρη κοινωνία μέ τὸν Διάδοχο
τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ νά
διατηρήσῃ ὁρατὴ μέσα στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία
τὴν ἀνατολικὴ Παράδοσι· ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ,
νά εὐνοήσῃ τὴ σύγκλιση τῶν δύο παραδόσεων,
μαρτυρώντας ὅτι αὐτὲς ὄχι μόνο συνδυάζονται
μεταξύ τους, ἀλλὰ καί ἀποτελοῦν μία βαθειὰ
ἐνότητα μέσα στὴν ποικιλία τους”» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 1672,
12-1-2007).

Συμπροσευχή
στή συνά-
ντηση τῶν
Ἱεροσολύμων
μεταξύ τοῦ
Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολο-
μαίου καί τοῦ
Πάπα Φρα-
γκίσκου, 25
Μαΐου 2014.

Ἄντορθόδοξες θεωρίες πού καθιερώθηκαν στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου μέ τοὺς παπικούς

Ὁ Παπισμὸς δέν εἶναι ἐκκλησία, ἀλλὰ αἵρεσις

Στὰ πλαίσια τοῦ διμεροῦς διαλόγου μέ
τοὺς παπικούς ἔχει ἐπικρατήσῃ στοὺς
οἰκουμενιστικούς κύκλους καί στοὺς
ἰθύνοντες τοῦ διαλόγου ἡ ἀντίληψη
ὅτι ὁ παπισμὸς δέν εἶναι αἵρεσις. Ἀναγνωρίζεται
μάλιστα ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους ὡς Ἐκκλησία καί
ὁ Πάπας ὡς κανονικὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης. Ἡ
θέσις αὐτὴ κατὰ συρροὴν προβάλλεται καί ἀπὸ
τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος διαχρονικὰ καί μέ ἀπόλυτο
καί κατηγορηματικὸ τρόπο ἔχει διακηρύξει τὴν
πάγια καί ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἁγίους, τοὺς Πατέρες
καί τίς Συνόδους θέσις ὅτι ὁ Παπισμὸς δέν εἶναι
Ἐκκλησία, ἀλλὰ εἶναι αἵρεσις καί ὅτι ὁ Πάπας
δέν εἶναι κανονικὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας,
ἀλλὰ αἰρετικὸς.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τῆς ψευδοενώσεως πού
ἐπιχείρησε νά ἐπιβάλλῃ ὁ Αὐτοκράτορας Μιχα-
ήλ Η΄ Παλαιολόγος (1259-1282), οἱ ἁγιορεῖτες
Πατέρες, σὲ ἐπιστολὴ τους πρὸς τὸν φιλενω-
τικὸν Αὐτοκράτορα, διατυπώνουν μέ παρρησία
καί σαφήνεια: «Πῶς λοιπὸν εἶναι νόμιμον καί
θεάρεστον νά ἐνωθῶμεν ἡμεῖς μέ τοὺς τοιοῦ-
τους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δικαίως καί κανονικῶς
ἐχωρίσθημεν, ἐνῶ μένουσιν ἀμετάβλητοι εἰς τὰς
αἱρέσεις; Ἐάν καταδεχθῶμεν τοῦτο, ἀνατρέπο-
μεν τὴν Ὀρθοδοξίαν, καί δι’ ἐνός τό πᾶν» (Ο.Τ.,
ἀρ.φ. 214, 15-7-1974).

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας

Κατὰ ἀνάλογο τρόπο ἀντιτάχθηκαν οἱ ἁγιορεῖτες
καί στὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα ὅταν καί ἐκεῖνος
διετύπωσε τίς ἀποκλίνουσες ἀπὸ τὴν ὀρθόδο-

ξη διδασκαλία ἀντιλήψεις ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι
Ἐκκλησία καί ὅτι οἱ λατίνοι δέν εἶναι αἰρετικοί:

✓ **Ἁγιορεῖτες πατέρες, ἐρημίτες καί ἡσυχασ-
τές, 1966** ✓ «Ἴδου λοιπὸν, Παναγιώτατε, οἱ
Λατίνοι καί ὁ πάπας των ἐξ αἰτίας τῆς ψευδογνώ-
σεως, τῆς ὁποίας ἔχουν τὴν ἀξίωσιν, ὅτι κατέχουν
τὸ ἀλάθητον, ὄχι μόνον ἐξέπεσαν, ἀλλὰ καί εἰς
φοβερὰν αἵρεσιν κατωλίσθησαν καί δικαίως ἀ-
νεθεματίσθησαν παρά τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν...»
(Ο.Τ., ἀρ. φ. 62, Μάρτιος 1966).

✓ **Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης, 1969** ✓ «Ἀλλὰ πρέπει ἀμέσως καί εὐθέως νά
διευκρινισθῇ, ὅτι ὁμιλοῦντες περὶ Ἐκκλησιῶν,
Ἀνατολικῶν καί Δυτικῶν, μεταχειριζόμεθα γλῶσ-
σαν προσαρμογῆς εἰς μίαν νοοτροπίαν πεπλα-
νημένην. Διότι δέν ὑπάρχει εἰμὴ ΜΙΑ Ἐκκλησία,
ἣτις συγκροτεῖται ἀπὸ τὰς ἤδη γνωστάς τοπικὰς
Ἐκκλησίας, ὡς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἐκτός τῆς
Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἱ λεγόμεναι Ἀνατολικά
ἢ Δυτικά ἀποτελοῦν αἰρετικά ἀθροίσματα μι-
κρά ἢ μεγάλα, σώματα νοσοῦντα ποικίλως καί
ἄλλα ἐντελῶς νεκρά» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 97, 10-2-1969).

Πατριάρχης Δημήτριος

Τὴν ἴδια στάσις τήρησαν οἱ πατέρες τοῦ Ἁγίου
Ὁρους καί πρὸς τὸν Πατριάρχη Δημήτριο ὁ ὁποῖ-
ος διετύπωνε, ἐπίσης, τὴν ἀποψη ὅτι οἱ παπικοί
εἶναι Ἐκκλησία:

✗ **Ἐνθρονιστήριος ὁμιλία, 1972** ✗ «Ἐπι-
βάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καί ἐνισχυθῇ πρό
παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ
λογιζόμενας ἀλλήλας ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας,
ἀλλ’ ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ καί συγ-
κληρονόμους καί συσώμους τῆς ἐπαγγελίας
τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ» (Περ. Ἐπίσκεψις, ἀρ. 90, σ. 14).

✓ **Ίερά Κοινότης, 1980** ✓ «...ή καθ' ἡμᾶς **Ί. Κοινότης, ἐξ υἱκῆς ἀγάπης καὶ ὡς ἀνωτάτη διοικητικῆ Ἀρχή τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἶναι ὑποχρεωμένη ὅπως ἐπισημάνῃ τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ τούς κινδύνους, οὓς συνεπάγεται ἡ συνέχισις τῶν, ἀκουσίων ἔστω, τολμηρῶν ἐπαφῶν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος μετὰ τῶν αἰρετικῶν λατίνων.... Οἱ λατῖνοι εἶναι αἰρετικοί, σῶμα ἀποκοπέν ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διό καὶ σῶμα νοσοῦν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 413, 13-6-1980).**

✓ **Ίερά Κοινότης, 1981** ✓ «Οἱ Ἀγιορεῖται ἔχουν γαλουχηθῆ παρα τῶν Θεοφόρων Πατέρων μας καὶ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά φρονοῦν ὅτι ὁ Παπισμός συνιστᾷ αἵρεσιν, αἵρεσιν ὁμοίαν μέ τόν Ἀρειανισμόν...» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 440, 16-1-1981).

✓ **Ίερά Κοινότης, 1987** ✓ «Τό Ἅγιον Ὄρος ὡσαύτως δέν συμμερίζεται τήν ἄποψιν, ὅτι ἐκτός τῆς ὀρθοδοξίας ὑπάρχουσιν «Ἐκκλησῖαι». Ὑπάρχουσι μόνον κοινότητες αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, ὁμολογούντων πίστιν εἰς τόν Χριστόν, πλὴν ὅμως ἐτέρως καθ' ὃ ὁμολογεῖ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἥτις εἶναι Μία, καὶ ταυτίζεται μέ τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Οἱ Ρ/καθολικοί εἶναι σχισματικοί καὶ Αἰρετικοί, ἄνευ ἐγκύρων μυστηρίων καὶ Θείας χάριτος» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 772, 15-1-1988).

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

Τίς ἴδιες ἀποκλίνουσες ἀπό τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία ἀπόψεις διατυπώνει καὶ ὁ σημερινός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὅτι δηλαδή ὁ παπισμός εἶναι ἐκκλησία, ὅτι οἱ παπικοί δέν εἶναι αἰρετικοί καὶ ὅτι ὁ Πάπας εἶναι κανονικός Ἐπίσκοπος Ρώμης.

Ἀναφέρουμε ἐδῶ ἐντελῶς ἐνδεικτικά κάποιες ἀπό τήν πληθώρα ἀνάλογων διατυπώσεων καὶ τοποθετήσεων τοῦ κ. Βαρθολομαίου.

✗ **Κοινό Ἀνακοινωθέν Πάπα Ἰωάννη Παύλου Β΄-Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Βατικανό 1995** ✗ «Εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἀποστολική διαδοχή εἶναι θεμελιώδης διὰ τόν καθαγιασμόν καὶ τήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Θεωροῦντες ὅτι τό μυστήριον τῆς θείας ἀγάπης πραγματοποιεῖται εἰς κάθε τοπικήν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκδηλώνει οὕτω τήν ἐνεργόν παρουσίαν της εἰς κάθε μίαν ἐξ αὐτῶν, ἡ Μικτή Ἐπιτροπή ἠδυνήθη νά διακηρύξῃ ὅτι αἱ Ἐκκλησῖαι μας ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς Ἀδελφαί Ἐκκλησῖαι, ὑπεύθυνοι ἀπό κοινοῦ διὰ τήν διατήρησιν τῆς μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ» (περ. ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, τ. β, 1995, σελ. 232-235).

✗ **Προσφώνηση πρὸς τόν Πάπα, Βατικανό 2008** ✗ «Ἀγιώτατε.... Ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησῖαι,

Ἀγιώτατε, τιμῶμεν κατ' ἀξίαν καὶ εὐλαβούμεθα, τόσοσόν τόν δόντα τήν σωτήριον ὁμολογίαν τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ Πέτρον...» (Περ. Ἐπίσκεψις, ἀρ. 689, σελ. 3).

✗ **Θρονική ἐορτή, Φανάρι 2006** ✗ «Ὅλως ἰδιαίτερα καὶ ὀλόθερμος εὐχαριστία ἀναβλύζει ἐκ τῶν καρδιῶν ἡμῶν πρὸς τόν φιλόανθρωπον Θεόν, διότι κατά τήν σήμερον, ἐπί τῇ ἐορτίῳ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἱδρυτοῦ καὶ προστάτου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, τελουμένην Θ.Λειτουργίαν παρίσταται ὁ ἀγιώτατος ἀδελφός ἐπίσκοπος τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης Βενέδικτος ὁ ΙΣΤ΄ μετὰ τῆς τιμίας συνοδείας αὐτοῦ» (Περ. Ἐπίσκεψις, ἀρ. 668, 31-12-2006).

✗ **Προσφώνηση πρὸς τόν Καρδινάλιο Angelo Scola, Μιλάνο 2011** ✗ «Σεβασμιώτατε ἀδελφέ ἐν Κυρίῳ Καρδινάλιε, Ἀρχιεπίσκοπε Μιλάνου... Ὁ ἐκ τῶν προκατόχων σας, Σεβασμιώτατε ἀδελφέ Καρδινάλιε, Ἅγιος Ἀμβρόσιος» (Ὁμιλία στή βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου, <http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-atrriarxeio/17051-2013-05-17-07-55-11>).

✗ **Κοινή Δήλωσις Βαρθολομαίου - Φραγκίσκου, Ἱεροσόλυμα 2014** ✗ «Ἡ συνάντησις ἡμῶν, μία εἰσέτι συνάντησις τῶν Ἐπισκόπων τῶν Ἐκκλησιῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως

ἱδρυθεισῶν ὑπό τῶν δύο αὐταδέλφων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Ἀνδρέου» (<http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1921&tla=gr>).

✓ **Ίερά Κοινότης, 1994** ✓ «Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι... οὐδέποτε νά ἀποδεχθῶμεν ἔνωσιν, ἢ χαρακτηρισμόν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» ἢ τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἢ τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ρώμης ὡς ἐχούσης κανονικὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, Ἱερωσύνην καὶ Μυστήρια, χωρὶς τήν ρητὴν ἐκ μέρους των ἀποκήρυξιν τοῦ *filioque*, τοῦ ἀλαλήτου, τοῦ πρωτείου, τῆς κτιστῆς χάριτος, καὶ τῶν λοιπῶν κακοδοξιῶν, τὰς ὁποίας οὐδέποτε θά θεωρήσωμεν ὡς διαφορὰς χωρὶς σημασίαν ἢ θεολογούμενα, ἀλλὰ ὅτι ἀλλοιώνουν ἀνεπανορθώτως τόν θεανθρώπινον χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνιστοῦν βλασφημίαν» (Ο.Τ., ἀρ. φ.1067, 18-3-1994).

✓ **Ίερά Κοινότης, 1995** ✓ «...τό Ἅγιον Βάπτισμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξισοῦται μέ τό τῆς ἐν αἵρέσει εὕρισκομένης Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ ἀκόμη ὅτι αἱ δύο Ἐκκλησῖαι συναποτελοῦν τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Πρόκειται περὶ καινοφανοῦς ἐκκλησιολογίας μὴ ἐκφραζούσης τήν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, ὡς διετύπωσαν

1

2

Ἀριστερά: Ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς παίρνουν εὐχή ἀπὸ τοὺς Πάπες ἀναγνωρίζοντάς τους κανονικὴ ἀρχιερωσύνη: ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος (φωτό 1) καὶ Μίνσκ Φιλάρετος (φωτό 2).

Δεξιά: Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ τόν Καρδινάλιο Angelo Scola, προσέρχονται στή βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου στό Μιλάνο τῆς Ἰταλίας, 16 Μαΐου 2013 (φωτό 3).

3

αυτήν αι περιώνυμοι Σύνοδοι τῆς Κων/πόλεως...» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 1154, 22-12-1995).

☑ **Ἱερά Κοινότης, 2001** ✓ «Ὁ πάπας εἶναι αἰρετικός. Ὁ πάπας δέν εἶναι Ἐκκλησία. Τό Βατικανό εἶναι κράτος κοσμικό μέ σκοτεινή διπλωματία καί πονηρή πολιτική. Ὁ Ὀρθόδοξος λαός οὐδέποτε θά ἀναγνωρίσῃ τόν πάπα καί τόν παπισμόν.

»...ἡ ὑποδοχή τοῦ πάπα ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει ἀμνήστευσι τῆς αἰρέσεως τοῦ παπισμοῦ πού ἐγκτεται στόν ἀνθρωποκεντρισμό, δηλαδή στόν παραμερισμό τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ἀπό τόν ἐπί γῆς τοποτηρητή του.

»...μόνον ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν.

»Γιά μᾶς ἡ ὑποδοχή τοῦ πάπα σημαίνει παραθεώρησις τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ σωτηριώδους κινήματός της.

»...τό Ἅγιον Ὅρος, ἐμμένει εἰς τήν πατροπαράδοτον πίστιν καί θεολογίαν τῶν ἁγίων Πατέρων καί Ὁμολογητῶν καί χάριτι Χριστοῦ οὐδέποτε θά ἀναγνωρίσῃ τόν Παπισμόν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ὡς ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» (Χαιρετισμός συμπαραστάσεως Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους στήν λαοσύναξη τῆς Ἀθήνας, 4-5-2001, Περιοδικό Γρηγορεῖτε, Τεύχος 9, 27 Μαΐου 2001, σελ.24-25).

Μυστήρια, Ἱερωσύνη, Ἀποστολική Διαδοχή, Ἄκτιστη Χάρη

Ἡ θεωρία τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι μία βατικάνειος θεωρία πού δυστυχῶς γίνεται πλέον δεκτὴ καί ἀπό ὀρθοδόξους στόν χῶρο τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ θεωρία ἔχει τίς ρίζες της στήν Β' Βατικανή Σύνοδο καί στηρίζεται στήν αἰρετική ἀντίληψη ὅτι «ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἡ μέρος αὐτῆς, διασώζεται σέ ὅλες τίς Χριστιανικές ἐκκλησίες καί ὁμολογίες. Γι' αὐτό κατευθύνουν τίς προσπάθειές τους στήν πραγματοποίησι μιᾶς ὁρατῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν, ἀνεξαρτήτως βαθυτέρας ἐνότητος στήν Πίστι» (Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, Ὀρθοδοξία: Ἡ ἐλπίδα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, <http://users.uoa.gr/~nektar/>

orthodoxy/tributes/gewrgios_grhgoriaths/or8odozia_h_elpida_ths_eyrwphs.htm).

Μία ἄλλη ἐκδοχή τῆς θεωρίας τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι αὐτή τῶν «δύο πνευμόνων» μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει, δῆθεν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἐπανειλημμένα ἔχει διακηρύξει ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β' «ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἀναπνέει μέ δύο πνεύμονες ἐκεῖνον τῆς Ἀνατολῆς κι ἐκεῖνον τῆς Δύσης» (<http://www.ethnos.gr/article.asp?catid=22769&subid=2&pubid=63998862>). Τά ἴδια ἀκριβῶς διακηρύσσουν βεβαίως καί οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ὀρθοδόξους οἰκουμενιστές.

Οἱ θεωρίες τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» καί τῶν «δύο πνευμόνων» βασιζονται καί βρίσκονται σέ ἄμεση συνάρτηση μέ τήν ἄλλη ἀντορθόδοξη θεωρία τῆς «διηρημένης ἐκκλησίας». Κατά τόν Καθηγητή κ. Δ. Τσελεγγίδη «πολλές ἢ διηρημένες Ἐκκλησίες δέν μποροῦν νά ὑπάρχουν, ἐπειδὴ ἀποτελεῖ ἀντίφαση ἐν τοῖς ὅροις τὸ μία καί τὸ πολλές ἢ τὸ μία καί τὸ διηρημένη. Τὸ διηρημένη ἀναιρεῖ στήν πράξη τήν πίστιν στήν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, πού μόνο ὡς μία καί ἀδιαίρετη μπορεῖ νά κατανοηθεῖ μέ βάση τήν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία. Ἀποτελεῖ ἄρνηση τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, ἄρνηση τῆς ταυτότητας καί τῆς αὐτοσυνειδησίας της, ὅταν κάποιος κάνει λόγο ἐνσυνείδητα γιά διηρημένη Ἐκκλησία» (Καθ. Δημ. Τσελεγγίδη, Εἶναι οἱ ἑτερόδοξοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας; περ. «Ἐν Συνειδήσει», ἐκδ. Ἱ.Μ.Μεγάλου Μετεώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 78).

Στό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ὑπάρχει εἰδικό κεφάλαιο μέ τίτλο «Οἱ σχέσεις τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν μέ τήν Καθολική Ἐκκλησία» ὅπου ἀναφέρεται συγκεκριμένα:

«Μέσα σ' αὐτή, τή μία καί μοναδική Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐμφανίσθηκαν ἀπό μιᾶς ἀρχῆς μερικά σχίσματα, τὰ ὁποῖα ἀποδοκιμάζει αὐστηρά καί καταδικάζει ὁ Ἀπόστολος· κατά τούς ἐπόμενους αἰῶνες προκλήθηκαν εὐρύτερα σχίσματα, καί ὀλόκληρες Κοινότητες ἀποχωρίστηκαν ἀπό τήν ὀλοκληρωτική κοινότητα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μερικές φορές ὄχι χωρίς ἀνθρώπινη ἐνοχή καί ἀπό τίς δύο πλευρές. Ὅσοι γεννιοῦνται σήμερα σ' αὐτές τίς Κοινότητες καί ζοῦν ἐκεῖ τήν πίστιν τους στό Χριστό δέν εἶναι δυνατό νά κατηγορηθοῦν γιά τὸ ἀμάρτημα τοῦ σχίσματος

καί ἡ Καθολική Ἐκκλησία τούς ἀγκαλιάζει μέ ἀδελφικό σεβασμό καί στοργή. Πραγματικά, ὅσοι πιστεύουν στό Χριστό καί ἔλαβαν ἔγκυρα τὸ βάπτισμα βρίσκονται σέ κάποια κοινωνία μέ τήν Καθολική Ἐκκλησία, ἔστω καί ἂν ἡ κοινωνία αὐτή εἶναι ἀτελής... Ὡστόσο, ἔχοντας λάβει στό βάπτισμα τή δικαίωση ἀπό τήν πίστιν, εἶναι ἐνσωματωμένοι στό Χριστό, καί ἐπομένως δίκαια φέρουν τὸ χριστιανικό ὄνομα καί πολύ σωστά ἀναγνωρίζονται ἀπό τὰ παιδιά τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας **σάν ἀδελφοί "ἐν Κυρίῳ"**» (Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου, Τ. 7, σελ. 10-11).

Σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἴδιου διατάγματος ἀναφέρεται: «...Δέν εἶναι ἐπίσης λίγες οἱ ἱερές πράξεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, πού τελοῦνται ἀπό τούς χωρισμένους ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖες μέ διαφόρους τρόπους, ἀνάλογα μέ τή διαφορετική κατάσταση κάθε Ἐκκλησίας ἢ Κοινότητος, μποροῦν ἀναμφισβήτητα νά μεταδίδουν πραγματικά τή ζωὴ τῆς χάριτος, καί πρέπει νά ἀναγνωριστοῦν ἱκανές νά ἀνοίγουν τήν εἴσοδο πρὸς τήν κοινωνία τῆς σωτηρίας» (Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου, Τ. 7, σελ. 11).

Οἱ παπικές αὐτές θεωρίες ἔχουν πλέον παγιωθεῖ στούς διαλόγους καί στούς ὀρθοδόξους οἰκουμενιστές πού τίς ἀσπάστηκαν, τίς ὑποστηρίζουν καί τίς προβάλλουν.

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας

☑ **Ἱερά Κοινότης** ✓ «Πῶς νά δεχθῶμεν ὡς ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τήν ὑπὸ τῶν καινοτομιῶν καί τῆς ἐσφορικῆς νόσου κακοποιηθεῖσαν διό καί ἡμαυρωμένην τέως «προκαθημένην τῆς ἀγάπης», ὅταν καί μικρά τις παρέκκλισις ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως τὸ ὄλον νοθεύει τῆς πίστεως»; (Ο.Τ., ἀρ. φ. 143, 1-7-1971).

Πατριάρχης Δημήτριος

☒ **Κοινή Δήλωσις τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β' καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, 1979** ✗ «Ὁ θεολογικός οὔτος διάλογος ἀποβλέπει ὄχι μόνον εἰς τήν πρόοδο πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξύ

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο σέ ἐναγκαλισμό ἀγάπης κατά τήν συνάντησιν στὰ Ἱεροσόλυμα μέ τήν εὐκαιρία τῆς πεντηκοστῆς ἐπετείου τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων μεταξύ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καί Πάπα Παύλου Στ'. Ἱεροσόλυμα, Μάιος 2014.

Ο Έσπερινός της Αγάπης στο Φανάρι τό Πάσχα τοῦ 2009. Διακρίνεται ὁ τοπικός Ρωμαιοκαθολικός ἐπίσκοπος κ. Louis Pelâtre ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε στὸν ἑσπερινό καὶ ἀνέγνωσε τό Εὐαγγέλιο στά λατινικά (<http://www.ec-patr.org>.)

τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου, ἀλλά προσέτι καὶ εἰς συμβολὴν εἰς τοὺς ποικίλους διαλόγους, οἵτινες ἀναπτύσσονται ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἐνότητος αὐτοῦ» (Περιοδικό Οἰκουμένη, τεύχος 3, ἐκδ. Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 1998, σελ. 55).

✓ **Ἱερά Κοινότης, 1980** ✓ «...ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ ἡ υἱοθέτησις τῆς κακοδοξίας, ὅτι τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δέν ἀποτελεῖ ἢ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία ἀλλὰ τὰ δύο «τμήματα» αὐτῆς, ἢτοι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὁ Ρ/Καθολικισμός, ... πείθει ἡμᾶς, ὅτι ἡ κατάστασις ἔχει πολὺ χειροτερεύσει καὶ ὅτι ἡ de facto Ἐνωσις εὐρίσκεται ἐπὶ θύραις, ὡς ἐσχέδιασε καὶ ἐπρογραμματίσεν ἡ Β' Βατικάνειος Σύνοδος» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 426, 10-10-1980).

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

✗ **Προσφώνηση πρὸς τὸν Καρδινάλιο Angelo Scola, Μιλάνο 2011** ✗ «Εὐχαριστοῦμε τὸν Κύριο γιὰ τὴν ἀδελφοσύνη πού ἐπικρατεῖ ἀνάμεσά μας, ἀνάμεσα στὶς δύο ἀδελφές ἐκκλησίες μας. Σᾶς ἀπευθύνω χαιρετισμό, μὲ ἰδιαίτερη ἀγάπη καὶ σᾶς μεταφέρω τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησίας

τῆς Κωνσταντινούπολης» (http://fanarion.blogspot.gr/2013/05/blog-post_16.html).

✗ **Χαιρετισμός Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Ἱεροσόλυμα 2014** ✗ «Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία... λόγω τῆς ὑπερισχύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ τοῦ πεπερασμένου θελήματος τοῦ ἀνθρώπινου νοός, διεσπᾶσθη ἐν χρόνῳ. Οὕτω διεμορφώθησαν καταστάσεις καὶ ὁμάδες ποικίλαι... αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι ὠδηγήθησαν εἰς διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, εἰς ἀπομόνωσιν... Ἐρχόμεθα ὁ Πάπας καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ «τάμωμεν ὁδοὺς» ... διὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ πορεία τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ Θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἢτοι τῆς καταντήσεως εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας» (<http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1914&tla=gr>).

✓ **Ἱερά Κοινότης, 1994** ✓ «Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, χάριν καὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνόθευτος Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἐσχάτη ἐλπίς, οὐδέποτε νὰ ἀποδεχθῶμεν ἔνωσιν, ἢ χαρακτηρισμόν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας»» (Ο.Τ., ἀρ.φ.1067, 18-3-1994).

✓ **Ἱερά Κοινότης, 1995** ✓ «Πῶς εἶναι δυνα-

Συμπροσευχή τοῦ Μητροπολίτου Αὐστρίας κ. Ἀρσενίου μὲ παπικούς καὶ προτεστάντες γιὰ τὰ μέλη τοῦ Κοινοβουλίου, Βιέννη, 27 Ἀπριλίου 2014.

τόν νὰ εἴμεθα ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, ὅταν ἔχωμεν δογματικὰς διαφορὰς καὶ ὅταν δέν ἔχωμεν μυστηριακὴν κοινωσίαν; Πρόκειται διὰ μίαν κατάστασιν ἀντιφατικὴν, πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ σκοπιμότης δέν δύναται νὰ κατανοηθῇ. Εἴμεθα δέ ὑποχρεωμένοι κατ' ἐπιταγὴν τῆς συνειδήσεώς μας νὰ δηλώσωμεν ὅτι δέν ἀποδεχόμεθα τὴν πεπλανημένην θεωρίαν περὶ «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» (Ο.Τ., ἀρ.φ.1154, 22-12-1995).

✓ **Ἱερά Κοινότης, 2001** ✓ «Ὁ Ὁρθόδοξος λαὸς οὐδέποτε θὰ δεχθῇ τὴν θεωρίαν περὶ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς δύο πνευμάτων μὲ τοὺς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Εὐρώπη. Ἄν ἡ θεωρία αὕτη γίνῃ ἀποδεκτή, σημαίνει ἢ ὅτι ἀναγνωρίζεται ὁ παπισμὸς ὡς ὑγιῆς πνεύμων, δηλαδή ἀληθῆς καὶ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ ὅτι ἀποδεχόμεθα τὴν κακόδοξο ἀξιολογία τῶν κλάδων, ἡ ὁποία ἀναιρεῖ τὴν πίστιν μας ὅτι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» (Χαιρετισμός συμπαραστάσεως Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους στὴν λαοσύναξη τῆς Ἀθήνας, 4.5.2001, Περιοδικό Γρηγορεῖτε, Τεύχος 9, 27 Μαΐου 2001, σελ.24-25).

Τὸ 1993 στὸ Βalamand μὲ τό κείμενο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς θεολογικοῦ διαλόγου μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ἀνατράπηκε καὶ ἐπίσμως ἡ πάγια ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων μας ὅτι οἱ αἰρετικοὶ δέν ἔχουν ἔγκυρα μυστήρια, Θεῖα Χάρη καὶ ἀποστολικὴ διαδοχὴ. Καταπατήθηκαν, ἔτσι, βασικὲς ἀρχές τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας καὶ ἔγιναν ἀποδεκτὲς κάποιες ἀπὸ τίς μεγαλύτερες πλάνες τοῦ παπισμοῦ.

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος: «Ἡ βασικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παπισμοῦ βρίσκεται στὴν διδασκαλία περὶ τῆς ἀκτίστου οὐσίας καὶ ἀκτίστου ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει ἄκτιστη οὐσία καὶ ἄκτιστη ἐνέργεια καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἔρχεται σὲ κοινωνία μὲ τὴν κτίση καὶ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἄκτιστη ἐνέργειά Του, ἐν τούτοις οἱ Παπικοὶ πιστεύουν ὅτι στὸν Θεὸ ἡ ἄκτιστη οὐσία ταυτίζεται μὲ τὴν ἄκτιστη ἐνέργειά Του (actus purus) καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν κτίση καὶ τὸν ἄνθρωπο διὰ τῶν κτιστῶν ἐνεργειῶν Του, δηλαδή ἰσχυρίζονται ὅτι στὸν Θεὸ ὑπάρχουν καὶ κτιστὲς ἐνέργειες. Ὅποτε ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἀγιάζεται ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται ὡς κτιστὴ ἐνέργεια.

Αλλά έτσι δεν μπορεί να αγιασθῆ. Από αυτήν την βασική διδασκαλία προέρχεται η διδασκαλία περί έκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος εκ του Πατρός και εκ του Υιού, το καθαρτήριο πῦρ, το πρωτεῖο του Πάπα κ.λπ.» (Περιοδικό Παρέμβασις, τ. 63, Ἀπρίλιος 2001).

Καί ὁ μακαριστός Γέροντας Γεώργιος Καψάνης ἀνέφερε: «Μέχρι σήμερα οἱ Δυτικοὶ θεωροῦν κτιστὴ τὴν θεία Χάρι, τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δυστυχῶς καὶ τοῦτο μία ἀπὸ τὶς πολλές διαφορὲς μας, πού πρέπει νὰ λαμβάνεται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν στὸν θεολογικὸ διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Δὲν εἶναι μόνο τὸ filioque, τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας καὶ τὸ «ἀλάθητο» τοῦ πάπα, ἀπὸ τὶς βασικὲς διαφορὲς μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παπικῶν. Εἶναι καὶ τὰ ἀνωτέρω. Ἄν δὲν δεχθοῦν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄκτιστος, δὲν μποροῦμε νὰ ἐνωθοῦμε μαζί τους, ἔστω κι ἂν δεχθοῦν ὅλα τὰ ἄλλα. Διότι ποιὸς θὰ ἐνεργήσει τὴν θέωσι, ἂν ἡ θεία Χάρις εἶναι κτίσμα κι ὄχι ἄκτιστος ἐνέργεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος;» (Ἀρχιμ. π. Γεωργίου,

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἡ Θέωσις ὡς σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκδ. Ι.Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος, 2007, σελ. 41).

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου ἐπιβάλλεται καὶ πάλι ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, καθὼς μὲ βάση αὐτὲς ὀργανώθηκε, ξεκίνησε καὶ συνεχίζεται ἀκόμη καὶ σήμερα ὁ διμερὴς διάλογος τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς.

Αὐτὸ ἀναγνωρίζεται καὶ στὸ ἴδιο τό κείμενο τοῦ Βalamand: «Πράγματι, κυρίως ἀπὸ τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων καὶ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καὶ ἐξῆς, ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψις καὶ ἡ ἐπαναξιοποίησης, τόσο ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν καθολικῶν, τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας μετέβαλε ριζικῶς τὰς προοπτικὰς, ἐπομένως δὲ καὶ τὴν στάσιν των» (Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, τ. 496/1993).

Οἱ Πανορθόδοξες ἀποφάσεις βέβαια ἦταν πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ αὐτὲς πού περιγράφει τὸ κείμενο τοῦ Βalamand. Οἱ πανορθόδοξες ἀποφάσεις καταπατήθηκαν στὴν Συνάντησι τῆς

Μικτῆς Ἐπιτροπῆς στὸ Βalamand, ὅπου ἄλλωστε ἀρνήθηκαν νὰ προσέλθουν πολλές ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Στὶς Πανορθόδοξες Συνάξεις τονιζόταν ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ παραβλέπονται οἱ βασικὲς διαφορὲς στὴν πίστι καὶ τὴν διοίκηση. Ἐπίσης, μὲ κατηγορηματικὸ τρόπο δηλωνόταν ἡ ἀνάγκη τερματισμοῦ τῆς θλιβερῆς τακτικῆς τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς Οὐνίας. Ὅλα αὐτὰ καταπατήθηκαν στὸ Βalamand καὶ ὑπερίσχυσαν οἱ θέσεις τῆς Β' Βατικανῆς. Οἱ ἀποφάσεις τοῦ Βalamand ἐπιβλήθηκαν ἔκτοτε στὸν διάλογο καὶ ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὸν Πατριάρχη καὶ τοὺς ἐκπροσώπους στοὺς διαλόγους.

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας

✘ **Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ', 1971** ✘ «Ἐξενώθημεν τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ ἡρθῆ ἀφ' ἡμῶν τὸ μακάριον ἀγαθὸν τῆς ἐν ὁμοιοῖα ὁμολογίας τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡρθῆ ἀφ' ἡμῶν ἡ εὐλογία τῆς συναναβάσεως ἐπὶ τὸ ἐν θυσιαστήριον, ὃ ἔπηξεν ὁ Κύριος μικρὸν πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς τελείας καὶ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοινωνίας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εὐχαριστιακοῦ τιμίου Σώματος καὶ τιμίου Αἵματος, εἰ καὶ οὐκ ἐπαυσάμεθα πρεσβεύειν ἐτέρωθεν ἔγκυρον ἔχειν εἰς ἀλλήλους τὴν ἀποστολικὴν ἱερωσύνην, ἔγκυρον καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας» (21.3.1971, Ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἰς τὸ γράμμα τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ', Τόμος Ἀγάπης, Vatican- Phanar 1958-1970, σελ. 620).

✔ **Ἱερά Κοινότης, 1971** ✔ «...πῶς ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης φρονεῖ ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιον ὑπάρχει διὰ τὸ Κοινὸν Ἅγιον Ποτήριον μετὰ τοῦ Παπισμοῦ;» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 143, 1-7-1971).

Πατριάρχης Δημήτριος

✔ **Ἱερά Κοινότης, 1988** ✔ «...λεπτομερῶς καὶ τεκμηριωμένως θεολογικῶς, ἐξεθέσαμεν, ὅσα φρονεῖ τὸ Ἅγιον Ὅρος περὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, εἰς οὓς ἀρνεῖται τὴν ἐγκυρότητα καὶ τὴν ὑπαρξιν Θείας Χάριτος ἐν τοῖς μυστηρίοις των, ἐπόμενον τοῖς Ἁγίοις Πατράσι, καὶ τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησιολογίᾳ τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων... Οἱ

Ρωμαιοκαθολικοὶ στεροῦνται καὶ Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, καθότι ἡ ἔννοια τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀλυσιδωτὴ ἀναφορά τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ ἡ ἀπόδειξις τῆς διαφυλάξεως ἀναλλοιώτου καὶ ἀπαραχαράκτου τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως, ἣν ἐνόθευσαν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἰς οὐσιώδη δόγματα... Οἱ Ρ/καθολικοὶ εἶναι σχισματικοὶ καὶ Αἰρετικοί, ἄνευ ἐγκύρων μυστηρίων καὶ Θείας χάριτος» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 772, 15.1.1988).

✘ **Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Διαλόγου, Βalamand 1993** ✘ «Καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτὸ πού ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεῦθη στὴν Ἐκκλησία Του -ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχὴ στὰ ἴδια μυστήρια, πρὸ πάντων στὴ μοναδικὴ Ἱερωσύνη πού τελεῖ τὴ μοναδικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων- δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἰδιοκτησία τῆς μιᾶς μόνον ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες μας. Στὰ πλαίσια αὐτά, εἶναι προφανὲς ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμὸς ἀποκλείεται» (Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, τ. 496/1993).

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

✘ **Κοινὴ Δήλωσις Πάπα Ἰωάννη Παύλου Β' - Πατριάρχῃ Βαρθολομαίου, 1995** ✘ «Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικούς καὶ Ὁρθόδοξους, νὰ ἐνισχύσουν τὸ πνεῦμα ἀδελφωσύνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν» (Κοινὸ Ἀνακοινωθέν Οἰκ. Πατριάρχῃ-Πάπα, 29-6-1995, παρ. 4, Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, ἀρ. 520, 31-7-1995).

«Ἐλάβατε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τὰ Χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ...» (Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, ἀρ. 520, 31-7-95, σελ.6).

✔ **Ἱερά Κοινότης, 1994** ✔ «Εἶναι ἀποστολικὴ ὁμολογία τὸ Filioque, τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀλάθητον, τὸ καθαρτήριο πῦρ, ἡ ἄσπιλος σύλληψις, ἡ κτιστὴ χάρις; Καὶ εἶναι δυνατόν ὡς Ὁρθόδοξοι παρ' ὅλα αὐτὰ νὰ ἀναγνωρίσωμεν εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς «ἀποστολικὴν» τὴν πίστιν καὶ τὴν ὁμολογίαν των;

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὑπογράφει τὴν «Κοινὴ Δήλωσις» μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο, Ἱεροσόλυμα 25 Μαΐου 2014.

»Είναι ή δέν εἶναι αἰρέσεις αἱ σοβαράι αὐταί θεολογικάι παρεκκλίσεις τῆς Ρώμης; Ἐάν εἶναι, καθώς ὡς τοιαῦται ἐχαρακτηρίσθησαν ἀπό Ὁρθοδόξους Συνόδους καί Πατέρας, δέν συνεπάγονται ἀκυρότητα εἰς τά «μυστήρια» καί τήν «ἀποστολικήν διαδοχήν» τῶν τοιούτων ἑτεροδόξων καί κακοδόξων;

»Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχη τό πλήρωμα τῆς Χάριτος, ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει τό πλήρωμα τῆς ἀληθείας; Εἶναι δυνατόν νά διακρίνωμεν τόν Χριστόν τῆς Ἀληθείας ἀπό τόν Χριστόν τῶν Μυστηρίων καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς; Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, χάριν καί τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καί τοῦ σύμπαντος κόσμου, διά τούς ὁποίους ή ἀνόθευτος Ὁρθοδοξία εἶναι ή ἐσχάτη ἐλπίς, οὐδέποτε νά ἀποδεχθῶμεν ἔνωσιν, ή χαρακτηρισμόν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» ή τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ή τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ρώμης ὡς ἐχούσης κανονικήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, Ἱερωσύνην καί Μυστήρια, χωρίς τήν

ρητήν ἐκ μέρους των ἀποκήρυξιν τοῦ *filioque*, τοῦ ἀλαθήτου, τοῦ πρωτείου, τῆς κτιστῆς χάριτος, καί τῶν λοιπῶν κακοδοξιῶν, τάς ὁποίας οὐδέποτε θά θεωρήσωμεν ὡς διαφοράς χωρίς σημασίαν ή θεολογούμενα, ἀλλά ὅτι ἀλλοιώνουν ἀνεπανορθώτως τόν θεανθρώπινον χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας καί συνιστοῦν βλασφημίας» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1067, 18.3.1994).

✓ **Ἱερά Κοινότης, 1995** ✓ «...τό Ἅγιον Βάπτισμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξισοῦται μέ τό τῆς ἐν αἰρέσει εὐρισκομένης Ρωμαιοκαθολικῆς καί ἀκόμη ὅτι αἱ δύο Ἐκκλησῖαι συναποτελοῦν τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Πρόκειται περί καινοφανοῦς ἐκκλησιολογίας μή ἐκφραζούσης τήν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, ὡς διετύπωσαν αὐτήν αἱ περιώνυμοι Σύνοδοι τῆς Κων/πόλεως... Προσέτι δέ νά ὁμολογήσωμεν καί πάλιν, ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις Πατράσιν... ὅτι μόνον τά Μυστήρια τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας Ἐκκλησίας εἶναι ἔγκυρα, σωστικά καί ἀγιαστικά». (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1154, 22-12-1995).

Ἄσθενής ή Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κατά τόν Πάπα Φραγκίσκο

Ἐν ὄψει τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στό Φανάρι, τό Βατικανό ἔσπευσε νά καταστήσει γιά ἄλλη μία φορά σαφῆ τόν ἡγεμονικό του ρόλο στόν διάλογο μέ τούς Ὁρθοδόξους. Σέ γενική ἀκρόαση-κατήχηση στήν πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐνώπιον χιλιάδων πιστῶν του στίς 5 Νοεμβρίου 2014, ὁ Πάπας χαρακτήρισε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς «ἄρρωστη», ἐπειδή δέν εἶναι ἐνωμένη μαζί του. Δήλωσε συγκεκριμένα: «Δέν ὑπάρχει ὑγῆς Ἐκκλησία, ὅταν οἱ πιστοί, οἱ κληρικοί καί οἱ διάκονοι δέν εἶναι ἐνωμένοι περι τόν Ἐπίσκοπό τους. Ἡ Ἐκκλησία, ή ὁποία

δέν εἶναι ἐνωμένη περι τόν Ἐπίσκοπο εἶναι μία ἄρρωστη Ἐκκλησία. Ὁ Ἰησοῦς θέλησε αὐτήν τήν ἔνωσιν ὅλων τῶν πιστῶν μέ τόν Ἐπίσκοπο. Τό ἴδιο καί τῶν ἱερέων καί τῶν διακόνων. Ὅλοι ὀφείλουν νά ἔχουν τή συνείδησιν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος καθιστᾷ ὁρατό τόν δεσμό τοῦ καθενός μέ τήν Ἐκκλησία, καί τῆς Ἐκκλησίας μέ τούς Ἀποστόλους καί μέ τίς ἄλλες κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἐπίσης εἶναι ἐνωμένες μέ τούς Ἐπισκόπους καί μέ τόν Πάπα στή Μία, Μοναδική (unique) Ἐκκλησία, πού εἶναι ή δική μας, ή Ἱεραρχική Ἁγία Μητέρα Ἐκκλησία». (Γ. Παπαθανασόπουλος, Προκλητική δήλωση τοῦ Πάπα: «Ἄσθενής ή Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία»,

Ἀριστερά: Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καί ὁ Πάπας Φραγκίσκος προσκυνοῦν τό Εὐαγγέλιο πού εἰσοδεύουν διαδοχικά ὁ ὀρθόδοξος καί ὁ παπικός κληρικός.

Δεξιά: Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εὐλογεῖ ἀπό κοινού τούς παρισταμένους μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο μετά τήν συμπροσευχή τους στό Ναό τῆς Ἀναστάσεως, Ἱεροσόλυμα 25 Μαΐου 2014.

Λειτουργικός άσπασμός του Οικουμενικού Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου κατά τήν παπική «λειτουργία»-ένθρόνιση του Πάπα Φραγκίσκου. Βατικανό, 19 Μαρτίου 2013.

7-11-2014 <http://www.agioritikovima.gr/batikano/item/47004>).

Δέν εἶναι, ἄλλωστε, ἡ πρώτη φορά πού τό Βατικανό ἐπιλέγει τήν ἐπίδειξη ἰσχύος ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων καί τήν ἐπιβολή τετελεσμένων στόν διάλογο. Καί στήν Ὁδηγία τοῦ Βατικανοῦ τόν Ἰούλιο τοῦ 2007 περιέχονταν οἱ «Ἀπαντήσεις», μέ τίς ὁποῖες ὁ τότε Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ χαρακτήριζε «ἐλλειμματικές» τίς Ὁρθόδοξες τοπικές Ἐκκλησίες, ἐπειδή δέν ἔχουν κοινωμία μέ τόν διάδοχο τοῦ Πέτρου! Σύμφωνα μέ τήν Ὁδηγία, ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑφίσταται μόνο στήν Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία.

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ μακαριστός γέροντας Γεώργιος Καψάνης: «Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ἡ Ὁδηγία δόθηκε λίγους μῆνες πρὶν ἀπό τήν Συνέλευσι τῆς Ραβέννας, τό ὁποῖο κατά τήν ἐκτίμησί μας σημαίνει ὅτι τό Βατικανό χαράσσει τήν γραμμή πού πρέπει νά ἀκολουθήσῃ ὁ διάλογος. Καί ἡ γραμμή εἶναι ὁ ρωμαιοκεντρικός οἰκουμενισμός, ὅπως τόν προσδιώρισε ἡ Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος. Τό ἐπιβεβαιώνει τό ἴδιο τό κείμενο τῆς Ὁδηγίας τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλά τό ἐπισημαίνει καί ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος πρώην Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης Ἀθανάσιος Γέβτιτς: «τό κείμενο αὐτό [οἱ «Ἀπαντήσεις»] φανερώνει τήν ἐπιμονή τοῦ Πάπα Ράτσιγκερ νά δείξῃ τό πραγματικό πρόσωπο τοῦ

ρωμαιοκαθολικοῦ οἰκουμενισμοῦ του, ὁ ὁποῖος στήν πραγματικότητα δέν εἶναι αὐτό πού λέγει ὁ Πάπας ἀλλά αὐτό πού πιστεύει καί κάνει»». (Ἀρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους, Τό κείμενο τῆς Ραβέννας καί τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα, Ἅγιον Ὅρος, 30 Δεκεμβρίου 2007).

Τόν ἔντονο προβληματισμό της γιά τήν συγκεκριμένη παπική Ὁδηγία ἐξέφρασε τότε καί ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τόν Ὁρθόδοξο Συμπρόεδρο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, Σεβ. Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη, μέ ἐπιστολή της τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2007. (http://www.ecclesia.gr/-greek/holysynod/epistoles.asp?archive=yes&what_sub=epistoli&etos=2007&id=963).

Ἡ τακτική τοῦ Βατικανοῦ παραμένει διαχρονικά ἡ ἴδια καί αὐτήν ἐκφράζει καί ὁ νέος Πάπας μέ τίς δηλώσεις του λίγο πρὶν ἐπισκεφθεῖ τό Φανάρι. Εἶναι δεδομένο ὅτι ὁ Πάπας μεταβαίνει στό Φανάρι ὡς κυρίαρχος, ὡς ἀποκλειστικός φορέας τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως καί ὡς ἰατρός τῶν ἀσθενῶν καί πασχόντων ἐκκλησιολογικά ὀρθοδόξων. Μέ βάση αὐτά τά δεδομένα προκαλεῖ πραγματικά τεράστια ἀπορία καί προβληματισμό ἡ πρόσφατη δήλωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, πού ἀναμένει ἀπό τόν Πάπα «περαιτέρω θαρραλέα βήματα καί προ-

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος συμπροσεύχεται κατά τήν παπική «λειτουργία» μέ τόν Πάπα Βενέδικτο, Κωνσταντινούπολη 2006.

σπάθειες γιά τήν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐκεῖνος ἔχει ἤδη κάνει ἀπό τήν ἐκλογή του σέ προκατήμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ δήλωση αὐτή, ὅπως τήν μετέδωσε τό ΑΠΕ-ΜΠΕ, ἔγινε στίς 12 Νοεμβρίου 2014 στήν αὐστριακή ἐφημερίδα Kurier κατά τήν πρόσφατη ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στήν Βιέννη:

«Σέ σχέση μέ τό Σχίσμα τοῦ 1054, ὁ κ. Βαρθολομαῖος σημειώνει πῶς ἡ ἀποκατάσταση τῆς διάσπασῆς της καί ἡ ἐπανένωση τῆς Ἐκκλησίας **συνιστᾷ μεγάλο καθῆκον τῆς ἐποχῆς μας**, καί παραπέμπει στά πρῶτα βήματα πού ξεκίνησαν σέ αὐτή τήν κατεύθυνση πρὶν ἀπό 50 χρόνια ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Ἐκτος καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ἐνῶ, ὅπως παρατηρεῖ, ὁ ἐπίσημος Θεολογικός Διάλογος ἀνάμεσα στίς Ἐκκλησίες βοήθησε νά ἐξαλειφθοῦν παρεξηγήσεις καί διαφορές ἀπόψεων.

»Αναφέρεται, ἐπίσης, στή συνάντησή του τόν περασμένο Μάιο στήν Ἱερουσαλήμ μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο, ὅπως ἐπίσης στήν ἀνταλλαγή ἐπισκέψεων κάθε χρόνο ἀνάμεσα σέ ἀντιπροσωπεῖς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στή Ρώμη μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου καί ἀντίστοιχα μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα στήν Κωνσταν-

τινούπολη, ὅπου φέτος θά βρῖσκεται προσκεκλημένος του (ἀπό τίς 29 Νοεμβρίου) ὁ Πάπας Φραγκίσκος, ἐνῶ ὡς μεγάλη βοήθεια θεωρεῖ ὁ ἴδιος θεσμούς ὅπως τό Ἰδρυμα «Πρό Ὀριέντε», πού προωθοῦν τόσο τίς θεολογικές ὅσο καί τίς προσωπικές ἐπαφές.

»Ἀπό τόν Πάπα Φραγκίσκο ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἀναμένει, ὅπως σημειώνει, **περαιτέρω θαρραλέα βήματα καί προσπάθειες γιά τήν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐκεῖνος ἔχει ἤδη κάνει ἀπό τήν ἐκλογή του σέ προκατήμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας**» (http://fanarion.blogspot.gr/2014/11/blog-post_95.html).

Καί ἀναρωτιέται καί ὁ κάθε καλόπιστος παρατηρητής ποιά «βήματα» διαπιστώνει ὁ κ. Βαρθολομαῖος ὅτι ἔχει κάνει ὁ νέος Πάπας «γιά τήν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν»; Θεωρεῖ «θαρραλέα βήματα» τούς χαρακτηρισμούς ἐκ μέρους τοῦ Πάπα τῶν ὀρθοδόξων περί ἀσθενοῦς καί ἐλλειμματικῆς ἐκκλησίας; Ἀδυνατοῦμε πραγματικά νά κατανοήσουμε καί νά προσχωρήσουμε σ' αὐτή τήν συμβιβαστική λογική πού ἐθελοτυφλεῖ συνειδητά καί παραμορφώνει ἐσκεμμένα ὅλες τίς προκλήσεις καί τίς ἀπαιτήσεις τοῦ Βατικανοῦ καί τίς παρουσιάζει ὡς «προσπάθειες γιά τήν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν»!

Διαφορές Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο (ἀρ. πρωτ. 722/27-6-2013)

«**Π**ῶς εἶναι δυνατόν Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ διαλεγέσθε μὲ τὸν ἀμετανόητο Παπισμό, ὅταν αὐτὸς δὲν ἔχει ἀποκηρύξει τίς πάμπολλες αἱρέσεις του καὶ δὲν ἔχει δείξει ἴχνος μετανοίας; Ἡ μήπως δὲν εἶναι φοβερὲς καὶ τρομερὲς αἱρέσεις:

- 1) ἡ κρατικὴ ὑπόσταση καὶ δομὴ τοῦ Βατικανοῦ μὲ ὑπουργεῖα καὶ ὑπουργοὺς καὶ τράπεζες,
- 2) τὸ Filioque (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ),
- 3) ἡ κτιστὴ Θεία Χάρις,
- 4) τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας,
- 5) ἡ κατοχὴ τόσο τῆς κοσμικῆς ὅσο καὶ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Πάπα,
- 6) τὸ ἀλάθητο,
- 7) οἱ θεωρίες περὶ ἐσχάτου κριτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, περὶ αὐθεντίας, περὶ μοναρχικοῦ ἀξιώματος, ἐκκλητίου καὶ ἀναμαρτησίας, περὶ ἄκρου Ἀρχιερέως τοῦ Πάπα,
- 8) τὸ διά ραντισμοῦ «βάπτισμα»,
- 9) τὰ ἄζυμα (ὄστια),
- 10) ἡ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ μὲ τὰ ἰδρυτικὰ λόγια καὶ ὄχι μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ θεωρία τῆς μετουσιώσεως,
- 11) ἡ στέρηση τῆς κοινωνίας τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ στοὺς λαϊκοὺς καὶ ἡ παροχὴ σὲ αὐτοὺς μόνο τοῦ Σώματος,
- 12) ἡ στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας ἀπὸ τὰ νήπια,
- 13) ἡ Μαρριολατρεία,
- 14) ἡ ἄσπιλος σύλληψη καὶ ἡ ἐνσώματη ἀνάληψη τῆς Θεοτόκου,
- 15) τὸ καθαρτήριο πῦρ,
- 16) τὰ λυσίποινα,
- 17) ἡ περίσσεια ἀξιομισθία τοῦ Χριστοῦ,

- 18) ἡ περίσσεια τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων,
- 19) ἡ ἀξιομισθία τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου,
- 20) τὰ ἀγάλματα καὶ γενικά ἡ θρησκευτικὴ ζωγραφικὴ ἀντὶ τῆς Ὁρθοδόξου εἰκονογραφίας,
- 21) ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀγαμία τοῦ κλήρου,
- 22) ἡ ἀναγνώριση σφαγέων (βλ. Στέπινατς) ὡς «ἀγίων»,
- 23) ἡ θεωρία περὶ προσβολῆς καὶ ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης, λόγῳ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καὶ γενικά τὸ δικανικὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κυριαρχεῖται ὁ Παπισμός,
- 24) ἡ ἀπόρριψη τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ ἡ ἐκμετάλλευσή της ὡς ὄργανου τῆς παπικῆς διδακτικῆς ἐξουσίας (ὁ Πάπας εἶναι ἡ Παράδοση),
- 25) ἡ ἄποψη ὅτι ὁ ἀλάθητος Πάπας εἶναι ὁ μοναδικὸς φύλακας, κριτὴς καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως,
- 26) ἡ θεώρηση τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης ὡς ὑπερφυσικοῦ δώρου τῆς Θείας Χάριτος, πού προστέθηκε «κατὰ συμβεβηκός» στοῦ «κατ'εἰκόνα», τὸ ὁποῖο νοεῖται μέσα σὲ πλαίσια αὐτάρκειας καὶ στατικότητας,
- 27) ἡ ἀπώλεια τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης καὶ ἡ διατήρηση ἀλωβήτου καὶ σώου τοῦ κατ'εἰκόνα,
- 28) ἡ «πάσχουσα ἐκκλησία», ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, πού βρίσκονται στοῦ καθαρτήριο πῦρ,
- 29) ἡ ἀπόρριψη τῆς ἰσότητος τῶν ἐπισκόπων,
- 30) τὸ συγκεντρωτικὸ καὶ ἀπολυταρχικὸ διοικητικὸ σύστημα μὲ ἀπόλυτο μονάρχη τὸν Πάπα, πού εἰσήγαγε τὸν παποκρατισμό,
- 31) τὰ μοναχικὰ τάγματα καὶ ὁ οργανωτικὸς-κοινωνικὸς χαρακτῆρας τοῦ μοναχισμοῦ,
- 32) ὁ ἀπρόσωπος καὶ δικανικὸς χαρακτῆρας τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως,
- 33) ἡ ἐπάρατη Οὐνία, δούρειος ἵππος τοῦ Παπισμοῦ;»

(<http://www.impantokratoros.gr/B301F3D0.el.aspx>)

β) Ὁ Διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν»

Ἐχοντας συμπληρώσει 60 καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τὴν ἴδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) εἶναι πιά διαπιστωμένο ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων στοῦ Παγκόσμιου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν στηρίζεται σὲ πρότυπα παντελῶς ξένα καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διαλέγονταν πάντοτε μὲ πλήρη καὶ ἀπόλυτη αὐτοσυνειδησία ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ μόνη κιβωτὸς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας.

Ἀντίθετα στοὺς κόλπους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐπικρατοῦν καὶ γίνονται δυστυχῶς ἀποδεκτὲς καὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους, καινοφανεῖς καὶ ἀπόλυτα ἀντορθόδοξες

ἀπόψεις καὶ θεωρίες: ὅπως ἡ «**θεωρία τῶν κλάδων**», τῶν «**ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν**», ἡ «**βαπτισματικὴ θεολογία**», ἡ «**μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια**», ἡ «**ἐνότης ἐν τῇ ποικιλίᾳ**», ἡ «**δηρημένη Ἐκκλησία**», ἡ «**κοινωνικὴ θεολογία**», ἡ «**πολιτικὴ θεολογία**», ἡ «**θεολογία τῆς ἀπελευθέρωσης**», ἡ «**θεολογία τῆς συνάφειας**», ἡ «**περικεκτικὴ θεολογία**», ἡ «**μεταπατερικὴ θεολογία**» κ.ἄ.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ συφερτὸ δοξασιῶν, θεωριῶν, φιλοσοφιῶν καὶ νεώτερων θεολογιῶν πού ἀναπτύσσονται στοῦ ἐκκολλαπτήριο αἰρετικῶν δοξασιῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι τὰ προϊόντα τῆς ἐκκοσμικεύσεως, τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς παρεκκλίσεως ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ διδασκαλίας.

Ἀπὸ τὴν 10^η Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν», Πουσάν, 30 Ὀκτωβρίου - 10 Νοεμβρίου 2013.

Οι τελευταίες κρίσιμες Συνελεύσεις του Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν»

9η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε Porto Alegre, 2006

Στὴν 9η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Porto Alegre τῆς Βραζιλίας συντελέστηκε –μέ τὴν συμμετοχὴ καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων– ἡ ἀπόλυτη ἀνατροπὴ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας. Τὸ «*Κείμενο περὶ ἐκκλησιολογίας: Κεκλημένοι νὰ γίνουμε ἡ Μία Ἐκκλησία*» (*Text on ecclesiology: Called to be the One Church*), ποὺ ἐκπονήθηκε ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ «Πίστις καὶ Τάξις» μετὰ ἀπὸ αἴτησι τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. ὡς πρόσκληση πρὸς τὶς «ἐκκλησίες-μέλη» συνιστᾷ μίαν τεράστια πρόκληση πρὸς τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογικὴ συνείδηση.

Ποτὲ ἄλλοτε στὸ παρελθόν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπώλεσε τὴν αὐτοσυνειδησία Της ὡς τῆς «*Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*», δὲν τὴν ὑπέβαλε σὲ συσχετισμούς καὶ σὲ λογικὲς ἰσορροπιῶν καὶ πλειοψηφιῶν ἢ δὲν τὴν περιορίσει στὰ ψιλὰ γράμματα τῶν ὑποσημειώσεων, ὅπως στὸ κείμενο τῆς 9ῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Porto Alegre ὅπου συναποδεχθήκαμε ὅτι «*Κάθε ἐκκλησία (σημ. πού συμμετέχει στὸ Π.Σ.Ε.) εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολικὴ καὶ ὄχι ἀπλᾶ ἓνα μέρος τῆς. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολικὴ, ἀλλὰ ὄχι στὴν ὁλότητά της. Κάθε ἐκκλησία ἐκπληρώνει τὴν καθολικότητά της ὅταν εἶναι σὲ κοινωνία μὲ τὶς ἄλλες ἐκκλησίες*» (!) (Κείμενο ἐπὶ Ἐκκλησιολογίας, παρ. 6, Porto Alegre, Φεβρουάριος 2006).

Ποτὲ ἄλλοτε στὸ παρελθόν ἡ Ἐκκλησία δὲν αὐτοῦπονομεύθηκε ἐξομοιούμενη μὲ τὴν πάσης φύσεως προτεσταντικὴς ὁμολογίας τοῦ Π.Σ.Ε. νομιμοποιώντας μὲ τὴν ἀνοχὴ τῆς τὰ ἀνεπίτρεπτα ἐκκλησιολογικὰ καὶ ἠθικὰ ἀτοπήματά τους, ὅπως τὴν χειροτονία τῶν γυναικῶν, τὴν ἱερολογία τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων κ.ἄ.

Ποτὲ ἄλλοτε στὸ παρελθόν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν ἀμφισβήτησε τὴν ἀπόλυτη σαφὴν τῶν δογμάτων τῆς πίστεως θεωρώντας τὶς αἰρετικὲς πλάνες «*ποικιλία θεολογικῆς ἐκφράσεως*» καὶ τὰ ποικίλα κοινωνικὰ καὶ ἠθικὰ ἔκτροπα τῶν προτεσταντικῶν κοινοτήτων «*κρίσιν μεταξύ τῶν ἀνηκόντων εἰς διαφόρους θεολογικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, μεταξύ Ἐκκλησιῶν ἐχουσῶν ἐκάστη διαφορετικὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐρμηνείαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὡς καὶ διαφορετικὴν ἀντίληψιν τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικο-πολιτικῶν θεμάτων*» (!) (Ἐπίσκεψις, 685/2008, σελ. 22-29).

Ποτὲ ἄλλοτε στὸ παρελθόν ἡ Ἐκκλησία δὲν θεώρησε ὅτι ἀπώλεσε τὴν μαρτυρία τῆς μέσα στὸν κόσμον καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἐπανεύρεσίν της ἀπαιτεῖται ἡ «*ἐπανένωση*» τῶν «*διηρημένων Ἐκκλησιῶν*».

10η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε Bousan, 2013

Ἡ ἀπόλυτη ἐπικράτηση τῆς προτεσταντικῆς ἐκκλησιολογίας στὸ Π.Σ.Ε. καὶ ἡ καταπάτηση ἀκόμη καὶ τῶν στοιχειωδῶν ἐννοιῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας συνεχίστηκε καὶ στὴν 10η Γενικὴ Συνέλευση ποὺ πραγματοποιήθηκε πρὶν ἓνα χρόνο στὸ Busan τῆς Νοτίου Κορέας.

Οἱ ἐκκλησιολογικὲς αὐτὲς παρεκτροπὲς καὶ ἀντορθόδοξες ἀντιλήψεις ἀποτυπώνονται καὶ στὸ τελικὸ Κείμενο «*Δήλωσις Ἐνότητος*» (Unity Statement) ποὺ ἐνέκρινε ἡ Γενικὴ Συνέλευση.

Παραθέτουμε ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν σχολιασμό αὐτοῦ τοῦ κειμένου ποὺ περιέχεται στὴν ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πέντε Μητροπολιτῶν, τῶν Σεβασμιωτάτων Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. **Ἀνδρέα**, Γλυφάδας κ. **Παύλου**, Κυθήρων κ. **Σεραφείμ**, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. **Κοσμά** καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. **Ἱερεμία**.

Στὴν 9η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἦταν ὁ μητροπολίτης Θυατείρων Μεθόδιος. Πληροφορούμενοι οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες τὰ ὅσα ἀνόσια συνέβησαν ἐκεῖ τοῦ ἀπαγόρευσαν τὴν εἴσοδο στὸ ἀγώνισμα Ὅρος. Τὸ σχετικὸ δημοσίευμα ἀπὸ τὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο», 28 Νοεμβρίου 1986, Ἀρ.Φ. 721.

Ἄνεπιθύμητος εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ὁ Θυατείρων κ. Μεθόδιος

«Κατὰ πληροφορίας, ἀπολύτως ἐξακριβωμένας, ἡ Ἱερά Κοινότης εἰδοποίησε τὸν Ἀρχιεπ. Θυατείρων κ. Μεθόδιον ἐν Θεσσαλονίκῃ παρεπιδημοῦντα καὶ ἐν εὐφορίᾳ ἀναμένοντα τὴν εἰς Ἅγιον Ὅρος μετάβασιν καὶ μετὰ τιμῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἰδιαίτερος ἀρέσκειται οὗτος, ὑπὸ τῶν διαφόρων Ἰ. Μονῶν ὑποδοχὴν καὶ τὸν ἐκ τῆς ὑποδοχῆς περὶ τὸ ὄνομά του θόρυβον, ὅτι ἀποτελεῖ persona non grata. Ἐπὶ πλέον ἐπεστήθη ἡ προσοχὴ αὐτοῦ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀπρόσκοπτος καὶ ἀκίνδυνος, ὡς τὴν ἐφαντάζετο, ἐκεῖ ὑποδοχὴ του. Κυρία αἰτία τῆς περὶ τὸ πρόσωπόν του εὐρυτάτης δυσμενείας εἶναι ἡ θλιβερά παρουσία καὶ σύμφυχος συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Πάπα γενομένην πανθηρσκειακὴν συμπροσευχὴν ὑπὲρ τῆς...εἰρήνης. Εἰς αὐτήν, ὡς γνωστόν, ἐν πλήρει ἀνέσει, ὡς εἰ μὴ συνέβαινε τίποτε ὁ Θυατείρων, καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πάπα, συμμετέσχεν ἐνεργῶς καὶ ἐκθύμως. Ἦδη πληρώνει τὰ ἐπιχειρήματα τῆς συμμετοχῆς του καὶ λαμβάνει ἀξιόλογον μάθημα. Ἐπὶ τέλος ἰδοὺ καὶ μίαν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν κυρώσεις, εἰς τὴν ἀδιάφορον ἔναντι πάσης παρανομίας ἐποχὴν μας».

«Αί έκκλησιολογικά πλάνα του κειμένου του Πουσαν»

<http://www.impantokratoros.gr/198B9FF5.el.aspx>

Τό έν λόγω επίσημον κείμενον «**Δήλωσης «Ενότητας»**» (Unity Statement) τής 10ης Συνελεύσεως του Π.Σ.Ε. επιτίθεται κατά τής Ὁρθοδοξίας, του Σώματος του Χριστού, αποδεχόμενον (α) ὅτι καί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετά τῶν λοιπῶν «ἐκκλησιῶν» πρέπει νά μετανοήσῃ διά τήν διάσπασιν τῶν χριστιανῶν [3], (β) ὅτι ἡ Ἐκκλησία, οὔσα Σῶμα Χριστοῦ, δέν διέπεται παρά ταῦτα ἀναγκαίως ὑπό δογματικῆς ὁμοφωνίας, οὔτε καί ἐν αὐτῇ τῇ ἀποστολικῇ ἐποχῇ [4], (γ) ὅτι ὑφίσταται νῦν ἀόρατος ἐκκλησιαστική ἐνότης του χριστιανισμοῦ καί προσδοκᾶται ἡ ὄρατή ἐνότης τῆς Μιάς Ἐκκλησίας [5], (δ) ὅτι ἡ προσευχή του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἵνα πάντες ὦσιν ἕν», δέν ἔχει ἐκπληρωθῆ, ἀλλ' ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς τό καθῆκον τοῦτο [6], (ε) ὅτι ἡ Ἐκκλησία δύναται νά ἐμπλουτισθῇ καί ὠφελῆθῇ ἐκ τῶν χαρισμάτων τῶν ἑτεροδόξων [7], (στ) ὅτι εἴμεθα ὑπόλογοι ἔναντι του Θεοῦ ἄν δέν ἐπιδιώκωμεν διαρκῶς τήν χριστιανικήν ἐνότητα πρὸς ὄφελος τῆς ἑξῶθεν καλῆς μαρτυρίας [8], (ζ) τήν πονηράν ἀσάφειαν, ὅτι ὁ Θεός «πάντοτε μᾶς ἐκπλήσσει»

καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία προοδεύει εἰς τήν ἐπίγνωσιν του Θεοῦ θελήματος [9], (η) ὅτι πρέπει νά χρησιμοποιηθοῦν νέοι τρόποι προσεγγίσεως τῶν θεολογικῶν διαφωνιῶν [10] καί (θ) ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀλληλένδετος μετά τῆς ἐνότητος τῆς ἀνθρωπότητος καί τῆς κτίσεως [11].

Πέραν τούτων, τό κείμενον (ι) ἔχει καί σαφῆ μή χριστιανικόν οἰκολογικόν προσανατολισμόν, ὁμιλοῦν περί ἀναμονῆς ἐγκοσμίου ἀνακαινισμοῦ τῆς κτίσεως καί ἐπιγείου εὐημερίας αὐτῆς καί τῆς ἀνθρωπότητος καί περί τῆς πρὸς τοῦτο ἀνθρωπίνης εὐθύνης [12], ποιεῖται δέ λόγον (ια) καί περί συνεργασίας τῶν χριστιανῶν καί μεθ' ἑτεροθρήσκων ἢ ἀθρήσκων ὑπέρ τῆς ἐπιγείου ταύτης εὐημερίας [13]! «Οὐδέν θαυμαστόν», λοιπόν, ὅτι τό κείμενον χρησιμοποιεῖ καί τόν πασίγνωστον ἀποκρυφιστικόν ὄρον «ὀλιστικός» ἐκ του μονισμοῦ, διά νά χαρακτηρίσῃ τήν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας ("holistic mission-evangelism" [14]). Ὑπονοούμενα ἀφήνει τό κείμενον καί ὑπέρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποδοχῆς «περιθωριακῶν» τρόπων ζωῆς, ἄνευ διευκρινίσεων περί ἀμαρτίας καί μετανοίας, ἡ τελική στόχευσις τῶν ὁποίων δέον νά συνεκτιμηθῇ μετά τῆς γενικωτέρας θετικῆς στάσεως τῆς Συνελεύσεως του Πουσαν ἔναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας [15].

Ἄνω: Στιγμιότυπο ἀπό τήν 10η Συνέλευση του Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν «Ἐκκλησιῶν» στό Πουσαν (Busan) τῆς Νότιας Κορέας, μέ τόν Μητροπολίτη Τιργοβιστίου κ. Νήφωνα, τήν ὥρα πού δηλώνει μεταξύ ἄλλων, ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθῆ!... Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νήφων ἐξέλεγε ἐκ νέου στό Προεδρεῖο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς του Π.Σ.Ε. γιά τήν ἐπόμενη ὀκταετία.

Ἡ δήλωση του Ἀρχιεπισκόπου Τιργοβιστίου κ. Νήφωνος

Θλιβερά ἐπίσημος κατακλείς τῆς ὀρθοδόξου παρουσίας εἰς τήν ἐν λόγω Συνέλευσιν του Πουσαν, ὑπῆρξεν ἡ ὁμιλία του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τιργοβιστίου κ. Νήφωνος, ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας (συνημμένον Γ'), ὁ ὁποῖος διεπίστωσεν, (1) ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθῆ, ἡ δέ τώρα ὑφισταμένη Ἐκκλησία, καθότι τεμαχισθεῖσα, εἶναι καί μυστηριακῶς ἐλλειπής [16], (2) ὅτι δέν γνωρίζομεν ποία χριστιανική μερίς εἶναι ἡ διάδοχος τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων [17] καί (3) ὅτι ἅπαντες οἱ ἀνθρωποι εἶναι ἐν Χριστῶ ἀδελφοί, τό δέ χριστιανικόν Βάπτισμα ἀποτελεῖ μόνον μίαν ἀνωτέραν, μυστηριακήν, βαθμίδα εἰς τήν ἤδη ὑφισταμένην πνευματικήν συγγένειαν τῆς ἀνθρωπότητος [18]. Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νήφων (4) ἀπεσιώπησε καί ἀπέκρυψεν ὅτι διαστρέφεται ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησιολογία ἐν τῷ Π.Σ.Ε., τείνων ὡς προπέτασμα τήν ὑπό του Π.Σ.Ε. ὑπεράσπισιν τῶν "παραδοσιακῶν ἠθικῶν μας ἀξιῶν", ὡς λ.χ. τῆς "ὑπερτάτης ἀξίας τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας" [19]» (<http://www.impantokratoros.gr/198B9FF5.el.aspx>).

Ἀπηγορεύθη εἰς τόν Καρδινάλιον νά ἐπισκεφθῇ τό Ἅγιον Ὄρος (παρά τὰς συστάσεις του Πατριάρχου)

Ἡ Τακτική Διπλή Σύναξις τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν Ἀγιορειτικῶν Μονῶν, ἕνα σῶμα, πού ἀποτελεῖται ἀπό σαράντα ἄτομα, ἀπηγόρευσε τήν προηγούμενην ἐβδομάδα νά ἐπισκεφθῇ τό Ἅγιον Ὄρος ὁ καρδινάλιος Οὐγκο Πολλέτι, μέ τριάκοντα ἄλλους λατίνους κληρικούς. Ὁ καρδινάλιος Πολλέτι εἶναι προϊστάμενος του κλήρου καί τῶν ἰδρυμάτων τῆς Ρώμης. Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, εἰς τό ὁποῖον εἶχε ἀπευθυνθῆ ὁ καρδινάλιος, μέ ἐπιστολή πρὸς τήν Ἱερά Κοινότητα συνιστοῦσε εἰς τοὺς ἀγιορεῖτας νά τόν δεχθοῦν μέ ἀβροφροσύνη καί νά τόν φιλοξενήσουν. Ἡ Ἱερά Κοινότης, ὅμως, ἐθεώρησεν ἀπαράδεκτον τήν σύστασιν του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί ἀπεφάσισε νά μὴ γίνῃ δεκτὸς εἰς καμμίαν Ἱεράν Μονήν του Ἁγίου Ὄρους. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ καρδινάλιος μέ μισθωμένο πλοίαριον ἔφθασε εἰς Ἅγιον Ὄρος, ὅπου αἱ ἀγιορεῖται ἀρχαί του ἐδήλωσαν ὅτι εἶναι ἀνεπιθύμητος». (Ὁρθόδοξος Τύπος, 17 Σεπτεμβρίου 1982, ἀ.φ. 522, σ. 1)

Ἄντορθόδοξες θεωρίες στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν «Ἐκκλησιῶν»

Εἶναι πλέον φανερό ὅτι ἡ ἐκκλησιολογική ἐκτροπή ἀπὸ τὴν ἀληθεύουσα ὀρθόδοξη πίστη εἶναι, δυστυχῶς, μιά πραγματικότητα. Ἀποτελεῖ ἐνσυνείδητη ἐπιλογή τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἡγεσίας καὶ ἀκολουθεῖται πιστὰ καὶ ἀπαρέγκλιτα καὶ μὲ ταχύτατους μάλιστα ρυθμούς. Πραγματοποιεῖται ἀποφασιστικά καὶ μεθοδικὰ καὶ μὲ ὀλοένα μεγαλύτερα βήματα, μὲ ὀλοένα μεγαλύτερους νεωτερισμούς καὶ ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία, μὲ μία πραγματικά πρωτάκουστη καὶ καινοφανή τακτική στὸν διάλογο καὶ τίς σχέσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς. Τρανὸ παράδειγμα ὁ συμφορμὸς τῆς ὀρθοδοξίας μὲ τὸ πλῆθος τῶν αἰρετικῶν δοξασιῶν καὶ ἡ συνεχῆς ὑποχωρητικότητα καὶ ἡ ἀποδοχή πλανεμένων ἀντιλήψεων καὶ θεωριῶν.

Οἱ θεωρίες τῶν κλάδων, τῆς διηρημένης ἐκκλησίας καὶ τῆς ποικιλομορφίας

Ἡ «θεωρία τῶν κλάδων» εἶναι μία προτεσταντική θεωρία πού σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὴν προτεσταντική ἀντίληψη περὶ «ἀοράτου ἐκκλησίας». Ἡ «ἀόρατη ἐκκλησία» εἶναι ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου καὶ οἱ ἐπιμέρους-ὄρατες ἐκκλησίες εἶναι οἱ κλάδοι. Πρόκειται προφανῶς γιὰ μία αἰρετική θεωρία πού καταργεῖ πλήρως τὴν ἔννοια τῆς «Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», πού εἶναι ἡ Ὄρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὁ Καθηγητὴς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης δίνει ἕναν σαφῆ καὶ ὀλοκληρωμένο ὀρισμὸ τῆς συγκεκριμένης θεωρίας:

«Λέγοντας “θεωρία τῶν κλάδων” ἐννοοῦμε τὴν θεωρία τῶν προτεσταντῶν γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐκκλησία κατὰ τοὺς προτεσταντες εἶναι ἡ ἀόρατη κοινωνία τῶν ἁγίων. Οἱ διαφορὲς ἱστορικές-ἐμπειρικές ἐκκλησίες ὅλων τῶν δογμάτων ἔχουν νομιμότητα καὶ ἰσότητα υπάρ-

ξεως, ὡς κλαδιὰ τοῦ ἑνός δένδρου τῆς ἀόρατης ἐκκλησίας. Ἡ ἀόρατη ἐκκλησία εἶναι ἡ καθαυτὴ ἐκκλησία ἡ ὁποία καὶ ὁμολογεῖται στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως. Κατὰ συνέπεια, καμμία ἐπιμέρους τοπικὴ ἐκκλησία ὁποιοδήποτε δόγματος, δὲν ἐνσαρκώνει τὴν “μία ἁγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία”. Καμμία τοπικὴ ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι κατέχει τὴν πληρότητα τῆς ἀποκαλυφθείσας ἀλήθειας. Ἡ μία ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ συνολικὸ ἄθροισμα τῶν ἐπιμέρους τμημάτων της, δηλαδή τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν ὅλων τῶν δογμάτων, ὅσο κι ἂν διαφέρουν δογματικὰ μεταξύ τους. Πράγμα τελείως ἀπαράδεκτο ἀπὸ ὀρθόδοξη ἄποψη» (Καθ. Δημ. Τσελεγγίδης, Εἶναι οἱ ἑτερόδοξοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας; περ. «Ἐν Συνειδήσει», ἐκδ. Ἱ.Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 82-83).

Σέ ἄμεση συνάρτηση μὲ τὴν θεωρία τῶν κλάδων βρίσκεται καὶ αὐτὴ τῆς «διηρημένης ἐκκλησίας» πού ἔρχεται σέ εὐθεία ἀντίθεση μὲ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως στὸ ὁποῖο ὁμολογοῦμε, ὅτι πιστεύουμε «εἰς ΜΙΑΝ... Ἐκκλησίαν».

Κατὰ τὸν Καθηγητὴ κ. Τσελεγγίδη «ἀπὸ τὴν διατύπωση αὐτῆ τοῦ Συμβόλου προκύπτει ὅτι ἡ ἐνότητα, ὡς θεμελιώδης ιδιότητα τοῦ ἑνός, στὴν προκειμένη περίπτωση ὡς ἡ ιδιότητα τῆς ΜΙΑΣ Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ ἀσφαλές δεδομένο τῆς πίστεώς μας. Στὴ συνείδηση τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐνότητά της εἶναι δεδομένο ὄντολογικό, ἀπολύτως καὶ ἀμετακλήτως διασφαλισμένο ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστό, διὰ τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Παρακλήτου Πνεύματός του σ' αὐτήν, ἤδη ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή. Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς δογματικὴ ἀλήθεια ἐκφράζει τόσο τὴν αὐτοσυνειδησία της ὅσο καὶ τὴν ἁγιοπνευματικὴ ἐμπειρία της. Ἄν ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τότε μὲ τὴν συνεπῆ ἐκκλησιολογικὴ ἔννοια καὶ κατὰ κυριολεξία δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ἑτερόδοξες ἐκκλησίες, ἀλλὰ οὔτε μητέρες, ἀδελ-

Ὁ συριακὴς καταγωγῆς Ὄρθόδοξος ἀρχιμ. Ἰάκωβος Khalil, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Balamand (Λίβανος) συμμετέχει -ὡς ἀκόλουθος- στὴν «Εἴσοδο» τοῦ Εὐαγγελίου πού γίνεται ἀπὸ νεαροὺς καὶ νεαρές διαφόρων ὁμολογιῶν καὶ μὲ ποικίλη ἐνδυμασία. Στὴ συνέχεια διαβάζει ἐμμελῶς τὴν Εὐαγγελικὴ Περικοπὴ ἀπὸ τὸ iPad πού φέρει μαζί του, 10^η Συνέλευση Π.Σ.Ε., Πουσάν, Sending Prayer, 10 Νοεμβρίου 2013.

1

2

3

4

φές, θυγατέρες και έγγονές έκκλησίες. Η ΜΙΑ και μόνη –άδιαίρετη πάντοτε– Έκκλησία γεννᾶ μυστηριακῶς «δί' ὕδατος και Πνεύματος» τά μέλη της, δέν γεννᾶ ἄλλες έκκλησίες. Οί κατά τόπους (Όρθόδοξες) Έκκλησίες ἀποτελοῦν φανέρωση ἐν τόπῳ και χρόνῳ τῆς ΜΙΑΣ και μόνης Έκκλησίας (βλ. ἐνδεικτικῶς, Α' Κορ. 1,2). Οὔτε βέβαια μπορεῖ ἡ Έκκλησία νά εἶναι ταυτόχρονα ΜΙΑ και διηρημένη. Γιατί ἡ διαίρεση σημαίνει κατάρτηση ἐνός ὅλου σέ δύο ἢ περισσότερα μέρη (βλ. Λεξικό, Γ. Μπαμπινιώτη). Κατά συνέπεια, ἡ θεώρηση τῆς Έκκλησίας ὡς διηρημένης, σήμερα, ἀντίκειται σαφῶς στή ρητή διατύπωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, πράγμα πού συνεπάγεται, κατά τά Πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθαίρεση και ἀφορισμό, κατά περίπτωση, σ' ὅποιον ἐμμένει στή θεώρηση αὐτή» (Επιστολή πρὸς Μητροπολίτη Μεσσηνίας, http://www.imprantokratoros.gr/tselegidis_apanthsh_messhnias.el.aspx).

Ἡ ἀποδοχή τῆς προτεσταντικῆς θεωρίας τῆς «διηρημένης ἐκκλησίας» προκαλεῖ ὡς παρεπόμενο μία σειρά ἄλλων πλανημένων ἀντιλήψεων ὅπως αὐτές τῆς «ποικιλομορφίας», τῆς «ἐνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ» (unity in diversity), τῆς «περιεκτικότητας» και τόσων ἄλλων πού γεννᾶ ὁ δογματικός μινιμαλισμός τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιῶν.

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

✠ Ὁμιλία Πατριάρχου Βαρθολομαίου στήν 60ῆ ἐπέτειο τοῦ ΠΣΕ ✠ «...Ἀπηλλαγμένοι λοιπόν τῶν ἀγκυλώσεων τοῦ παρελθόντος και ἀποφασισμένοι νά παραμείνωμεν ἡνωμένοι και νά ἐργασθῶμεν ἀπό κοινοῦ, ἐθέσαμεν, πρό δύο ἐτῶν, κατά τήν διάρκειαν τῆς Θ' Συνελεύσεως ἐν Porto Alegre Βραζιλίας, τάς βάσεις μιᾶς νέας περιόδου εἰς τήν ζωήν τοῦ Συμβουλίου, λαμβάνοντες ὑπ'

1. Οί σύεδροι ἐκπρόσωποι τῶν "Έκκλησιῶν" προσεύχονται τό πρωῖ τῆς 4ης Νοεμβρίου 2013 στό Πουσάν.
2. Ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τήν εἴσοδό του - ἀπομίμηση τῆς Ὁρθόδοξης Μικρῆς Εἰσόδου κατά τῆ Θεία Λειτουργία. Οί εἰσοδεύοντες εἶναι ποικίλοι...
3. Σύεδροι σέ ὦρα κοινῆς προσευχῆς.
4. Σύεδρος παστόρισσα σέ ὦρα κοινῆς προσευχῆς στό Πουσάν.

ὄψιν τό σημερινόν πλαίσιον τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων, ὡς και τάς σημειωθεῖσας εἰς τόν οἰκουμενικόν χῶρον σταδιακάς ἀλλαγάς. Χαίρομεν διότι εἰς τό ἐπίκεντρον τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Συμβουλίου εὐρίσκεται πάντοτε τό ὄραμα τῶν ἐν αὐτῷ δραστηριοποιουμένων Έκκλησιῶν διά τήν ἐπίτευξιν, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνότητος ἐν τῇ αὐτῇ πίστει και πέριξ τῆς αὐτῆς Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης...» (Επίσκεψις, 685/2008, σελ. 22-29).

✠ Κείμενο Porto Alegre Βραζιλίας, 2006 ✠

«Ἡ καθολικότης τῆς Έκκλησίας ἐκφράζει τήν πληρότητα, τήν ἀκεραιότητα, τήν ὁλότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς της διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν παντί καιρῷ και τόπῳ. Αὐτό τό μυστήριον ἐκφράζεται σέ κάθε κοινότητα βεβαπισμένων πιστῶν, στήν ὁποία ὁμολογεῖται και βιοῦται ἡ ἀποστολική πίστις, κηρύσσεται τό Εὐαγγέλιον και τελοῦνται τά [ιερά] Μυστήρια. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ καθολική Έκκλησία και ὄχι ἀπλᾶ μέρος της. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ καθολική Έκκλησία, ἀλλά ὄχι ὁλόκληρη [ἡ καθολική Έκκλησία]. Κάθε ἐκκλησία πληροῖ τήν καθολικότητά της, ὅταν εὐρίσκεται ἐν κοινῶνίᾳ μέ τίς ἄλλες ἐκκλησίες. Βεβαιώνουμε ὅτι ἡ καθολικότης τῆς Έκκλησίας ἐκφράζεται μέ τόν καλλίτερον ὁρατό τρόπο διά τῆς συμμετοχῆς στήν θεία εὐχαριστία και διά τῆς ἀμοιβαίως ἀναγνωρισμένης και κατηλλαγμένης ιερατικῆς διακονίας [ιερατείου]...» (<http://users.kef.sch.gr/deka7>).

✠ Κείμενο Porto Alegre Βραζιλίας, 2006 ✠

«...Ἀκόμη και τώρα πού ἡ συμμετοχή στήν ἴδια Εὐχαριστία δέν εἶναι πάντοτε δυνατή, οἱ διηρημένες ἐκκλησίες ἐκφράζουν τήν [μεταξύ τους] ἀμοιβαία ἐκτίμησι [mutual accountability] και ὄψεις τῆς καθολικότητος, ὅταν προσεύχονται ὑπέρ ἀλλήλων, μοιράζονται τούς πόρους, συμπαρίστανται ἢ μία στήν ἄλλη ἐν καιρῷ ἀνάγκης,

5. Ὁ Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης Κορέας κ. Ἀμβρόσιος συμπροσεύχεται πιασμένος χέρι-χέρι γιά νά πιστοποιήσει τήν "ἀγάπη" τῆς Ὁρθόδοξης Έκκλησίας!
6. Σύεδροι - παστόρισσες, ἐκπρόσωποι τῶν "Έκκλησιῶν" προσεύχονται τό πρωῖ τῆς 8ης Νοεμβρίου 2013 στό Πουσάν.
7. Εἴσοδος τῆς εἰκόνας τῆς Πεντηκοστῆς πού δώρισε στό Σύεδριον ὁ Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης Κορέας κ. Ἀμβρόσιος. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἔχει θέση σέ τέτοιες συνάξεις;
8. Κόπτες κληρικοί σέ ὦρα κοινῆς προσευχῆς στό Πουσάν.

5

6

7

8

συναποφασίζουν, συνεργάζονται για την δικαιοσύνη, την καταλλαγή και την ειρήνη, αλληλοεκτιμούν την συμμαθητεία που είναι σύμφυτη με τό Βάπτισμα, και διατηρούν διάλογο εν ὄψει τῶν διαφορῶν, ἀρνούμενες νά εἰποῦν “χρεῖαν σου οὐκ ἔχω” (Α΄ Κορ. 12, 21). Ὁ ἕνας χωρίς τόν ἄλλον εἴμαστε πτωχότεροι» (<http://users.kef.sch.gr/deka7>).

✠ Κείμενο Porto Alegre Βραζιλίας, 2006 ✠
«Ἡ ποικιλία στήν ἔκφραση τοῦ Εὐαγγελίου, στίς λέξεις καί τίς πράξεις, ἐμπλουτίζει τήν κοινή ζωή. Διαφορετικά σημεῖα ἔμφασης ἐμπεριέχονται σήμερα στή ζωή καί τή μαρτυρία διαφορετικῶν ἐκκλησιῶν: γιά παράδειγμα, ἡ παράδοση τῆς ἀγιότητας στούς Μεθοδιστές, τό δόγμα τῆς δικαίωσης μόνο ἀπό τήν πίστη μέσω τῆς χάριτος στούς Λουθηρανούς, ἡ ζωή ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀπό τούς Πεντηκοστιανούς, τό λειτούργημα τοῦ πρωτείου στήν ὑπηρεσία τῆς ἐνότητος στή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ἡ ἀξία τῆς περιεκτικότητας στήν ἀγγλικανική κοινωνία, τό δόγμα τῆς θέωσης που συνδέεται μέ αὐτό “τῆς συνεργίας” στούς Ὀρθοδόξους, κ.λπ. Κατά πόσο τά διαφορετικά σημεῖα ἔμφασης εἶναι συγκρουόμενες θέσεις ἢ μιά ἔκφραση θεμιτῆς ποικιλομορφίας; Τό βάρος που τοποθετεῖται στά διαφορετικά σημεῖα ἔμφασης ἐπισκιάζει τήν πληρότητα τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου;» (<http://users.kef.sch.gr/deka7>).

✠ Κείμενο Busan Νοτίου Κορέας, 2013 ✠
«...Επιβεβαιώνουμε τή μοναδικότητα τῆς κοινωνίας μας (our fellowship) καί τήν ἔμμομή μας (conviction) νά ἐπιδιώκουμε ἀπό κοινοῦ τήν ἐνότητα τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας, εὐγνώμονες γιά τή διαφορετικότητά μας καί ἐν συνειδήσει τῆς ἀνάγκης μας νά ἀναπτυχθοῦμε σέ κοινωνία (to grow in communion)» (<http://www.impantokratoros.gr/198B9FF5.el.aspx>).

✠ Κείμενο Busan Νοτίου Κορέας, 2013 ✠
«Μέ πιστότητα πρός αὐτήν τήν κοινή μας κλήση, θά ἀναζητήσουμε μαζί τήν πλήρη ὁρατή ἐνότητα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὅταν θά ἐκφράσουμε τήν ἐνότητά μας γύρω ἀπό τή μιά Τράπεζα τοῦ Κυρίου. Ἐπιδιώκοντας τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας θά ἀνοίξουμε τούς ἑαυτούς μας στήν ἀποδοχή τῶν δώρων ἀπό τίς παραδόσεις ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, καί θά προσφέρουμε τά δῶρα μας ὁ ἕνας

στόν ἄλλο. Θά μάθουμε νά μνημονεύουμε ἀπό κοινοῦ τούς μάρτυρες που μαρτύρησαν τήν κοινή μας πίστη. Θά συνεχίσουμε τίς θεολογικές συζητήσεις, δίνοντας προσοχή σέ νέες φωνές καί διαφορετικές μεθόδους προσεγγίσεως. Θά ἀναζητήσουμε νά ἐξαντλήσουμε τίς συνέπειες τῶν θεολογικῶν μας συμφωνιῶν. Θά ἐντείνουμε τήν ἐργασία μας γιά δικαιοσύνη, εἰρήνη καί τήν ἴαση τῆς κτίσεως, καί θά ἀντιμετωπίσουμε ἀπό κοινοῦ τίς σύνθετες προκλήσεις τῶν σύγχρονων κοινωνικῶν, οικονομικῶν καί ἠθικῶν θεμάτων. Θά ἐργασθοῦμε γιά περισσότερο δίκαιους, συμμετοχικούς καί περιεκτικούς τρόπους συμβιώσεως. Θά κάνουμε κοινό στόχο μαζί μέ ἀνθρώπους ἀπό ἄλλες κοινότητες πιστῶν τήν εὐημερία τῆς ἀνθρωπότητας καί τῆς κτίσεως. Θά θεωρήσουμε ἀλλήλους ὑπεύθυνους γιά τήν ἐκπλήρωση αὐτῶν τῶν δεσμεύσεων. Πάνω ἀπό ὅλα, θά προσευχόμαστε ἀκαταπαύστως γιά τήν ἐνότητα γιά τήν ὁποία ὁ Ἰησοῦς προσευχήθηκε (Ἰω. 17): μιά ἐνότητα πίστεως, ἀγάπης καί συμπόνιας που ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔφερε μέσω τῆς ἱερωσύνης του· μιά ἐνότητα ὅπως ἡ ἐνότητα τήν ὁποίαν ὁ Χριστός μοιράζεται μέ τόν Πατέρα· μιά ἐνότητα τυλιγμένη στήν κοινωνία τῆς ζωῆς καί τῆς ἀγάπης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ, λαμβάνουμε τήν ἐντολή γιά τήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἐνότητα στήν ἱεραποστολή καί τήν ὑπηρεσία» (<http://www.impantokratoros.gr/198B9FF5.el.aspx>).

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Δημήτριο, 1988 ✠
«...Μετά βαθείας λύπης διαπιστοῦμεν, Παναγιώτατε, ὅτι εἰς ἐπίσημα κείμενα καί λόγους τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου ἤρchiσε νά προβάλλεται κάποιου ἄλλου εἴδους Ἐκκλησιολογία καί ἡ λεγομένη θεωρία τῶν Κλάδων, ἡ ὁποία ἐξισώνει τήν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν μέ τάς αἰρετικές “Ἐκκλησίας”, παραφυάδας καί σχίσματα» (Ἁγιον Ὄρος, Οἰκουμενισμός καί κόσμος, Μον. Λουκά Φιλοθεῖτη, ἐκδόσεις “Τό Παλίμψηστον”, Θεσ/κη 2009, σελ. 87).

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1993 ✠
«Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει καταγράψει καί πολλές ἄλλες ἐνωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα καί οἱ συνθηκῆς, μέσα στίς ὁποῖες αὐτά ἀνέκυπταν, ἦσαν κάθε φορά διαφορετικά, ἀλλά οἱ προϋποθέσεις που ἔθεται οἱ Πατέρες γιά τήν ἐνωση ἦταν ἀμεταθέτως πάν-

τοτε οἱ ἴδιες. Οἱ ἑτερόδοξοι που ἐπιθυμοῦν τήν ἐνωση μέ τήν Καθολική Ἐκκλησία πρέπει νά ἔλθουν σέ πλήρη ἐνότητα πίστεως μαζί της καί νά διακόψουν τήν κοινωνία μέ τούς πρωτεργάτες τῆς αἰρέσεως καί μέ ὅσους συνεχίζουν νά τούς ἀκολουθοῦν. Ὁ Μέγας Βασίλειος δέ συμφωνοῦσε μέ ἐνώσεις, στό πλαίσιο τῶν ὁποίων θά ὑπῆρχε ποικιλία στό φρόνημα, ὅπως συνήθως λέγεται σήμερα, στούς διαχριστιανικούς διαλόγους «Unity in diversity». Ἐγραφε ὁ ἅγιος Πατήρ: «Κᾶν μέν πείσωμεν, κοινῶς αὐτοῖς ἐνωθῆναι, ἐάν δέ ἀποτύχωμεν, ἀρκεῖσθαι ἡμᾶς ἀλλήλοις. Τόν δέ ἐπαμφοτερισμόν τούτων ἐξορίσαι τοῦ ἡθους... ἦν γάρ, φησί, τῶν πιστευσάντων καρδία καί ψυχὴ μία» (Ἐπιστολή 128). Ἐάν δηλαδή δέν ἐπιτευχθῆ ἐνώσεις μέ ἐνότητα στήν πίστη, εἶναι προτιμότερο νά περιορισθοῦμε οἱ ὁμόδοξοι στήν μεταξύ μας κοινωνία. Κατά τόν Μέγα Βασίλειο, ἡ ἐνωση δέν εἶναι αὐτοσκοπός, οὔτε ἡ ποικιλομορφία σέ θέματα πίστεως ἐκφράζει εὐαγγελικό ἦθος. Ἐκεῖνος που πραγματικά πρέπει νά ἀποβληθεῖ εἶναι ὁ «ἐπαμφοτερισμός τοῦ ἡθους», μιά κατάσταση που δυστυχῶς κατά προτεσταντική ἐπίδραση ἀποκτᾶ χαρακτηρισμόν φρονήματος μεταξύ ὀρθοδόξων θεολόγων, οἱ ὁποῖοι δέν θέλουν νά κατηγορεῖται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιά «ἀπομόνωση» (self-isolation)» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 1734, 9-5-2008).

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Δημήτριο, 1988 ✠
«...Μετά βαθείας λύπης διαπιστοῦμεν, Παναγιώτατε, ὅτι εἰς ἐπίσημα κείμενα καί λόγους τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου ἤρchiσε νά προβάλλεται κάποιου ἄλλου εἴδους Ἐκκλησιολογία καί ἡ λεγομένη θεωρία τῶν Κλάδων, ἡ ὁποία ἐξισώνει τήν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν μέ τάς αἰρετικές “Ἐκκλησίας”, παραφυάδας καί σχίσματα» (Ἁγιον Ὄρος, Οἰκουμενισμός καί κόσμος, Μον. Λουκά Φιλοθεῖτη, ἐκδόσεις “Τό Παλίμψηστον”, Θεσ/κη 2009, σελ. 87).

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1993 ✠
«Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει καταγράψει καί πολλές ἄλλες ἐνωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα καί οἱ συνθηκῆς, μέσα στίς ὁποῖες αὐτά ἀνέκυπταν, ἦσαν κάθε φορά διαφορετικά, ἀλλά οἱ προϋποθέσεις που ἔθεται οἱ Πατέρες γιά τήν ἐνωση ἦταν ἀμεταθέτως πάν-

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1993 ✠
«Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει καταγράψει καί πολλές ἄλλες ἐνωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα καί οἱ συνθηκῆς, μέσα στίς ὁποῖες αὐτά ἀνέκυπταν, ἦσαν κάθε φορά διαφορετικά, ἀλλά οἱ προϋποθέσεις που ἔθεται οἱ Πατέρες γιά τήν ἐνωση ἦταν ἀμεταθέτως πάν-

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1993 ✠
«Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει καταγράψει καί πολλές ἄλλες ἐνωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα καί οἱ συνθηκῆς, μέσα στίς ὁποῖες αὐτά ἀνέκυπταν, ἦσαν κάθε φορά διαφορετικά, ἀλλά οἱ προϋποθέσεις που ἔθεται οἱ Πατέρες γιά τήν ἐνωση ἦταν ἀμεταθέτως πάν-

τοτε οἱ ἴδιες. Οἱ ἑτερόδοξοι που ἐπιθυμοῦν τήν ἐνωση μέ τήν Καθολική Ἐκκλησία πρέπει νά ἔλθουν σέ πλήρη ἐνότητα πίστεως μαζί της καί νά διακόψουν τήν κοινωνία μέ τούς πρωτεργάτες τῆς αἰρέσεως καί μέ ὅσους συνεχίζουν νά τούς ἀκολουθοῦν. Ὁ Μέγας Βασίλειος δέ συμφωνοῦσε μέ ἐνώσεις, στό πλαίσιο τῶν ὁποίων θά ὑπῆρχε ποικιλία στό φρόνημα, ὅπως συνήθως λέγεται σήμερα, στούς διαχριστιανικούς διαλόγους «Unity in diversity». Ἐγραφε ὁ ἅγιος Πατήρ: «Κᾶν μέν πείσωμεν, κοινῶς αὐτοῖς ἐνωθῆναι, ἐάν δέ ἀποτύχωμεν, ἀρκεῖσθαι ἡμᾶς ἀλλήλοις. Τόν δέ ἐπαμφοτερισμόν τούτων ἐξορίσαι τοῦ ἡθους... ἦν γάρ, φησί, τῶν πιστευσάντων καρδία καί ψυχὴ μία» (Ἐπιστολή 128). Ἐάν δηλαδή δέν ἐπιτευχθῆ ἐνώσεις μέ ἐνότητα στήν πίστη, εἶναι προτιμότερο νά περιορισθοῦμε οἱ ὁμόδοξοι στήν μεταξύ μας κοινωνία. Κατά τόν Μέγα Βασίλειο, ἡ ἐνωση δέν εἶναι αὐτοσκοπός, οὔτε ἡ ποικιλομορφία σέ θέματα πίστεως ἐκφράζει εὐαγγελικό ἦθος. Ἐκεῖνος που πραγματικά πρέπει νά ἀποβληθεῖ εἶναι ὁ «ἐπαμφοτερισμός τοῦ ἡθους», μιά κατάσταση που δυστυχῶς κατά προτεσταντική ἐπίδραση ἀποκτᾶ χαρακτηρισμόν φρονήματος μεταξύ ὀρθοδόξων θεολόγων, οἱ ὁποῖοι δέν θέλουν νά κατηγορεῖται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γιά «ἀπομόνωση» (self-isolation)» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 1734, 9-5-2008).

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1993 ✠
«Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει καταγράψει καί πολλές ἄλλες ἐνωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα καί οἱ συνθηκῆς, μέσα στίς ὁποῖες αὐτά ἀνέκυπταν, ἦσαν κάθε φορά διαφορετικά, ἀλλά οἱ προϋποθέσεις που ἔθεται οἱ Πατέρες γιά τήν ἐνωση ἦταν ἀμεταθέτως πάν-

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1993 ✠
«Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει καταγράψει καί πολλές ἄλλες ἐνωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα καί οἱ συνθηκῆς, μέσα στίς ὁποῖες αὐτά ἀνέκυπταν, ἦσαν κάθε φορά διαφορετικά, ἀλλά οἱ προϋποθέσεις που ἔθεται οἱ Πατέρες γιά τήν ἐνωση ἦταν ἀμεταθέτως πάν-

✠ Ἱερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1993 ✠
«Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἔχει καταγράψει καί πολλές ἄλλες ἐνωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα καί οἱ συνθηκῆς, μέσα στίς ὁποῖες αὐτά ἀνέκυπταν, ἦσαν κάθε φορά διαφορετικά, ἀλλά οἱ προϋποθέσεις που ἔθεται οἱ Πατέρες γιά τήν ἐνωση ἦταν ἀμεταθέτως πάν-

Ἐναρξη προσευχῆς γιά ὅλους τούς συνέδρους κατὰ τὸ ἀσιατικὸ τυπικὸ, 10^η Συνέλευση Π.Σ.Ε., Πουσάν, 8 Νοεμβρίου 2013.

Γυναίκες επίσκοποι στην επίσημη Άγγλικανική «Έκκλησία»!!!

Άριστερά: Τόν Ιούλιο του 2014 η Αγγλικανική "Έκκλησία" ενέκρινε πρόταση με βάση την οποία θα επιτρέπεται στο εξής να χειροτονούνται και γυναίκες επίσκοποι, μια μεταρρύθμιση που θεωρείται ιστορικής σημασίας. (Δημοσίευμα 14ης/07/2014 <http://www.iefimerida.gr/>). Με αυτή την μεταρρύθμιση οι Προτεστάντες χωρίζονται ακόμη περισσότερο από τον Χριστό και την Έκκλησία Του, από το ιερό Ευαγγέλιο και την ιερά Παράδοση, από τους αγίους και θεοφόρους Πατέρες της Αγίας Όρθοδοξίας μας, εις την οποία μόνον διαφυλάσσεται η Αλήθεια του Χριστού αυθεντική και ανόθευτη, παρά τους λατινόφρονες και οίκουμηνιστές που την προδίδουν.

Δεξιά άνω: «Κάθε έκκλησία είναι η Έκκλησία καθολική, αλλά όχι στην ολότητα της. Κάθε έκκλησία εκπληρώνει την καθολικότητα της όταν είναι σε κοινωνία με τις άλλες εκκλησίες»!!! (Porto Alegre Βραζιλίας, Φεβρουάριος 2006)

Δεξιά κάτω: Σύμφωνα με τη διακήρυξη του Πόρτο Άλέγκρε και του Πουσάν θα πρέπει πια οι Όρθόδοξοι να αλλάξουμε το Σύμβολο της Πίστεως! Δεν θα λέμε «Πιστεύω... εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν», αλλά θα λέμε «ΠΡΟΣΔΟΚΩ ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ...»!!! επειδή η Καθολικότητα και η πληρότητά της εξαρτάται από την ένωση και κοινωνία της με τις άλλες "έκκλησίες" όπως για παράδειγμα με την Άγγλικανική, που εκπροσωπούν οι επίσκοπινες (δεσποσύνες) των φωτογραφιών. «Κύριε Ίησού έλέησέ μας και σώσε μας»!!!

Στιγμιότυπο από την επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου στην Έβραϊκή Συναγωγή στις Ήνωμένες Πολιτείες τής Αμερικής, 28 Οκτωβρίου 2009.

«Εἴ τις Χριστιανὸς ἔλαιον ἀπενέγκῃ εἰς ἱερὸν ἔθνῶν, ἢ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτῶν, ἢ λύχνους ἄπτοι, ἀφοριζέσθω».

(Κανὼν ΟΑ΄, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων)

Κάτω: Ἐορτασμός τοῦ Ἁγίου Σάββα, πρώτου Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας καὶ ἰδρυτοῦ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Θεία Λειτουργία στὸ παρεκκλήσιο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βελιγραδίου ἀπὸ τὸν κοσμήτορα Ἐπίσκοπο Μπράτσακ κ. Εἰρηναῖο Μπούλοβιτς. Στὴν Ἄρτοκλασία συμμετέχει καὶ παπικὸς ἐπίσκοπος!...

γ) Συμπροσευχές με ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους

Μία ἀπὸ τίς τραγικὲς συνέπειες τῶν διαλόγων καὶ τοῦ συγχρωτισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων με τοὺς αἰρετικούς ἑτεροδόξους, ἀλλὰ καὶ ἄλλοθρήσκους εἶναι ἡ συμμετοχὴ σὲ συμπροσευχές.

Εἶναι, βεβαίως, γνωστὴ ἢ ρητὴ καὶ κατηγορηματικὴ ἀπαγόρευση τῶν συμπροσευχῶν ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες.

«Οἱ Ἱ. Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, με οἰκουμἐνικὸ κῦρος, πού ἀναφέρονται στὴν ἀπαγόρευση συμπροσευχῆς με αἰρετικούς εἶναι:

»**Κανὼν Ι΄ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων:** «Εἴ τις ἀκωνητῆ, κᾶν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφοριζέσθω».

»**Κανὼν ΙΑ΄ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων:** «Εἴ τις καθηρημένῳ, κληρικὸς ὢν, κληρικῶ συνεύξηται, καθαιρείσθω καὶ αὐτός».

»**Κανὼν ΜΕ΄ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων:** «Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος, μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς Κληρικοῖς, ἐνεργῆσαι τι, καθαιρείσθω».

»**Κανὼν ΣΤ΄ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου:** «Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντος τῇ αἰρέσει».

»**Κανὼν ΛΒ΄ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου:** «Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἵτινές εἰσὶν ἀλογίαι μᾶλλον, ἢ εὐλογία».

»**Κανὼν ΛΓ΄ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου:** «Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι».

»Ἐπίσης ἐκτός ἀπὸ αὐτοῦς τοὺς κανόνες ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὅπως: Κανὼν ΞΕ΄ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, Κανὼν ΟΑ΄ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, Κανὼν Θ΄ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου, Κανὼν ΛΔ΄ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου, Κανὼν ΛΖ΄ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου, Κανὼν Θ΄ τοῦ Τιμο-

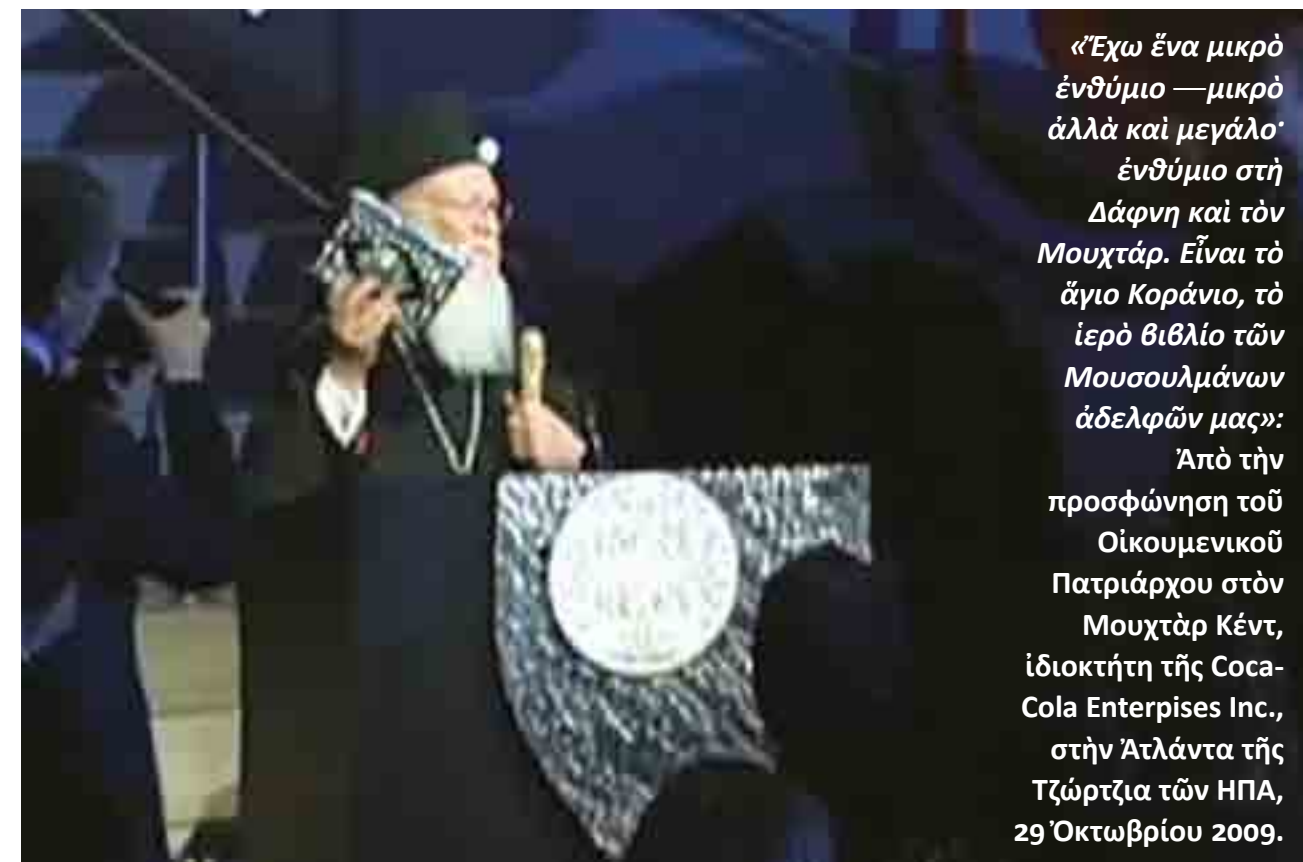
θέου Ἀλεξανδρείας, Κανὼν Β΄ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, Κανὼν Α΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμἐνικῆς Συνόδου, Κανὼν Β΄ τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμἐνικῆς Συνόδου, Κανὼν Α΄ τῆς Ζ΄ Οἰκουμἐνικῆς Συνόδου» (βλέπε, Ἡ Συμπροσευχὴ με αἰρετικούς, Πρεσβ. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου, ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσ/κη 2009, σελ. 25-29).

Παρά τὴν ρητὴ αὐτὴ ἀπαγόρευση τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἱ συμπροσευχές ἔχουν καταστῆ ἄλλοτε πλέον συρμός, αὐξάνονται με γεωμετρικὴ πρόοδο καὶ ἐπαναλαμβάνονται με κάθε ἀφορμῇ.

Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀπὸ τίς νεοεποχίτικες μεθόδους πού χρησιμοποιεῖ ὁ σύγχρονος οἰκουμἐνισμός με σκοπὸ νά ἐπιβάλλει καὶ νά παγιώσει τετελεσμένα. Ἡ χρῆση τῆς δυναμικῆς καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς εἰκόνας, ἢ ἐπικοινωνιακῆ τακτικῆς, ἢ φαντασμαγορίας τοῦ σκηνοῦ καὶ οἱ συμβολισμοὶ τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῶν γεγονότων ἐπιλέγονται καὶ προβάλλονται με τέτοιο τρόπο, ὡστε νά δίνουν τὴν ἐντύπωση μίας τεχνητῆς συμφωνίας καὶ μίας ψευδοενώσεως. Προκαλοῦν, ἔτσι, τὴν χαλάρωση τοῦ ὀρθοδόξου αἰσθητηρίου τῶν πιστῶν καὶ τὴν ἄμβλυνση τῶν συνειδησεων μέσω τοῦ ἔθιμοῦ καὶ τῆς δύναμης τῆς συνήθειας.

Ἐπενδύουν με τὸν τρόπο αὐτὸ στό γενικὸ αἶσθημα ὁμογενοποιήσεως καὶ ἀπαλείψεως τῶν ἰδιαιτεροτήτων πού ἐπικρατεῖ παγκοσμίως. Ἐπενδύουν στό εὐκόλο καὶ εὐπέπτο ψέμα ὅτι «εἴμαστε ὅλοι τὸ ἴδιο» καὶ ὅτι «πρέπει νά ὑπερβοῦμε τίς διαφορές μας» ἐργαζόμενοι ἀπὸ κοινῆς γιὰ ἀξίες ὅπως ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη, ἢ ἀσφάλεια κ.λπ.

Με τίς συμπροσευχές, ἐπίσης, ἐπιβάλλονται de facto καταστάσεις ἀκόμη καὶ γιὰ ζητήματα πού δέν ὑπάρχει συμφωνία στοὺς διαλόγους με τοὺς ἑτεροδόξους. Ἡ συμμετοχὴ γιὰ παράδειγμα τοῦ Οἰκουμἐνικοῦ Πατριάρχη στίς λειτουργίες τῶν παπικῶν ἢ ἀντίστροφα τοῦ Πάπα στίς ὀρθόδοξες λειτουργίες στό Φανάρι

«Έχω ένα μικρό ένθυμιο — μικρό αλλά και μεγάλο ένθυμιο στη Δάφνη και τόν Μουχτάρ. Είναι τὸ ἅγιο Κοράνιο, τὸ ἱερό βιβλίο τῶν Μουσουλμάνων ἀδελφῶν μας»: Ἀπὸ τὴν προσφώνηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὸν Μουχτάρ Κέντ, ἰδιοκτήτη τῆς Coca-Cola Enterprises Inc., στὴν Ἀτλάντα τῆς Τζώρτζια τῶν ΗΠΑ, 29 Ὀκτωβρίου 2009.

Πάνω καὶ κάτω φωτ.: Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν Ἑβραϊκὴ Συναγωγή στὴς ΗΠΑ, 28 Ὀκτωβρίου 2009.

προβάλλει πρὸς τὰ ἔξω τὴν ψευδέστατη ἐντύπωση τῆς λειτουργικῆς ἐνότητας ὀρθοδόξων καὶ ρωμαιοκαθολικῶν.

Μέ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ συμπροσευχές, οἱ κοινές λατρευτικές πράξεις, καθὼς καὶ κορυφαῖα οἰκουμενιστικά γεγονότα λειτουργοῦν ὡς προμετωπίδα καὶ ὡς προάγγελος τῶν ἀντιδοξῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀτοπημάτων πού ἀκολουθοῦν στὰ πλαίσια τῶν ἐπισήμων διαλόγων.

Γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν στόχων αὐτῶν ἔχει καθιερωθεῖ πληθώρα ἐπισήμων ἐκδηλώσεων καὶ συμπροσευχῶν τόσο διαχριστιανικῶν ὅσο καὶ διαθρησκευτικῶν.

Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ μόνον κάποιες ἀπὸ αὐτές τίς συμπροσευχές, παραθέτοντας καὶ σχετικό φωτογραφικὸ ὑλικό:

- Διαθρησκευτικές συναντήσεις πού ὀργανώνει τὸ Βατικανὸ στὴν Ἀσίζη μὲ συμμετοχὴ θρησκευτικῶν ἡγετῶν καὶ ἐκπροσώπων ἀπὸ ὅλα τὰ θρησκεύματα τοῦ κόσμου. Ἐχουν πραγματοποιηθεῖ μέχρι σήμερα τέσσερις τέτοιες μεγάλες συναντήσεις: Ἀσίζη 1986, Ἀσίζη 1993, Ἀσίζη 2002 καὶ Ἀσίζη 2011.

- Ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων μεταξύ Φαναρίου καὶ Βατικανοῦ στὴς θρονικές ἐορτές, καὶ ὄχι μόνο, καὶ συμμετοχὴ στὴς λατρευτικές ἐκδηλώσεις ἐκατέρωθεν.

- Ἑβδομάδα οἰκουμενιστικῆς προσευχῆς γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν πού ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο, καθὼς καὶ ἄλλες οἰκουμενιστικές προσευχές στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης (ΣΕΚ) κ.ἄ.

- Συμπροσευχές γιὰ ἑκτακτες περιστάσεις, ὅπως γιὰ τὴν εἰρήνευση στὴν Μέση Ἀνατολή, στὴν πρῶν Γιουγκοσλαβία κ.λπ.

- Συμπροσευχές γιὰ τὰ ζητήματα οἰκολογίας, καθὼς καὶ στὴν διάρκεια τῶν οἰκολογικῶν συμποσίων πού διοργανώνει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Ἅγιον Ὄρος

Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν συμπροσευχῶν θὰ μπορούσαμε νὰ γράψουμε τόμους ὀλόκληρους, ἀλλὰ θὰ ἀρκεστοῦμε στὸ νὰ ἀναφέρουμε ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν σθεναρὴ ἀντίδραση τοῦ Ἁγίου Ὄρους:

Πάνω: Ο Οικουμενικός Πατριάρχης στο μουσουλμανικό ιφτάρ (δείπνο για τη λήξη της ημερήσιας νηστείας του μήνα, του Ραμαζανίου). Προσευχή πριν από το δείπνο με τον αναπληρωτή Μουφτή της Τραπεζούντας και τον Νομάρχη, Τραπεζούντα, 15 Αύγουστου 2010.

Κάτω: Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος δωρίζει το Κοράνιο με κάλυμα σε έλεφαντόδοντο στον Πρίγκηπα της Ιορδανίας Έμιρ Γάζη, κατά την επίσημη επίσκεψή του στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, 5/18 Απριλίου 2012.

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος δωρίζει πλακέττα με επιλεγμένα χωρία του Κορανίου σε έλεφαντόδοντο στον Μουφτή Άλυ Τζούμα, συνοδό του Πρίγκηπα της Ιορδανίας Έμιρ Γάζη, κατά την επίσημη επίσκεψή του στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, 5/18 Απριλίου 2012.

Ιερά Κοινότης προς Πατριάρχη Δημήτριο, 1980 ✓ «Ο Θεολογικός διάλογος ούδόλως δέον νά συνοδεύεται από συμπροσευχάς, συμμετοχάς εις τάς λειτουργικάς και λατρευτικάς συνάξεις εκατέρων και λοιπάς ένεργείας, αι όποιαι ένδέχεται νά δώσουν τήν έντύπωση ότι ή ήμετέρα Όρθόδοξος Έκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς ως πλήρη Έκκλησίαν και τόν πάπαν ως κανονικόν Έπίσκοπον Ρώμης... Τό Άγιον Όρος άνησυχεί σοβαρώς έκ τής τάσεως ώρισμένων Όρθοδόξων Ίεραρχών προσκαλούντων εις συμμετοχήν εις τελετάς, πανηγύρεις, λιτανείας –μάλιστα επί τή έπιστροφή ιερών Λειψάνων –Ρωμαιοκαθολικούς κληρικούς» (Ο.Τ., άρ. φ. 406, 9-5-1980).

Ιερά Κοινότης προς Πατριάρχη Δημήτριο, 1981 ✓ «Υϊκώς παρακαλοϋμεν τήν Ύμετέραν Παναγιότητα, όπως κατά τήν θρονικήν Έορτήν Αποστόλου Άνδρέου, (Σ.Σ. τό τηλεγράφημα έ-

στάλη πρό τής έορτής του Άγιου Ανδρέου), αι έκδηλώσεις Όρθοδόξων Ίεραρχών προς αντιπροσωπειάν Ρώμης μή ύπερβούν όρια Κανονικά Πατέρων, ως πέρυσιν, προς άποφυγήν άπροσδοκήτων άντιδράσεων ήδη συγκρατουμένων άγιορειτών άδελφών και Μοναστηρίων» (Ο.Τ., άρ. φ. 439, 9-1-1981).

Ιερά Κοινότης προς Πατριάρχη Δημήτριο, 1981 ✓ «Ο σκανδαλισμός των Άγιορειτών δέν είναι διά δευτερεύοντα και έπουσιώδη ζητήματα, αλλά διά σοβαρά και ούσιώδη θίγοντα αυτήν ταύτην τήν καρδίαν τής Όρθοδόξου Έκκλησιολογίας. Τοιαϋτα δέ ζητήματα είναι: Η έν τή Όρθοδόξω Θεία Λειτουργία άπαγγελία υπό των παπικών τής Κυριακής Προσευχής, ή άνταλλαγή άσπασμοϋ έν τή ιερωτάτη στιγμή του "Αγαπήσωμεν άλλήλους ίνα έν όμονοία όμολογήσωμεν", όστις άσπασμός διά τούς γνωρίζοντας τήν Θεολογίαν και λειτουργικήν έμπειρίαν τής Έκκλησίας

Προσέξτε μία λεπτομέρεια: Ο Πάπας, ως Αρχηγός του Κράτους του Βατικανού μεταξύ των δύο άλλων Αρχηγών του Ισραήλ και της Παλαιστίνης σε εξέχουσα εξέδρα. Οι “κοινοί θνητοί”, όλοι μαζί, χωριστά. Μεταξύ αυτών —έβραίων, μουσουλμάνων και λοιπών— και ο Οικουμενικός Πατριάρχης και ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων. Τα συμπεράσματα δικά σας !!!

Θαυμάστε διαθρησκειακή “συμπροσευχή” με αίτημα την ειρήνη στην Μέση Ανατολή! Συμπροσεύχονται παπικοί, όρθόδοξοι, ιουδαίοι και μουσουλμάνοι στη Ρώμη, με πρόσκληση του Πάπα (φωτό 1, 6) στις 8 Ιουνίου του 2014. Από όρθοδόξου πλευράς συμμετείχαν ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος και ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος (φωτό 1, 2), ο Μητροπολίτης Ιταλίας κ. Γεννάδιος, ο Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Έμμανουήλ και άλλοι κληρικοί.

Αποτέλεσμα τής «θερμής συμπροσευχής»: Λίγο αργότερα τὸ Ισραήλ (τοῦ ὁποῖου ὁ πρόεδρος Σίμον Πέρες συμμετείχε στὴν συμπροσευχή μαζί με τὸν πρόεδρο τῆς Παλαιστίνης Μαχμούντ Ἀμπάς) ἐξαπέλυσε στὴ Γάζα ἀνηλεεῖς ἐπιθέσεις με χερσαῖες, ἀεροπορικὲς καὶ ναυτικὲς δυνάμεις πὸν προκάλεσαν μαζικὲς καταστροφές, φονεύοντας κυρίως ἄμαχο πληθυσμὸ (2.113 νεκροὶ καὶ 10.660 τραυματίες) ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 30 % παιδιὰ!

Θερμὴ παράκλησις: Ἄς μὴν ἐπαναληφθεῖ γιὰ δευτέρη φορὰ μιὰ τέτοια διαθρησκειακὴ προσευχή, γιὰτὶ κινδυνεύει νὰ ἰσοπεδωθεῖ ἐντελῶς ἡ Γάζα ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλινούς!!!

Συμμετοχὴ τῶν Ἑβραίων (φωτὸ 3, 4) καὶ τῶν Μουσουλμάνων (φωτὸ 5) στὴ διαθρησκειακὴ συμπροσευχὴ τῆς Ρώμης.

Πάνω: Βοστώνη, Πάσχα 2013. Ο παπικός Καρδινάλιος Βοστώνης Σίαν Όμάλι συμμετέχει στην Άκολουθία της Αναστάσεως στον Καθεδρικό Ναό του Εύαγγελισμού Βοστώνης όπου ανέγνωσε το έωθινό Εύαγγέλιο της Αναστάσεως στην αγγλική γλώσσα, άμεσα μετά τον ορθόδοξο Μητροπολίτη Βοστώνης κ. Μεθόδιο.

Κάτω: Ένθρονιση του Μητροπολίτου Βελγίου κ. Αθηνάγορου. Στην ένθρονιση παραβρέθηκαν και συμπροσευχήθηκαν Παπικοί, Προτεστάντες, Άγγλικανοί, Κόπτες καιΒουδιστές! 21 Δεκεμβρίου 2013, Μητροπολιτικός Ίερός Ναός Παμμεγίστων Ταξιαρχών Βρυξελλών.

προϋποθέτει τήν όμόνοιαν τής πίστεως, ως και αϊ αντίστοιχοι συμμετοχαί τών Όρθοδόξων έν ταϊς έκκλησιαστικαϊς τελετές τών παπικών. Αϊ ανταλλαγαί επίσης επίσκεψεων κατά τάς θρονικάς έορτάς Ρώμης και Κων/πόλεως ως “άδελφών” Έκκλησιών, ...ύποδηλοϋν τόν άπώτερον σκοπόν αυτών» (Ο.Τ., άρ. φ. 440, 16-1-1981).

☑ **Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαΐο, 1995** ✓ «Εϊμεθα επίσης ύποχρεωμένοι, Παναγιώτατε, νά έκφράσωμεν τήν βαθειαν λύπην μας διά τήν λειτουργικήν συμμετοχήν τής Όρθοδόξου Αντιπροσωπείας είς τήν λειτουργίαν του Πάπα, παρά τούς Ίερούς Κανόνας...» (Ο.Τ., άρ. φ. 1154, 22-12-1995).

☑ **Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαΐο, 1999** ✓ «Παναγιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,... Λυπούμεθα και άγωνιοϋμεν διά τάς πανθηρσκειακάς συμπροσευχάς, τών όποιων εϊναι προφανής ό συγκρητιστικός χαρακτήρ. Αρχής γενομένης από τήν συμπροσευχήν τής Ασιζής (1986), δέν έπαυσαν νά έπαναλαμβάνωνται κατ’ έτος αϊ πανθηρσκειακαί αυται έκδηλώσεις, διά νά λάθουν όδυνηράς διά τούς Όρθοδόξους διαστάσεις είς τήν έν Ρουμανία 12ην πανθηρσκειακήν συμπροσευχήν τής 30^{ης} Αυγούστου 1998.

»Διατί, άρα γε πρέπει νά συμπαρασυρώμεθα οϊ Όρθόδοξοι είς τοιαύτας συμπροσευχάς από τούς ιδύνοντας αυτάς ρωμαιοκαθολικούς παράγοντας, τών όποιων οϊ στόχοι έξυπηρετοϋν τάς παπικάς αξιώσεις διά πνευματικήν άρχήν είς τήν Εϋρώπην, τουλάχιστον; Επιπλέον μία τοιαύτη πρακτική συμπροσευχών άντίκειται σαφώς είς τούς Ίερούς Κανόνας τής Έκκλησίας.... Είς τήν Ρουμανίαν ό παπικός καρδινάλιος και ό Πατριάρχης εϋλόγησαν ταυτοχρόνως μικτόν έκκλησίασμα έκ Ρωμαιοκαθολικών, Οϋνιτών και Όρθοδόξων...

»Πώς, τέλος, θά δικαιολογήσωμεν τάς συμπροσευχάς μετά έτεροθρήσκων; Άναγνωρίζουν άρα γε οϊ εκεί συμπροσευχόμενοι Όρθόδοξοι έκπρόσωποι ότι και ύπό τών λοιπών έτεροδόξων και έτεροθρήσκων όρθώς δοξολογεϊται και λατρεύεται ό Θεός; Δέν εϊναι ή τοιαύτη τοποθέτησις άντίθετος πρός τό ιερόν Εϋαγγέλιον και έπομένως βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος;

»Εϋλαβώς εισηγοϋμεθα, όπως μερίμνη Ύμῶν διά πανορθόδοξου άποφάσεως άπαγορευθοϋν αϊ συμπροσευχαί μετά έτεροδόξων και μάλιστα έτεροθρήσκων, αϊ όποια άντίκεινται είς τάς έπιταγάς τής Παλαιάς και τής Καινής Διαθήκης και είς τούς Ίερούς Κανόνας και προετοιμάζουν τό έδαφος διά τήν πανθηρσκειαν τής λεγομένης «Νέας Έποχής» επί καταφρονήσει τής μοναδικότητος τής διά του Κυρίου Ίησοϋ Χριστου σωτηρίας...

»Παναγιώτατε, μέ πόνον συντάσσομεν τάς γραμμάς αυτάς. Βλέπομεν νά κυριαρχή είς τόν κόσμον μία γενικευμένη άκηδία, τής όποιας άποτέλεσμα εϊναι τά άνωτέρω άνησυχητικά φαινόμενα. Η περί τήν άληθή Πίστιν εύαισθησία τών Όρθοδόξων όσημέραι άμβλύνεται, άκολουθοϋσα τήν έκπτωσιν από τήν εύαγγελικήν ήθικήν και τήν αύξησιν τής άνθρωπίνης φιλαυτίας και άλαζονείας. Ποία θά εϊναι ή κατάληξις; Οϊ Όρθόδοξοι λαοί, κατά τάς παρούσας δυσμενεϊς δι’ ήμάς συνθήκας, έχομεν άνάγκην πνευματικής έγρηγόρσεως διά νά άντιλαμβανώμεθα “τί τό θέλημα του Κυρίου τό αγαθόν και εύάρεστον και τέλειον” (Ρωμ.12,2)» (Ο.Τ. άρ. φ.1329, 23-7-1999).

☑ **Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαΐο, 2006** ✓ «Ο Θεολογικός διάλογος οϋδόλως δέον νά συνοδεϋεται από συμπροσευχάς, συμμετοχάς είς τάς λειτουργικάς και λατρευτικάς συνάξεις έκατέρων και λοιπάς ένεργείας, αϊ όποια ένδέχεται νά δώσουν τήν έντύπωσιν ότι ή ήμετέρα Όρθόδοξος Έκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς... ως πλήρη Έκκλησίαν και τόν Πάπαν ως κανονικόν Επίσκοπον Ρώμης» (Ο.Τ., άρ. φ. 1667, 1-12-2006 και Ο.Τ., άρ. φ.1672, 12-1-2007).

☑ **Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολομαΐο, 2007** ✓ «...τό Άγιον Όρος δέν συμφωνεί μέ τίς συμπροσευχές, τίς συμμετοχές σε λειτουργικάς και λατρευτικές συνάξεις, πού δίνουν τήν έντύπωσιν ότι ή Όρθόδοξος Έκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς ως πλήρη Έκκλησία και τόν Πάπα ως κανονικό Επίσκοπον Ρώμης» (Ο.Τ., άρ. φ. 1671, 5-1-2007).

☑ **Καθηγοϋμενοι Διονυσίου, Άρχιμ. Γαβριήλ, Αγίου Παϋλου, Άρχιμ. Άνδρέας Όσίου Γρηγο-**

Πάνω: Έορτασμός τῆς Ἡμέρας Οἰκουμενισμοῦ στὸ Trier (πόλη-κρατίδιο στὴ Ρηνανία-Παλατινάτο τῆς Γερμανίας), στὴ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, 5 Μαΐου 2012. Συμμετέχει ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Γερμανίας κ. Αὐγουστίνος καὶ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς μὲ ἐκπρὸσώπους καὶ ἱέρειες ἀπ’ ὅλα τὰ χριστιανικὰ δόγματα.

Κάτω: Ὁ Πατριάρχης τῆς Σερβίας κ. Εἰρηνάιος ἀνάβει τὴν λυχνία τῆς Ἑβραϊκῆς Συναγωγῆς.

Trier Γερμανίας, 5 Μαΐου 2012. Έορτασμός τῆς Ἡμέρας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Γερμανίας κ. Αὐγουστίνος «εὐλογεῖται» ἀπὸ τὸν παπικὸ Καρδινάλιο!...

ρίου, Ἀρχιμ. Βησσαρίων ✓ «Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποτρέπων ἡμᾶς ἀπὸ παρομοίας ἐνεργείας λέγει παραβολικῶς: “Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί, μηδὲ βάλλητε τοὺς μαργαρίτας ἔμπροσθεν τῶν χοίρων” (Ματθ. 7, 6) διότι ὁ ἀναξίως κοινωνῶν τῶν Θείων Μυστηρίων “κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει” κατὰ τὸν Ἀπόστολον (Α΄ Κορ. 11, 29), καὶ τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον ἀναφέρει διὰ τὸν προδότην Ἰούδαν, ὅτι ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου ἐκ χειρὸς Κυρίου, τότε εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν ὁ Σατανᾶς (Ἰωαν. 13, 27). **Οἱ δὲ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων 10^{ος} καὶ 11^{ος} λέγουσι ρητῶς: “Ἐἴ τις ἀκοινωνήτω κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφοριζέσθω”. Καὶ ἐν 45^ῳ: “Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρείσθω”. Οἱ δὲ ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουσι καὶ τὴν εἴσοδον εἰσέτι τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν εἰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας: “Μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσέναι εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπιμένοντας τῇ αἰρέσει” (τῆς ἐν Λαοδ. ΣΤ΄) καὶ “Οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι” (αὐτόθι λγ’), καὶ “Οὐ δεῖ αἰρετικῶν**

εὐλογίας λαμβάνειν, αἵτινες εἰσὶν ἀλογίαι μᾶλλον ἢ εὐλογίαι” (αὐτ. λθ’).

»Ἐφ’ ὅσον λοιπὸν ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων ἀπαγορεύουσι ρητῶς τὴν προσευχητικὴν κοινωνίαν καὶ αὐτὴν εἰσέτι τὴν λήψιν εὐλογίας ἀπὸ αἰρετικῶν, πόσω μᾶλλον τὴν μυστηριακὴν τοιαύτην, ἰδίᾳ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, δι’ ἃ ὁ λειτουργὸς ἱερεὺς ἐκφωνεῖ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἐν ἐκάστη Λειτουργίᾳ “Πρόσχωμεν τὰ Ἅγια τοῖς Ἁγίοις”. Καὶ μὴ εἶπη τις ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, ὑπὲρ ὧν ἡ ρωσικὴ ἀπόφασις, ἴσως δὲν εἶναι αἰρετικοί· εἶναι δι’ ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους αἰρετικοί: ἔχομεν ἀποφάνσεις καὶ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπ’ αὐτοῦ, συγκεκριμένα ἀποφάσεις ἀπαγορεύουσαι τὴν μετ’ αὐτῶν κοινωνίαν. Εἶναι κανὼν τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι ὁ “κοινωνῶν ἀκοινωνήτω ἀκοινωνήτος ἔστω”. Ὁ δὲ ἀείμνηστος Ἄνδρουτσος λέγει: “ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐνότης ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ἐν προσευχῇ καὶ Μεταλήψει” (Συμβολικὴ, σελ. 307)» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 117, 20-3-1970).

Πάνω: Ίεροσόλυμα, 15 Ιανουαρίου 2011. «Εβδομάδα Προσευχής για την Ένότητα των Χριστιανών». Οικουμενιστική συμπροσευχή που επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Ξεκινά από τον Πανάγιο Τάφο και τις επόμενες ημέρες συνεχίζεται σε Άγγλικανικό, Αρμενικό, Λουθηρανικό, Ρωμαιοκαθολικό, Ούνιτικό, Αίθιοπικό και Κοπτική ναό.

Κάτω: Trier, Γερμανία, 30 Ιανουαρίου 2012.

Διεθνές οικουμενιστικό Φόρουμ με συμπροσευχές και όμιλίες για τον άρραφο χιτώνα του Χριστού, στα πλαίσια του οποίου οι συμμετέχοντες εκπρόσωποι υφαίνουν συμβολικά τον χιτώνα του Χριστού!!! Έλαβαν μέρος: Όρθοδοξοι, Ρωμαιοκαθολικοί, Εύαγγελιστές, ο Γ. Γραμματέας του Π.Σ.Ε. Δρ. Olav Tveit, Μεθοδιστές, ο πρόεδρος των γερμανών ρωμαιοκαθολικών Alois Glueck και πολλοί άλλοι.

☑ **Καθηγούμενος Ί. Μ. Όσιου Γρηγορίου Αρχιμ. Γεώργιος** ✓ «Η ανταλλαγή άσπασμών εν τῇ Θεία Λειτουργία καί μάλιστα κατά τήν ιεράν στιγμήν τοῦ “ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους”, αἱ ἐν τῇ ἡμετέρα Θεία Λειτουργία συμπροσευχαί καί συμμετοχαί ΡΚαθολικῶν διά τῆς ἀπαγγελίας τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς, ...πεῖθει ἡμᾶς, ὅτι ἡ κατάστασις ἔχει πολύ χειροτερεύσει καί ὅτι ἡ de facto Ἐνωσις εὐρίσκεται ἐπί θύραις, ὡς ἐσχεδίασε καί ἐπρογραμματίσεν ἡ Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 426, 10-10-1980).

☑ **Καθηγούμενος Ί. Μ. Όσιου Γρηγορίου Αρχιμ. Γεώργιος πρὸς τήν Ἱερά Κοινότητα** ✓ «Ἐπειδή... ἔχει καθιερωθῆ ὡς τυπικόν, νά παραστῆ παπική ἀντιπροσωπεία πρὸς συνεορτασμόν,

νά ἀνταλλαγῆ ἀσπασμός κατά τό “ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους” καί νά ἀπαγγελθῆ ἡ Κυριακή προσευχή ὑπό τῶν παπικῶν τελοῦμένης τῆς Ὁρθοδόξου Θείας Λειτουργίας, ταπεινῶς φρονοῦμεν ὅτι δέον νά γράψωμεν ἐπειγόντως εἰς τό σεπτόν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὅπως πάση θυσίᾳ ἀποφευχθοῦν αἱ ἐνέργεια αὐταί ὡς ἀντικανονικά, ὡς ἀνατρέπουσαι τά ὀρθόδοξα δόγματα καί τήν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν, ὡς προκαλοῦσαι βαρύτατον σκανδαλισμόν εἰς τοὺς πιστοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἐπί ζημίᾳ τοῦ κύρους τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί ὡς αὐξάνουσαι τās πιθανότητας σοβαροῦ τραυματισμοῦ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 438., 2-1-1981).

Βοστώνη, 26 Ιανουαρίου 2014. Οικουμενιστική συμπροσευχή για την ένότητα των Χριστιανών, στην οποία συμμετείχαν ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Βοστώνης κ. Μεθόδιος, ὁ Rev. Geoffrey Brown τῆς 12ης Βαπτιστικῆς Ἐκκλησίας Roxbury, ἡ πάστορας Laura Everett τοῦ Συμβολίου Ἐκκλησιῶν Μασσαχουσέτης, ὁ ἡγούμενος τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Παραβρέθηκαν ἐπίσης ἀποστολές ἀπὸ Κορέα, Οὐγκάντα, Κένυα, Κίνα, Φιλιππίνες, Βιετνάμ, Νιγηρία, Χαλδαῖοι, Ἰταλία, Βραζιλία, Ἀργεντινή, Γαλλία, Αἴτή, Κολομβία, Αἴγυπτο, Συρία, Ἰράκ, Ἰνδία καί πολλές ἄλλες. Ἐκπροσωπήθηκαν Καθολικὲς Ἐκκλησίαι sui iuris καί ὁμάδες: μαρωνίτες, μελκίτες, syro-malabar, Αἰθιοπίας, Ἐρυθραίας, Αἰγύπτου, Boston College, Focolare, Νέος Δρόμος, Catholique Alpha, Ἀδελφές τοῦ Sain-Joseph, Rédemptorites, Assomtionnistes, Γραφεῖο Ἐρησκευτικῆς Ἐκπαίδευσης καί πολλές ἐνορίες.

Πάνω και κάτω: Διαθρησκευτική συνάντηση και συμπροσευχή στην Άσιζη, υπό την αιγίδα του Βατικανού, 27 Οκτωβρίου 2011. Με συναντήσεις και συμποσευχές, «ντοκουμέντα» και επί μέρους αποφάσεις-δεσμεύσεις για τις οποίες δέν ενημερώνονται καν οι Σύνοδοι τών Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιών και ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ, προωθείται ἀδιαλείπτως ὁ συγκρητιστικός Οἰκουμενισμός.

Πάνω: Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ἐπικεφαλῆς τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας, ὁμιλεῖ στή διαθρησκευτική συνάντηση και συμπροσευχή στην Άσιζη, ὑπό τήν αιγίδα τοῦ Βατικανού, 27 Οκτωβρίου 2011.

Κάτω: Συμπροσευχή κοινή γιά ὄλες τίς θρησκείες κατά τή διάρκεια γεύματος στή διαθρησκευτική συνάντηση τῆς Ἀσίζης, 27 Οκτωβρίου 2011.

Άνω: Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος υπογράφει Κοινή Δήλωση με τον Αρχιεπίσκοπο του Ισραήλ κ. Yona Metzger (Κύπρος 6 Δεκεμβρίου 2011). Στην Δήλωση αναφέρεται: «...η Έκκλησία της Κύπρου και ο Κυπριακός λαός δεν συμμετείχε ποτέ στη συστηματική απόρριψη του Ιουδαϊσμού, σε κατηγορίες για συλλογική ένοχη για θεοκτονία και προβαίνουμε στην αποκήρυξη παρόμοιων ενεργειών που είναι ασύμβατες με τη διδασκαλία των Γραφών. Έξ' άλλου, θα πρέπει να σημειώσουμε περαιτέρω ότι ο λαός του Ισραήλ ποτέ δεν προέβη σε έχθρικές ενέργειες έναντι του Κυπριακού λαού, αλλά έπεδείκνυε συνεχώς τη στήριξή του προς αυτόν» (<http://www.churchofcyprous.org.cy/print.php?type=article&id=2055>)

Κάτω: 9η Διαθρησκειακή Συνάντηση στο Κατάρ 24-26 Οκτωβρίου 2011.

Διαχρονική καταδίκη του Παπισμού από την Όρθόδοξη Έκκλησία

Προβάλλεται συχνά ή άποψη από την πλευρά των οίκουμενιστών ότι ο παπισμός δεν είναι αίρεση, επειδή δεν έχει καταδικασθεί επίσημα από καμία Σύνοδο της Έκκλησίας μας. Πρόκειται, βεβαίως, για έπιχείρημα παντελώς άνυπόστατο και άνακριβές, αφού μία σειρά από Συνόδους, Άγιους και Πατέρες της Έκκλησίας έχουν καταδικάσει τις κακοδοξίες και τις αίρετικές πλάνες των παπικών.

Είναι δέ χαρακτηριστικό ότι δεν υπάρχει ΚΑΝΕΙΣ Άγιος της Έκκλησίας μας που νά μήν καταδικάζει τον παπισμό. Δεν υπάρχει ΚΑΝΕΙΣ πατέρας και σύγχρονος αγιασμένος Γέροντας που νά μήν καταδικάζει τις παπικές πλάνες.

Είναι ΟΜΟΦΩΝΗ, όμόθυμη και διαχρονική ή απόρριψη και ή καταδίκη των δοξασιών του παπισμού. Η πρώτη και μεγάλη κακοδοξία του ήταν ή προσθήκη του Filioque και μετά άκολούθησαν πλήθος πλανών και αίρετικών δοξασιών. Είναι όμως σαφής σε όλες τις Οίκουμενικές Συνόδους ή άπαγόρευση οποιασδήποτε προσθαφαίρεσης στο Σύμβολο της Πίστεως:

■ **Β' Οίκουμενική Σύνοδος έν Κωνσταντινουπόλει (381):** Α' Κανών: «Όρισαν οι έν Κωνσταντινουπόλει συνελθόντες άγιοι Πατέρες, μή άθετεΐσθαι την πίστιν των Πατέρων των τριακοσίων δέκα όκτώ, των έν Νικαΐα της Βιθυνίας συνελθόντων· αλλά μένειν εκείνην κυρίαν, και άναθεματισθῆναι πᾶσαν αίρεσιν...» (Ιω. Καρμίρη, Τά δογματικά και συμβολικά μνημεία της Όρθοδόξου Καθολικής Έκκλησίας, Τόμ. 1, Έν Αθήναις 1952, σελ. 135).

Η ρητή και κατηγορηματική αυτή άπαγόρευση για προσθαφαίρεσεις στο Σύμβολο της Πίστεως έπαναλαμβάνεται σε όλες τις Οίκουμενικές Συνόδους και συγκεκριμένα:

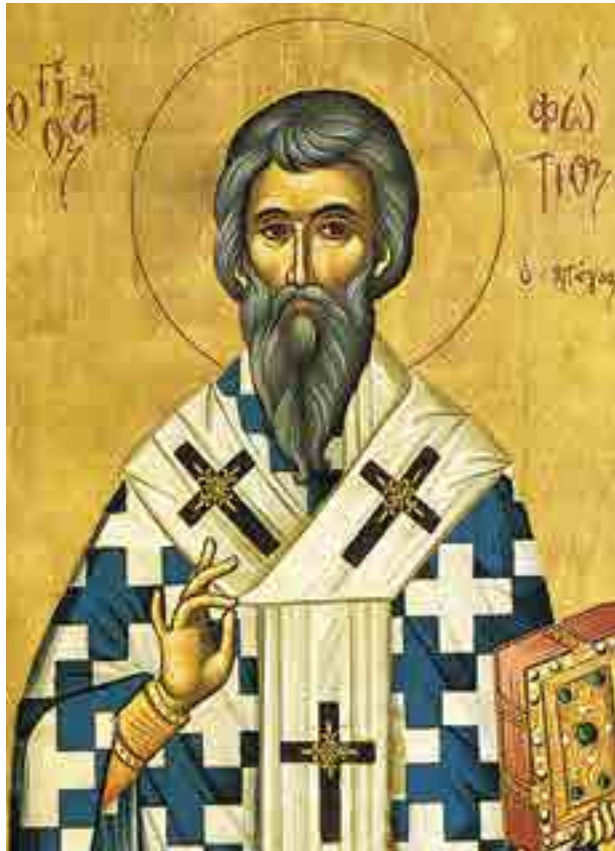
■ **Γ' Οίκουμενική Σύνοδος έν Έφέσω (431):** «...έτέραν πίστιν μηδενί έξείναι προφέρειν ή

γούν συγγράφειν ή συντιθέναι, παρά την όρισθεΐσαν παρά των Άγίων Πατέρων των έν τη Νικαέων συναχθέντων πόλει σύν Άγίω Πνεύματι...» (Ιω. Καρμίρη, Τά δογματικά και συμβολικά μνημεία της Όρθοδόξου Καθολικής Έκκλησίας, Τόμ. 1, Έν Αθήναις 1952, σελ. 150).

■ **Άγιος Κύριλλος, Πατριάρχης Άλεξανδρείας,** ό όποιος προήδρευε της Γ' Οίκουμενικής συνόδου, σε έπιστολή του προς τον Ίωάννη Άντιοχείας τό 433, γράφει: «Κατ' ούδένα δέ τρόπον σαλεύεσθαι παρά τινων άνεχόμεθα την όρισθεΐσαν πίστιν, ήτοι τό της πίστεως σύμβολον, παρά των άγιών ήμών πατέρων των έν Νικαΐα συνελθόντων κατά καιρούς, ούτε μήν έπιτρέπομεν έαυτοΐς ή έτέροις ή λέξιν άμείψαι των έγκειμένων εκείσε ή μίαν γούν παραβῆναι συλλαβήν, μεμνημένοι του λέγοντος, μή μετάαιρε όρια αιώνια, ά έθεντο οι πατέρες σου· ού γάρ ήσαν αυτοί οι λαλούντες, αλλά τό Πνεϋμα του Θεου και Πατρός, ό έκπορεύεται μέν έξ αυτού, έστι δέ ούκ άλλότριον του Υίου, κατά γε τον της ούσίας λόγον» (Ιω. Ρωμανίδη, Δογματική και Συμβολική Θεολογία της Όρθοδόξου Καθολικής Έκκλησίας, Τόμ. Β', έκδ. Πουρναρά Θεσ/κη 20004, σελ. 36).

■ **Δ' Οίκουμενική Σύνοδος έν Χαλκηδόνι (451):** «Τούς δέ τολμώντας...παραδιδόναι έτερον Σύμβολον...άναθεματίζεσθαι αυτούς» (Ιω. Ρωμανίδη, Δογματική και Συμβολική Θεολογία της Όρθοδόξου Καθολικής Έκκλησίας, Τόμ. Β', έκδ. Πουρναρά Θεσ/κη 2000, σελ. 41).

■ **ΣΤ' Οίκουμενική Σύνοδος έν Κωνσταντινουπόλει (680-681):** «τους δέ τολμώντας ή συντιθέναι πίστιν έτέραν...ή διδάσκειν ή παραδιδόναι έτερον σύμβολον...ή καινοφωνίαν, ήτοι λέξεως έφεύρεσιν, προς άνατροπήν εισάγειν τον νυνί παρ' ήμών διορισθέντων ... εί μέν έπίσκοποι...άλλοτρίους είναι της έπισκοπῆς...ή λαϊκοί, άναθεματίζεσθαι αυτούς» (Ιω. Ρωμανίδη, Δογματι-

Πάνω: Ο Άγιος Φώτιος ο Μέγας, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Λεπτομέρεια από εικόνα του τέμπλου του Ίερού Ναού του Αγίου Νεκταρίου στην Αίγινα.

Κάτω: Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης.

κή και Συμβολική Θεολογία της Όρθοδόξου Καθολικής Έκκλησίας, Τόμ. Β', έκδ. Πουρναρά Θεσ/κη 2000, σελ. 71).

■ **Πενθέκτη και Ζ' Οικουμενική Σύνοδος εν Νικαία (787):** «Οὐδέν αφαιρούμεν, οὐδέν προστίθεμεν, ἀλλά πάντα τὰ τῆς Καθολικῆς (=ὀρθοδόξου) Ἐκκλησίας ἀμείωτα διαφυλάττομεν». «Ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν» (Ἰω. Ρωμανίδη, *Δογματική και Συμβολική Θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. Β', έκδ. Πουρναρά Θεσ/κη 2000, σελ. 119,122).

■ **Η' Οικουμενική Σύνοδος εν Κωνσταντινουπόλει (879-880):** «Εἰ δέ τις ἐτέραν ἔκθεσιν, παρά τοῦτο δὴ τὸ ἱερόν Σύμβολον ...τολμήσειεν ἀναγράψασθαι...καὶ ῥήμασι νόθοις ἢ προσθήκαις ἢ ἀφαιρέσει τὴν ἀρχαιότητα... παντελεῖ καθαιρέσει τοῦτον καθυποβάλλομεν...» (Ἰω. Ρωμανίδη, *Δογματική και Συμβολική Θεολογία τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. Β', έκδ. Πουρναρά Θεσ/κη 2000, σελ. 137).

Ἀκόμη καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχαν στὴν Η' Οἰκουμενική Σύνοδο, χαρακτηρίσαν ὅποιαδήποτε προσθήκη στοὺς Σύμβολο τῆς Πίστεως «ὑβριν τῶν Πατέρων ἀναπολόγητον» (Mansi 17A καὶ 18A, 516 C).

Τίς παπικές πλάνες καταδίκασαν καὶ οἱ Σύνοδοι τῶν ἐτῶν 1341, 1347 καὶ 1351, οἱ ὁποῖες συναποτελοῦν τὴν Θ' Οἰκουμενική Σύνοδο.

■ **Θ' Οἰκουμενική Σύνοδος εν Κωνσταντινουπόλει (1351):** ἐπικύρωσε τὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμά καὶ τῶν ἡσυχαστῶν καὶ καταδίκασε τίς φραγκολατινικές πλάνες τῶν Βαρλαάμ τοῦ Καλαβροῦ, Γρηγορίου Ἀκινδύνου καὶ Νικηφόρου Γρηγορά.

Οἱ κακοδοξίες τοῦ Παπισμοῦ ἀπασχόλησαν καὶ ἄλλες Τοπικές Συνόδους πού ἀποφάνθηκαν ξεκάθαρα καὶ χαρακτήρισαν τὸν Παπισμὸ αἵρεση.

Τοπικές Σύνοδοι

- Σύνοδος τοῦ Λατερανοῦ (649 μ.Χ.)
- Σύνοδος τοῦ 867 εν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1009 εν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1054 εν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1089 εν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1170, εν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος 1273 εν Κωνσταντινουπόλει.

Συνεκλήθη γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὸν «θεολογικὸ Τόμο» τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαήλ Η' τοῦ Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος –γιὰ πολιτικούς λόγους– ἤθελε τὴν ἔνωση μέ τὴν Ρώμη καὶ πίεζε ἀφόρητα τοὺς Ἐπισκόπους γιὰ νὰ πετύχει τὸ σκοπὸ του. Στὴν ἀπάντησῃ τῆς Συνόδου ἀναφέρεται ὅτι «οἱ Λατῖνοι εἶναι αἰρετικοί» καὶ ὅτι ἡ ἀντίθεσῃ στὴν ἔνωση ὀφείλεται στὴν ἐπιμονή τους, στίς καινοτομίες καὶ στίς αἱρέσεις τους. (Οἱ ἀγῶνες τῶν μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔκδ. Ἰ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 2003, σελ. 229-230).

■ **Α' Σύνοδος 1282 εν Βλαχέρναις Κωνσταντινουπόλεως:** Ἡ Σύνοδος καθήρεσε τοὺς Ἰω. Βέκκο καὶ Κ. Μελιτηνιώτη.

■ **Β' Σύνοδος 1285 εν Βλαχέρναις Κων/πόλεως:** Ἡ Σύνοδος καταδίκασε τὴν αἵρεση τοῦ Filioque.

■ **Σύνοδος 1324 εν Νυμφαίω:** Συνέταξε ὄρο ὀρθοδοξίας «Εἰς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπορρίπτονται οἱ λατινικές κακοδοξίες.

■ **Σύνοδος 1441 εν Ρωσίᾳ**

■ **Σύνοδος 1443 εν Ἱεροσολύμοις:** Οἱ δύο αὐτές σύνοδοι καταδίκασαν τὴν ἐνωτικὴ ψευδοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας.

■ **Σύνοδος 1450 εν Κωνσταντινουπόλει:** καταδίκη τῆς ἐνωτικῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν τῶν Λατίνων.

■ Σύνοδος 1484 εν Κωνσταντινουπόλει

■ Σύνοδος 1642 εν Κωνσταντινουπόλει

■ Σύνοδος 1672 εν Ἱεροσολύμοις

■ Σύνοδος 1722 εν Κωνσταντινουπόλει

■ Σύνοδος 1727 εν Κωνσταντινουπόλει

■ Σύνοδος 1755 εν Κωνσταντινουπόλει

■ Σύνοδος 1838 εν Κωνσταντινουπόλει

■ **Ἀπάντησῃ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπα Πίο Θ', 1848**

■ Σύνοδος 1895 εν Κωνσταντινουπόλει

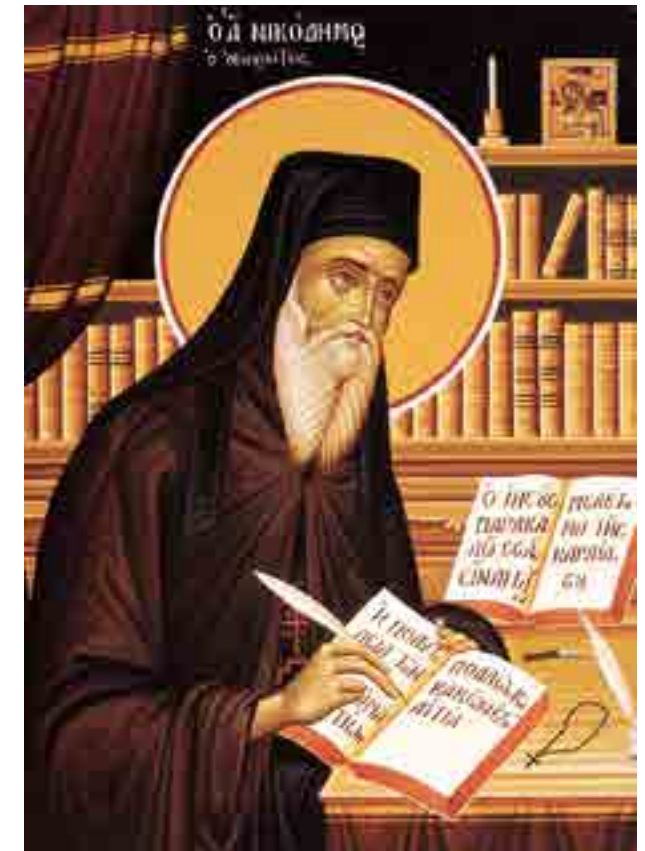
■ **Πανορθόδοξο συνέδριο στὴν Μόσχα τοῦ 1948**

Περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τίς συνοδικές καταδίκες τῆς αἵρέσεως τοῦ παπισμοῦ ὑπάρχουν στίς σχετικές μελέτες τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κυροῦ Ἀμβροσίου (<http://www.impantokratoros.gr/BD7FE22A.el.aspx>), τοῦ π. Ἀναστασίου Γκοτσόπουλου: *Ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεση, ὁμόφωνη ἡ γνώμη τῶν*

Πάνω: Ο Άγιος Μάρκος ο Εὐγενικός. Λεπτομέρεια ἀπὸ εἰκόνα τοῦ τέμπλου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὴν Αἴγινα.

Κάτω: Ο Άγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Φορητὴ εἰκόνα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικοδήμου Γουμεινίσσης.

Αγίων (<http://www.oodegr.com/oode/papismos/airesi1.htm>) και του κ. Παν. Σημάτη: Είναι αίρεση ο παπισμός, τί λένε οι Οικουμενικές Σύνοδοι και οι Άγιοι Πατέρες, έκδ. Τήνος.

Οι Άγιοι της Έκκλησίας μας

Τό ίδιο όμοφρονες και κατηγορηματικοί στην καταδίκη του παπισμού είναι και οι Άγιοι της Έκκλησίας μας:

■ **Μ. Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (866):** «Ποιός δέ θά κλείσει τά αυτιά του στό άκουσμα της υπερβολικής αυτής βλασφημίας (του *filioque*) ή οποια έναντιώνεται στά Εύαγγέλια, άντιτάσσεται στίς άγιες Συνόδους, άπορρίπτει τούς μακαρίους και Άγ. Πατέρες... αυτούς τούς άπατεώνες και θεομάχους καταδικάσαμε μέ συνοδική και θεία ψηφο. Και δέν άποφανθήκαμε στηριζόμενοι στίς δικές μας κρίσεις. Φέραμε στό φώς και έκθέσαμε πάλι σέ όλους τήν όρισμένη από τίς μέχρι τώρα Συνόδους και τούς άποστολικούς θεσμούς καταδίκη...» (Ο πειρασμός της Ρώμης, έκδ. 1. Μονής Κουτλουμουσίου, Άγιον Όρος, σελ. 25-39).

■ **Όσιος Μελέτιος Γαλισιώτης:** Παρουσιάστηκε ένώπιον του αυτοκράτορα Μιχαήλ Η' και δήλωσε ότι αυτός και ό συνασκητής του όσιος Γαλακτίων «δέν συγκοινωνούν μέ τήν αίρεση του Λατινισμού». Στο τέλος βασανίστηκε και του έκοψαν τήν γλώσσα (Οι άγώνες των μοναχών υπέρ της Όρθοδοξίας, έκδ. 1. Μονής Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2003, σελ. 238).

■ **Άγ. Γρηγόριος Παλαμάς (14ος αι):** «Όνίνησι τό παράπαν' ούδέν και παρ' αυτών των ουρανίων νόων σκευάζεται και προσάγεται τό της ψευδοδοξίας ίαμα» (Γρηγορίου Παλαμά, Περί έκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος, Λόγος Β', ΕΠΕ 1, σελ. 184).

■ **Άγιος Μάρκος Εύγενικός (1440):** «αίρετικοί εισί άρα και ως αίρετικούς αυτούς άπεκόψαμεν... φευκτέον αυτούς, ως φεύγει τίς από όφεως ... τούς χριστοκάπηλους και χριστεμπόρους» (1ω. Καρμίρη, Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία, σελ. 353-362). «Ημείς δι' ούδέν άλλο άπεσχίσθημεν των

Πάνω: Η Σύναξη των Όσιων Κολλυβάδων Πατέρων.
Κάτω: Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός. Ίερά Μονή Φιλοθέου, Άγιον Όρος.

Λατίνων, άλλ' ή ότι εισίν, ού μόνον σχισματικοί, άλλά και αίρετικοί» (ΚΕ' Συνεδρίαση Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας, Πηδάλιον, σελ. 55).

■ **Άγιος Γερμανός ο νέος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.**

■ **Άγιοι Ραφαήλ και Νικόλαος:** Άρνήθηκαν νά λάβουν μέρος στό συλλείτουργο μέ τόν άντιπρόσωπο του πάπα τόν καρδινάλιο Ίσιδωρο στην έκκλησία της Άγίας Σοφίας, τό 1452. Για τήν στάση τους αυτή εξορίστηκαν στην Αίνο.

■ **Άγ. Συμεών, Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (15ος αι.):** χαρακτηρίζει τούς Δυτικούς ως αίρεση που «άνεβλάστησεν εις τήν Έκκλησίαν ύστερον από τήν Ζ' Οικουμενικήν Σύνοδον». (Συμεών Αρχιεπισκόπου Θεσ/κης, Τά άπαντα, Άκριβής Άποτύπωσις εκ της έν έτει 1882 γενομένης τετάρτης εκδόσεως, έκδ. Β. Ρηγούπουλου, Θεσ/κη, σελ. 32-40).

■ **Ο μεγάλος δάσκαλος του Γένους μας, ο ιερομάρτυς και ισαπόστολος Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός (1779)** θεωρούσε τόν παπισμό έναν από τούς μεγαλύτερους έχθρους της πατρίδας μας τό ίδιο επικίνδυνο μέ τόν Τουρκο κατακτητή. Γι' αυτό και διεκήρυσε: «Ο ένας Αντίχριστος είναι ο Πάπας» (Διδαχή Η'), «τόν Πάπα νά καταρᾶσθε, γιατί αυτός θά είναι ή αίτία» (Προφητεία).

Οι Άγιοι Κολλυβάδες

Σθεναρή αντίσταση στον έκτουρκισμό και τόν έξουνιτισμό του λαού μας στά δύσκολα και σκληρά χρόνια της τουρκοκρατίας επέδειξαν οι κολλυβάδες Άγιοι και πατέρες, οι όποιοι συνέβαλαν τά μέγιστα στον πνευματικό αναβαπτισμό και τήν αναγέννηση του έθνους μας. Όμόφωνη ήταν ή καταδίκη των αίρέσεων του παπισμού από τούς κολλυβάδες στην πληθώρα των συγγραμμάτων τους. Σταχυολογοϋμε έντελώς ένδεικτικά:

■ **Άγ. Νικόδημος Αγιορείτης (18ος αι.):** «... Οι Όρθόδοξοι εκείνοι όπου συναναστρέφονται μέ τούς Λατίνους και άκούουν τάς ψευδολογίας των και τά άλλα άπατηλά τους λόγια, δύνανται νά ώφεληθούν μεγάλως εις αυτήν τήν πίστιν και τήν ευσέβειαν... διατί θέλουν καταλάβει έξ αυτού πόσον μισητή και βλάσφημος είναι ή τούτων αίρεσις» (Μον. Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Άγιος Νικόδημος ο

Αγιορείτης, ό βίος και τά έργα του, έκδ. Παπαδημητρίου 1990, σελ. 234). «...λέγομεν ότι τό των Λατίνων βάπτισμα είναι ψευδώνυμον βάπτισμα και διά τουτο, ούτε κατά τόν λόγον της άκριβείας είναι δεκτόν, ούτε κατά τόν λόγον της οικονομίας. Δέν είναι δεκτόν κατά τόν λόγον της άκριβείας, α' διατί είναι αίρετικοί. Ότι οι Λατίνοι είναι αίρετικοί, δέν είναι καμμία χρεία επί του παρόντος νά κάμωμεν καμμίαν άπόδειξιν. Αυτό γάρ τουτο, όπου τόσον μίσος και τόσην άποστροφήν έχομεν ήδη τόσους αιώνας προς αυτούς είναι μία φανερά άπόδειξις, ότι ως αίρετικούς τούς βδελυττόμεθα...β' οι Λατίνοι είναι άβάπτιστοι, διατί δέν φυλάττουσι τάς τρεις καταδύσεις εις τόν βαπτιζόμενον, καθώς άνωθεν ή Όρθόδοξος Έκκλησία παρά των Αγίων Άποστόλων παρέλαβεν. (Σχόλια στον ΜΖ' Κανόνα των Αγ. Αποστόλων», Πηδάλιον, έκδ. Ρηγούπουλου, 1991, σελ. 55,56).

■ **Άγ. Άθανάσιος Πάριος:** «Έπειδή ή κακή στη αυτή αίρεσις [παπισμός]... ζωσα καθ' ήμάς έστι, και ούδέ παύεται λυπούσα και ταράττουσα τήν καθ' ήμάς άγιαν Έκκλησίαν... Τούτου χάριν ό περι αυτής ή κατ' αυτής ένταϋθα λόγος φαίνεται ών άκόλουθος και άναγκαίος, ούχ ίνα Λατίνους νυν μετά χιλιετίαν σχεδόν πείσωμεν μεταμαθεϊν τήν άλήθειαν, τουτο γάρ οίμαι άδύνατον, άλλά ίνα τούς ήμετέρους άσφαλίσωμεν, ώστε μη υπό των συνήθων αυτοίς σοφισμάτων και ψευδοεξηγήσεων παρασύρεσθαι εις τήν άπώλειαν».

■ **Ο Νεόφυτος Κausοκαλυβίτης κατά τόν ίδιο τρόπο εκφράζεται:** «(Οι Λατίνοι), κατά μέν τάς άλλας διαφοράς σχισματικοί, κατά δέ τήν μόνην τήν του πνεύματος και εκ του Υίου εκπόρευσιν αίρετικοί εισίν...» (πρωτοπρ., Μεταλληνός Γ., Όμολογώ έν Βάπτισμα, σελ. 59).

■ **Κωνσταντίνος Οικονόμος έξ Οικονόμων:** «(οι Λατίνοι) όντες αίρετικοί και ού μόνον σχισματικοί... αίρετικώς κακοδοξοϋσιν έν άλλοις, και μάλιστα περι τήν του θείου συμβόλου όμολογίαν». Διό και όμιλεϊ περι «παπιστικής αίρέσεως» (πρωτοπρ., Μεταλληνός Γ., Όμολογώ έν Βάπτισμα, σελ. 60).

■ **Άγιος Μάξιμος ο Γραικός.**

■ **Άγ. Νεκτάριος, Έπίσκοπος Πενταπόλεως (1920):** «Λέγοντας ό Πάπας πώς είναι ή κεφαλή της Έκκλησίας, έξόρισε από τή Δυτική Έκκλησία

τόν Χριστό ... Αὐτός ὁ ὑπερβολικός τύφος τοῦ Πάπα, αὐτή ἡ μοναρχομανία του γέννησε τόσες αἱρέσεις» (Ἁγίου Νεκταρίου, Μελέτη ἱστορική περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος, Τόμ. Α', Ἀθήναι 2002 σελ. 84).

■ **Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς:** Ὁ σύγχρονός μας καὶ μεγάλος Δογματολόγος τῆς Ἐκκλησίας μας στό σπουδαιότατο καὶ πολυσήμαντο συγγραφικό του ἔργο ἔχει καταδικάσει ὅλες τίς πτυχές τοῦ σύγχρονου δυτικοῦ οὐμανισμοῦ καὶ ἀθεϊσμοῦ, πού εἶναι ἀπότοκα τοῦ παπισμοῦ καὶ τῆς διαστρεβλώσεως πού ἔχει ἐπιφέρει στήν χριστιανοσύνη τῆς Δύσεως. Ἐχει, ἐπίσης, στιγματίσει ὡς «παναίρεση», τήν σύγχρονη αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ: «Ὁ παπισμός μέ τήν ἠθική του εἶναι κατά πολύ ἀρειανισμός ... τό δόγμα περὶ ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα εἶναι ὄχι μόνο αἵρεσις ἀλλά παναίρεσις... μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία κατά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ». (Ι. Πόποβιτς, Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, μτφ. Ἀθ. Γέφυτις, ἐκδ. Ἀστήρ, Ἀθήνα, 19705, σσ 141-162). «Εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑπάρχουν τρεῖς κυρίως πτώσεις: τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰουδα, τοῦ Πάπα... Ὁ παπισμός μέ τήν ἠθική του εἶναι κατά πολύ ἀρειανισμός... τό δόγμα περὶ ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα εἶναι ὄχι μόνο αἵρεσις ἀλλά παναίρεσις. Διότι καμία αἵρεσις δέν ἐξηγέρθη τόσο ριζοσπαστικῶς καὶ τόσον ὀλοκληρωτικῶς κατά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ἔπραξε τοῦτο ὁ παπισμός διὰ τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα-ἀνθρώπου. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τό δόγμα αὐτό εἶναι αἵρεσις τῶν αἱρέσεων, μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία κατά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ». (Ἰουστίνου Πόποβιτς, ὁ.π., σ. 141-162).

Θεολόγοι, Κανονολόγοι, Κληρικοί

Τά βήματα τῶν Ἁγίων μας ἔχουν ἀκολουθήσει καὶ πολλοί ἔγκριτοι Θεολόγοι, Κανονολόγοι καὶ Κληρικοί διαφόρων ἐποχῶν:

1. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ὁ Κολλυβάς, ἓνας ἀπό τοὺς ἀξιολογώτερους Ἑλληνες θεολόγους καὶ λογίους τοῦ 18ου αἰώνα.
2. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, Μητροπολίτης Πενταπόλεως, ὁ ἐν Αἰγίνῃ, ὁ πιό προσφιλέτης ἅγιος τοῦ 20^{ου} αἰώνα, διαπρεπής θεολόγος καὶ Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.
3. Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, μεγάλη θεολογική μορφή τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ὁ θεολογικός του λόγος ἐναντίον τῶν παπικῶν ἦταν πάντοτε πολὺ αὐστηρὸς ἀφοῦ τοὺς εἶχε ζήσει ἀπὸ κοντὰ μέσφ τῆς Οὐνίας πού ἀποδείχθηκε πραγματικὴ μάστιγα γιὰ τήν πατρίδα του.

■ **Θεόδωρος Βαλαμίων (12ος αἰ):** «Ἐπεὶ οὖν πρό χρόνων πολλῶν ἀπεσχίσθη τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας (τῆς Ρώμης φασμέν) τό περιώνυμον ἄθροισμα ἐκ τῆς τῶν ἐτέρων τεσσάρων ἁγίων πατριαρχῶν πνευματικῆς κοινωνίας, καὶ ἀπεσχοινίσθη πρὸς ἔθνη καὶ δόγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁρθόδοξων ἀλλότρια. Διὰ γάρ τοῦτο οὔτε ἐν ταῖς θείαις ἱεροτελεστείαις, κοινῆς τῶν πατριαρχικῶν ὀνομάτων ἀναφορᾶς ὁ πάπας ἡξίωται, οὐκ ὀφείλει γένος Λατινικόν ἐκ χειρὸς ἱερατικῆς διὰ τῶν θείων καὶ ἀχράντων μυστηρίων ἀγιάζεσθαι· εἰ μὴ κατάθῃται πρότερον ἀπέχεσθε τῶν Λατινικῶν δογμάτων τε καὶ συνηθειῶν καὶ κατὰ κανόνας κατηχηθῆ καὶ τοῖς ὀρθοδόξοις ἐξισωθῆ» (PG, 138, 968).

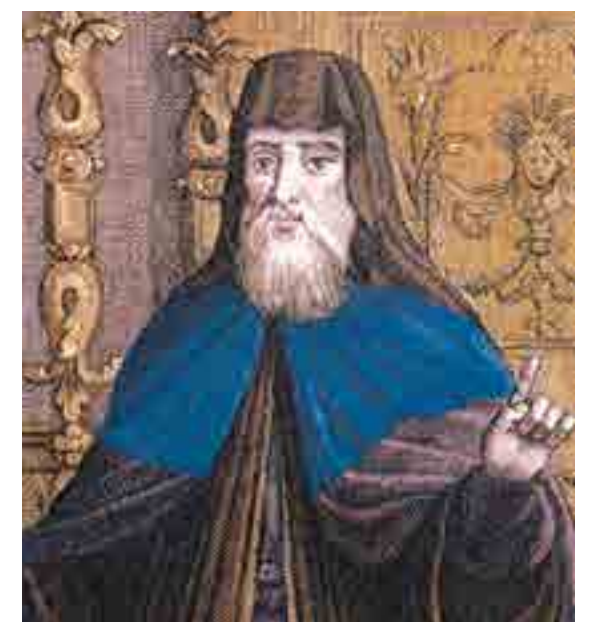
■ **Ἰωσήφ, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1430):** «Οὐκ ἔχουσι τοίνυν ἀπολογία οἱ Ἴταλοὶ εὐλογον περὶ τῆς ἑαυτῶν πλάνης. Αὐτοὶ γάρ ἑαυτοῖς πλάνη καὶ ἀπώλεια γεγόνασι. Καὶ οὐ μόνον εἰς τό Πνεῦμα βλασφημοῦσι τό Ἅγιον, ἀλλά καὶ πᾶσαν ἀσέβειαν κατεργάζονται... μὴ οὖν συμπεριενεχθῶμεν τοῦτοις... ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς τῷ διαβόλῳ προστεθῶμεθα... Πῶς γάρ ἔνωσις ἔσται ἡμῖν μυρίων μεσεμβελούντων δογμάτων μεταξύ ἡμῶν;» (Α. Δημητρακόπουλου, Ἡ ἱστορία τοῦ σχίσματος, ἐκδ. Τήνος 1996, σσ. 89,161).

■ **Ἰωσήφ Βρυέννιος (1431):** «τοῦτο (τό filioque) παρασυναγωγὴν πᾶσαν ἔτεκεν. Τοῦτο πᾶσαν αἵρεσιν εἰσήγαγεν ... τῆς παραδόσεως πάντων τῶν ἁγίων ἐναντιότης ἐστὶ καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀνατροπή» (Ν. Ἰωαννίδη, Ὁ Ἰωσήφ Βρυέννιος, Βίος-ἔργο-διδασκαλία, Ἀθήνα 1985, σελ. 189-190).

■ **Γεννάδιος Σχολάριος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (15ος αἰ.):** «Εἰ μετὰ τῶν Λατίνων ἐνωθήσεσθε οὕτως, καὶ τοῦ Θεοῦ χωρισθήσεσθε καὶ ἀδοξίαν αἰδίων ὑποστήσεσθε» (Α. Δημητρακόπουλου, Ἡ ἱστορία τοῦ σχίσματος, ἐκδ. Τήνος 1996, σ. 196).

■ **Σίλβεστρος Συρόπουλος, Μ. Ἐκκλησιάρχης Κωνσταντινουπόλεως (15ος αἰ.):** «Ἡ τῶν Λατίνων διαφορὰ αἵρεσις ἐστὶ καὶ οὕτως εἶχον αὐτήν οἱ πρό

1. Ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Ὁ ἀκούραστος καὶ χαλκέντερος Κληρικός, Θεολόγος, Ρήτορας, Διδάσκαλος καὶ Πατριώτης τοῦ Γένους.
2. Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Γραικός.
3. Ὁ Γεννάδιος Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν Ἀλωση τοῦ 1453 ἀπὸ τοὺς Ὁθωμανούς.

ήμων». (Πηδάλιον Ἀγαπίου Ἱερομονάχου καί Νικοδήμου μοναχοῦ, ἐκδ. Β. Ρηγόπουλου, Θεσ/νίκη 1991, σελ. 55).

Σύγχρονοι Γέροντες

Αλλά και σύγχρονες αγιασμένες μορφές Γερόντων έχουν καταδικάσει τις κακοδοξίες του παπισμοῦ:

■ **Γέρων Δανιήλ Κατουνακιώτης:** «Ἐκτός δέ τῶν... καινοτομιῶν, αἵτινες ἀπεδείχθησαν ὅτι ἦσαν ἀποκυήματα τοῦ παλαιοῦ πτερνιστοῦ, ἡδη προδίδεσθε ἄκοντες καί μή, καί κατά τοῦτο ἐπιτρέψατέ μοι νά Σᾶς εἴπω, οἱ προστυχώτεροι τῶν ψευδοδιδασκάλων, ἀποπειρώμενοι δελεάζειν τούς ἀπλοϊκώτερους διά ποικίλων ὑπόυλων ὑποσχέσεων, τά πάντα θεμιτά ἠγούμενοι καί ἐπιτρέποντες πρός ἔνωση, ἐάν καί μόνον ἀναγνωρισθῆ ὁ τῆς Ῥώμης Πάπας ὡς ὑπέρτατος καί ἀλάθητος Ἄρχων καί κυρίαρχος τῆς Καθόλου Ἐκκλησίας καί μόνος ἐπί τῆς γῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καί πηγὴ πάσης χάριτος!!!» (Γέροντος Δανιήλ Κατουνακιώτου, Ἐξ ἐρήμου διατυπώσεις, Τόμος Ε', ἐκδ. Μοναστικῆς ἀδελφότητος Δανιηλαίων 1985, σελ. 85-86).

■ **Γέρων Γαβριήλ Διονυσιάτης:** «Καί πρέπει ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι νά παραιτηθῶμεν παντός διαλόγου πρός αἰρετικούς, κατά τήν ὀρθήν συμβουλήν τοῦ Θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου, «αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά πρώτην καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδῶς ὅτι ἐξήστραπτεν ὁ τοιοῦτος ἀμαρτάνων ὢν αὐτοκατάκριτος... Πρός τί λοιπόν ἡ τόση προθυμία πρός μετάβασιν εἰς Ῥώμην, πρός τί ἡ ἐπίμονος ἐκζητήσις ὑφ' ἡμῶν διαλόγων; πρός τί τόσον ἡ κακοπαθοῦσα καί παραποιομένη κατά Θεόν ἀγάπη; Δέν μᾶς σωφρονίζουσι τά παθήματα τῆς Φερράρας καί τῆς Φλωρεντίας; Δέν ἐλάβομεν εἰσέτι πείραν τῆς Λατινικῆς στρεψοδικίας καί τῆς ὑπερηφανείας; Δέν διεκρίναμεν τά ὄρια μεταξύ ἀληθείας καί ὑποκρισίας ἐν τῇ πίστει; (Ὀρθόδοξος Τύπος, ἀριθμ. φύλλου 76, 1οῦνιος 1967)

■ **Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος:** «Ἐάν ὁ Πάπας θέλῃ ἔνωση, νά ἀναγνωρίσῃ καί ὁμολογήσῃ ὅλας τὰς πλάνας, αἰρέσεις καί καινοτομίας τὰς ὁποίας ἔκαμον, ἀπ' ἀρχῆς οἱ κατά καιρούς Πάπαι, ἀποσχισθέντες ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, νά μετανοήσῃ, νά κλαύσῃ πικρῶς, νά ταπεινωθῆ καί τότε εἶναι δεκτός. (<http://www.impantokratoros.gr/C140A962.el.aspx>)

■ **Γέρων Παῖσιος Ἀγιορείτης:** «Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κάτι ἤξεραν καί ἀπαγόρευαν τίς σχέσεις μέ αἰρετικό. Σήμερα λένε: «Ὅχι μόνο μέ αἰρετικό ἀλλά καί μέ Βουδιστή καί μέ πυρολάτρη καί μέ δαιμονολάτρη νά συμπροσευχηθοῦμε. Πρέπει νά βρίσκονται στίς συμπροσευχές τους καί στά συνέδρια καί οἱ Ὀρθόδοξοι. Εἶναι μία παρουσία». Τί παρουσία; Τά λύνουν ὅλα μέ τήν λογική καί δικαιολογοῦν τά ἀδικαιολόγητα. Τό εὐρωπαϊκό πνεῦμα νομίζει ὅτι καί τά πνευματικά θέματα μποροῦν νά μποῦν

1. Ὁ μακαριστός π. Δανιήλ Κατουνακιώτης
2. Ὁ μακαριστός π. Γαβριήλ Διονυσιάτης
3. Ὁ μακαριστός Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος
4. Ὁ μακαριστός Γέρων Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης

στήν Κοινὴ Ἀγορά. Μερικοὶ ἀπὸ τούς Ὀρθόδοξους ποῦ ἔχουν ἐλαφρότητα καί θέλουν νά κάνουν προβολή, «ἱεραποστολή», συγκαλοῦν συνέδρια μέ ἑτεροδόξους,

γιὰ νά γίνεται ντόρος καί νομίζουν ὅτι θά προβάλλουν ἔτσι τήν Ὀρθοδοξία, μέ τὸ νά γίνουν δηλαδή ταραμοσαλάτα μέ τούς κακοδόξους. (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Μὲ πόνο καί ἀγάπη γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο», Λόγοι Α', σελ. 347-349, Ἐκδόσεις Ἱερὸν Ἑσχαστήριον «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτῆ Θεσσαλονίκης)

■ **Γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης:** «Ἐκτός τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, αἱ λεγόμεναι Ἀνατολικαὶ ἢ Δυτικαὶ ἀποτελοῦν αἰρετικά ἀθροίσματα μικρά ἢ μεγάλα, σώματα νοσοῦντα ποικίλως καί ἄλλα ἐντελῶς νεκρά... Κατόπιν ὅλων αὐτῶν εἶναι πολὺ περίεργον, πῶς ἐλπίζεται μία προσέγγισις τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ παπισμοῦ, ὅταν ἡ πτώσις του θεωρεῖται ἡ Τρίτη εἰς τήν ἱστορίαν, μετὰ τήν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων καί κατόπιν τοῦ Ἰούδα, ὡς λέγει ὁ Πόποβιτς; Ἡ πῶς δύναται νά γίνη διάλογος μέ τὸν προτεσταντισμόν, ὅταν ἡ πτώσις του εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων του νά ἔχουν ἐν πολλοῖς ὑπερβάλλει εἰς ἀρειανισμόν καί αὐτόν τὸν Ἄρειον;» (Ὀρθόδοξος Τύπος, ἀριθμ. φύλλου 97, 10 Φεβρουαρίου 1969).

■ **Γέρων Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος:** Σὲ ἐπιστολὴ του πρός τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα: «Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ αἰρετικὸς Πάπας νά εἶναι ὁ Πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Χριστιανοσύνης καί Ὑμεῖς ὁ δεῦτερος; Πότε ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν συνηρίθμησεν ὁμοῦ μετὰ τῶν Ὀρθόδοξων Ἐπισκόπων τούς Ἐπισκόπους τῶν αἰρετικῶν; Δογματικῆς καί κανονικῆς ἀκριβείας γλῶσσαν ὁμιλεῖτε ἢ εὐέλκτου διπλωματικῆς ὑποκρισίας; Ἐπίσκοπος εἶσθε ἢ διπλωμάτης; Πῶς δ' ἀκόμη εἶναι δυνατόν νά αἴρωνται αἱ κανονικαὶ τῆς Ἐκκλησίας ποιναί, ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν (ἡ αἵρεσις) οὐ μόνον ἐξακολουθῆ νά ὑπάρχει, ἀλλὰ καί αἰσίως αὐξεται καί μεγενθύνεται καί γαυριᾷ;» (<http://www.impantokratoros.gr/0E59A0BF.el.aspx>).

■ **Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης:** «Τὴν στάσιν αὐτὴν ἐτήρησεν ἡ Ἐκκλησία ἀνεκάθεν καί ἔναντι τοῦ παπισμοῦ. Ἡσθάνετο ἡ Ἐκκλησία ὅτι ἡ παρέκλισις τοῦ παπισμοῦ δέν συνίσταται μόνον εἰς τὴν χρῆσιν διαφοροῦ διοικητικοῦ συστήματος ἢ διαφορῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐθίμων, ἀλλ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς βαθυτέρας ἀλλοιώσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος. Οἱ βυζαντινοὶ θεολόγοι δέν ἦσαν ἀφελεῖς οὔτε φανατικοὶ καί ἐξτρεμισταί, ὅταν ἔγραφον ἀξιολόγους πραγματείας διὰ νά ἀποδείξουν τὴν αἵρεσιν τοῦ Filioque. Ἡ καί «ἐκ τοῦ Ἰούδ» ἐκπόρευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰσάγει τὴν διαρχίαν ἢ τὸν ἡμισαβελλιανισμόν εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, ὑποτιμᾷ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καί παραποιεῖ ὅλην τὴν Τριαδολογίαν, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Βλαδίμηρος Λόσκι... (Ὀρθοδοξία καί Οὐμανισμός, Ὀρθοδοξία καί Παπισμός, ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, 1. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὄρος 1998, σελ. 87-89).

■ **Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθεῖτης:** «Παπικοί, Προτεστάνται, Χιλιασταί, Μασῶνοι, Ἐνωτικοί, Οἰκουμενισταί, καί κάθε ἄλλη «ρίζα πικρίας», ὅλοι αὐτοὶ «μίαν γνώμην ἔχουσι, καί τὴν δύναμιν καί τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ Θηρίῳ διδῶσιν. Οὗτοι μετὰ τοῦ Ἀρνίου πολεμήσουσι,

1. Ὁ μακαριστὸς Ἁγιορείτης Μοναχὸς π. Θεόκλητος Διονυσιάτης
2. Ὁ μακαριστὸς Κανονολόγος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος
3. Ὁ μακαριστὸς π. Γεώργιος Καψάνης, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.
4. Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Β' (Χατζησταύρου)

καὶ τὸ Ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι Κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ Βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοὶ» (Ἀποκ. 17, 13).

»Φρονοῦμεν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει καμμία θέση ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ συνονθύλευμα τῶν πλανῶν καὶ τῶν αἱρέσεων. Αὐτὸ τὸ δόλιο «οἰκουμενικὸ» κατασκευάσμα δὲν ἀποσκοπεῖ στὴν ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ κατὰ τὸν π. Χαράλαμπον Βασιλόπουλον «εἶναι ἕνα ἀνακάτεμα ἀφανισμοῦ τῆς Ἀλήθειας. Εἶναι μία προσπάθεια ὄχι νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια οἱ πλανεμένοι, ἀλλὰ νὰ τὴν χάσουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἔχουν, ἐκεῖνοι δηλαδή ποὺ πιστεύουν στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». (<http://www.impantokratoros.gr/C9FEDA67.el.aspx>)

Ἱεράρχες καὶ Κληρικοί

Επιφανεῖς Ἱεράρχες καὶ Κληρικοί τῆς πατρίδας μας κατεδίκαναν στὴν πλειονότητά τους τίς παπικὲς πλάνες καὶ τήρησαν πάντοτε κριτικὴ καὶ ἀσύστηρή στάση ἔναντι τῶν διαλόγων.

Συμπροσευχὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν Καρδινάλιο τοῦ Μονακό, 8 Δεκεμβρίου 2012.

■ **Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Β' (Χατζησταύρου)** παρατηρεῖ: «Ὁ ἀφορισμὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὡς αἰρετικῆς τυγχάνει πρᾶξις πανορθόδοξος, ὡς ἐπικυρωθεῖσα κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρά πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπομένως μόνον διὰ Συνόδου Πανορθόδοξου δύναται νὰ ἀρθῆ» (Χρυσοστόμου Β', Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν, Τὰ Πεπραγμένα ἀπὸ 1.10.1965-20.4.1967, σελ. 334,337).

■ **Ὁ Μητρ. Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος γράφει**, ἀπαντώντας σὲ κάποιον δικηγόρο: «Πλανᾶται πλάνην δεινὴν ὁ γνωμοδοτήσας, ἂν νομίζῃ ὅτι αἰρετικὸς εἶναι μόνον ὁ πρεσβεύων αἵρεσιν "ἐπὶ τοῦ Τριαδικοῦ καὶ Χριστολογικοῦ δόγματος". Οὐδεμία π.χ. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἢ οἰκουμενικῶς ἐπικυρωθεῖσα Τοπικὴ εἶπέ τι περὶ τοῦ κεφαλαιωδεστάτου Δόγματος τῆς Ἐκκλησίας, οἷον εἶναι τὸ περὶ Μυστηρίων. Ἄν, λοιπόν, κηρύξῃ κάποιος ὅτι δέχεται μόνον δύο ἢ τρία Μυστήρια καὶ τὰ ἄλλα τὰ θεωρεῖ ἀνοησίας... αὐτὸς δὲν εἶναι αἰρετικὸς; Τί ἀπαντᾷ ἐπ' αὐτοῦ ὁ γνωμοδοτήσας; Ἐάν ἀπαντήσῃ ὅτι βεβαίως εἶναι αἰρετικὸς... τότε συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν του "ὑποχρεοῦται νὰ μᾶς πληροφορήσῃ... ἐν ποίᾳ Οἰκουμενικῇ ἢ οἰκουμενικῶς ἐπικυρωθεῖσῃ Τοπικῇ Συνόδῳ κατεκρίθησαν ταῦτα (τὰ φρονήματα). Ἀναμένομεν!» (Ἀμβροσίου Μητρ. Ἐλευθερουπόλεως, 30 τεῦχος «Θεοδρομίας», 2006, σελ. 364)

■ **Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ Τίκας:** Σὲ συνάντηση τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στὴν Μονὴ Πεντέλης κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου, ἐρώτησε τοὺς Καθηγητὲς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν: «Ἐσεῖς ποὺ γνωρίζετε καλὰ θεολογία, κ. Καθηγηταί, πέστε μου τὸ Βατικανὸ εἶναι Ἐκκλησία;» Καὶ εὐθύς ἀπάντησε ὁ ἴδιος χωρὶς νὰ περιμένει ἀπάντηση ἀπὸ αὐτούς: «Ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι τὸ Βατικανὸ δὲν εἶναι Ἐκκλησία, εἶναι Κράτος».

■ **Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος Καντιώτης:** «...ἐκτός τῆς Μιᾶς αὐτῆς Ἐκκλησίας (τῆς Ὁρθοδόξου), ὅλαι αἱ ἄλλαι –αἱ ὅποια καταχρηστικῶς ὀνομάζονται ἐκκλησίαι– δὲν εἶνε παρά αἱρέσεις καὶ σχίσματα. Εἰδικῶς δὲ διὰ τὸν παπισμὸν ὁμιλοῦντες... δὲν εἶνε ἀπλῶς σχίσμα,

Συμπροσευχὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς συνόδου του μὲ τὸν Πάπα Βενέδικτο στὴ Ρώμη. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀποδοχὴ τῆς κανονικότητος τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης στοὺς Παπικούς; (Φωτογραφία Ν. Μαγγίνα)

ὄπερ ἀντικανονικῶς ἤρθη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὡς ἄλλοτε εἶπομεν, ἀλλὰ καὶ αἵρεσις, ἄθροισμα κακοδοξιῶν, τῶν ὁποίων αἱ κυριώτεροι εἶνε τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον τοῦ πάπα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ποντίφηξ, ὡς ἄλλος ἐωσφόρος, ἐπήρθη ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ὑπεράνω Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, καὶ προσκυνεῖται ἐνσυνειδήτως ἢ ἀσυνειδήτως ὡς θεός» (Ὁρθόδοξος Τύπος, 15 Αὐγούστου 1986, Α.Φ. 706).

■ **Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος:** «Ἡ Παπικὴ «Ἐκκλησία» εἶναι αἵρεση, αἰρετικὸ «διδασκαλεῖον», δηλαδή παρασυναγωγὴ (ἀντορθόδοξη, ἀντιευχαριστιακὴ, ἀντιεκκλησιαστικὴ) καὶ ποτὲ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ... Ἡ Παπικὴ «Ἐκκλησία», οὕσα στὴν πλάνη, ὄχι μόνον προσπαθεῖ νὰ πλανήσῃ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ ἀγωνίζεται νὰ πλανήσῃ καὶ τοὺς δικούς της ὄπαδούς κρατώντας αὐτούς στὴν πλάνη...» (Σεβ. Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, Ἀνατολικά Α', ἐκδ. Ἰ. Μ. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, 1993, σελ. 426, 433).

■ **Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ:** «Σχετικὰ μὲ τίς κακόδοξες οἰκουμενικὲς θεωρίες περὶ "ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν" καὶ "δύο πνευμῶν" καὶ τῆς Οὐνίας, εἶναι γνωστὸ ὅτι αὐτὲς υἱο-

θετήθηκαν ἀπὸ τὸ ἀπαράδεκτο, ἐπαίσχυντο καὶ ἄστοχο ἐκκλησιολογικῶς κείμενο τοῦ Βalamand τοῦ Λιβάνου τὸ 1993. Ἐκεῖ ἀναγνωρίζεται ἡ αἰρετικὴ παρασυναγωγὴ τοῦ Παπισμοῦ, ὄχι μόνον ὡς "Ἐκκλησία", ἀλλὰ καὶ ὡς "ἀδελφὴ Ἐκκλησία" μὲ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Δηλαδή ἐξισώνεται ἐκκλησιολογικῶς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ τὴν αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ... Ἀναγνωρίζετε, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὸν Παπισμὸ ὡς "Ἐκκλησία"; Εἶναι, ὅμως, "ἐκκλησία" ἡ αἵρεσις; Πλήθος Ὁρθοδόξων Συνόδων ἔχουν καταδικάσει τὸν Παπισμὸ ὡς αἵρεση» (Ἐπιστολὴ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο τῆ 27ῆς Ἰουνίου 2013).

■ **π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, Καθηγητὴς Δογματικῆς (2001):** «τὸ filioque εἶναι αἵρεσις ἀσχετῶς οἰασθήποτε μεμονωμένης γνώμης ἢ ἐκφράσεως καὶ Ἕλληνας συγγραφέως, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἷς Ἕλληνας...» (Ἰω. Ρωμανίδης, Δογματικὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Τόμ. Α', ἐκδ. Πουρναρᾶ Θεσ/κη 1983, σελ. 343).

■ **Ἀρχιμ. Σπυρίδων Μπιλάλης:** «Εἶναι γεγονός, ὅτι πᾶσαι αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων εἶναι σοβαραὶ, μὴ δυνάμεναι

νά “οικονομηθῶσι”, χάριν τῆς ἐνώσεως διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὑποτιμήσεως ἢ διὰ τῆς ἀναζητήσεως μιᾶς νέας ἀπαραδέκτου “νεοπατερικῆς” ἐρμηνείας... Ἰδιαίτερον ὅμως σοβαρότητα προσλαμβάνει τὸ ἱστορικὸν “νεόπλασμα” τῆς αἵρέσεως τοῦ Filioque, τὸ ὁποῖον ἐνεσφηνώθη εἰς τὸ Λατινικὸν credo, μολονότι εἶναι ξένον πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὴν συμφωνίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὴν συμφωνίαν τῶν Πατέρων» (Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος **Μπιλάλη**, Ἡ αἵρεσις τοῦ filioque, Τόμ. Α', ἐκδ. Ὁρθοδόξου Τύπου, Ἀθήνα 1972, σελ 15).

■ **π. Γεώργιος Μεταλληνός:** «...Προχωρήσαμε βεβιασμένα στὸν Θεολογικὸν Διάλογο, χωρὶς ὅμως νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ βασικὸς ὅρος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ἄρση δηλαδή τοῦ παπικοῦ πρωτείου καὶ ἀλαθιῆτος, δεδομένου ὅτι ὁ παπικὸς θεσμὸς συνιστᾷ τὴν τραγικότερη ἀλλοίωση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ σημαντικότερο ἐμπόδιο στὴν «ἐν ἀληθείᾳ» συνάντηση Ρωμαιοκαθολικισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας» (π. Γ. **Μεταλληνός**, Διάλογοι Χωρὶς Προσωπεῖο, Ἐν συνειδήσει, Δεκ. 2006).

■ **π. Θεόδωρος Ζήσης:** «Ὁ παπισμὸς εἶναι βλάσφημη αἵρεση». «Ἐχουμε στὴν ἐποχὴ μας τίς αἵρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, γιὰ τίς ὁποῖες οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μας ἠγάγετες σιωποῦν. Πολύ μεγάλη αἵρεση ὁ Παπισμὸς, εἰκοσιμία καινοτομίας ἔχει: filioque, ἀλάθητο, πρωτεῖο τοῦ Πάπα, ἄζυμα, καθαρτήριο πῦρ, τοῦ κόσμου τίς αἵρέσεις καὶ πολὺ χειρότερη αἵρεση ὁ Προτεσταντισμὸς». (http://www.egolpion.net/f_zisis_aireseis.el.aspx#ixzz3H09gllSF) «Πάντως, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν συνοδικές ἀποφάσεις, ἀκόμη καὶ ἂν γιὰ διαφόρους λόγους δὲν καθίστατο δυνατόν νὰ συγκληθοῦν σύνοδοι, αὐτὸ δὲν ἀπαλλάσσει τὸν Παπισμὸ καὶ τὸ γέννημά του τὸν Προτεσταντισμὸ ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς αἵρέσεως... Ἡ πίστη καὶ ἡ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ὅτι ὁ Παπισμὸς καὶ κατόπιν ὁ Προτεσταντισμὸς εἶναι αἵρέσεις εἶναι ὀλοφάνερη καὶ ἀστασίαστη» (π. Θεοδώρου **Ζήση**, Τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας-Οἰκουμενισμὸς καὶ Παπισμὸς, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 2004).

Ἀκαδημαϊκοὶ Θεολόγοι

Τίς ἴδιες θέσεις ἔχουν πάνω στοῦ θέμα αὐτό καὶ ἔγκριτοι δάσκαλοι τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας:

■ **Κωνσταντῖνος Μουρατίδης, καθηγητῆς Παν/μίου Ἀθηνῶν:** «Μετά τὰς μεγάλας αἵρέσεις τοῦ Ἀρειανισμοῦ, Νεστοριανισμοῦ, Μονοφυσιτισμοῦ, Σαββελιανισμοῦ κ.λπ. ὑπ' οὐδενὸς ἐτέρου ἠπειλήθη ἡ Ὁρθοδοξία ἰδίᾳ μετά τὸ Σχίσμα τοῦ 1054 τὸσον ὅσον ἀπὸ τὸ Δίκερω Γίγαντα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε προκειμένου νὰ ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του εἰς τὴν χρῆσιν καὶ τῶν πλέον φρικαλέων μέσων. Οὕτω διὰ τῶν ληστρικῶν ἐκείνων ἐπιχειρήσεων, τῶν κατ' ἐμφημισμὸν λεγομένων σταυροφοριῶν, ἠδυνήθη πράγματι δι' ἓνα διάστημα νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν του καὶ ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὸ σῶμα τῶν Ὁρθοδόξων, ὃχι ὅμως καὶ τὴν ψυχὴν των. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε ἦτο τὸ μῖσος καὶ ἡ βαθεῖα ἀποστροφή πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ βεβηλώσῃ τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν μέ τὰς κακοδοξίας του, διαπράττοντας οὕτως, ὡς εἶδομεν, τὴν τρίτην μεγάλην προδοσίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος» (Ὁρθόδοξος Τύπος, 31 Ἰουλίου 1979, ἀριθμ. φύλλου 369, σελ. 1,2).

■ **Ὁ καθηγητῆς Δογματικῆς Μ. Φαράντος, ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα, γράφει:** «Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἄρχεται ἡ αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ. Διὰ τοῦ δόγματος τούτου ὁ παπισμὸς διαστρέφει σχεδὸν σύνολον τὴν ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν» (Φαράντου Μ., Τὸ Παπικὸν Πρωτεῖον, Δογματικὴ θεώρησις ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου, Ἀθήναι 1969, σελ. 46).

■ **Ὁ καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου:** «Στὴν ὀρθόδοξη συνείδηση εἶναι βαθιὰ χαραγμένη ἡ πίστη ὅτι ὁ Πάπας εἶναι αἰρετικὸς, ἐπειδὴ ἔχει ἐκπέσει τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ ἔχει διατυπώσῃ δόγματα, ποὺ οὔτε στὴν ἁγία Γραφή οὔτε στὴν ἱερά Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀπαντοῦν» (Καθηγητοῦ Ἀνδρέα Θεοδώρου, «Ὁ Πάπας εἶναι αἰρετικὸς», Ὁρθόδοξος Τύπος, 19 Φεβρουαρίου 1988, ἀρ. φ. 777, σελ. 4).

■ **Ὁ Καθηγητῆς Δημήτριος Τσελεγγίδης:** «Εἶναι λοιπὸν φανερὸ ὅτι, ἐπισήμως, ἀπὸ τὸ 1014 ὁ Ρωμαιοκαθολικισμὸς δὲν εἶναι Ἐκκλησία. Τοῦτο πρακτικῶς σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει τὴν ὀρθὴ ἀποστολικὴ πίστη καὶ τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ. Δὲν ἔχει τὴν ἄκτιστη Χάρη καὶ κατεπέκταση δὲν ἔχει τὰ θεουργὰ μυστήρια, ποὺ καθιστοῦν τὸ Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας «κοινωνία θεώσε-

Κυρ-Φώτης, ὁ Κόντογλου, πολὺ σημαντικὸς ἀγιογράφος, συγγραφέας καὶ λογοτέχνης, ὑμνητὴς τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ σφοδρὸς πολέμιος τοῦ παπισμοῦ, τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τῆς ὀρθολογιστικῆς Δύσεως.

ως» τοῦ ἀνθρώπου. Καί, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι καὶ νὰ παραμένει ἕως τῆς συντελείας μία καὶ ἀδιαίρετη, κάθε χριστιανικὴ κοινότητα, ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπλᾶ αἰρετικὴ». (Περιοδικὸ «Ἐν Συνειδήσει», Ἄρθρο κ. Δημ. **Τσελεγγίδη**, Εἶναι οἱ ἕτεροδοξοὶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας;, ἐκδ. Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 83).

■ **Φώτης Κόντογλου:** «Μεγάλο, πολὺ μεγάλο καὶ σπουδαῖο εἶναι ἓνα ζήτημα ποὺ δὲν τοῦ δῶσανε σχεδὸν καθόλου προσοχὴ οἱ περισσότεροι Ἕλληνες. Κι αὐτὸ εἶναι τὸ ὅτι ἀπὸ καιρὸ ἀρχίσανε κάποιοι δικοὶ μας κληρικοὶ νὰ θέλουν καὶ νὰ ἐπιδιώκουν νὰ δέσουν στενὲς σχέσεις με τοὺς παπικούς, ποὺ ἐπὶ τόσοι αἰῶνες μᾶς ρημάζανε. Γιατί, στὰ ἀληθινά, δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλος ἀντίμαχος τῆς φυλῆς μας, κι ἐπίμο-

νος ἀντίμαχος, ποὺ, σώνει καὶ καλά, θέλει νὰ σθῆσει τὴν Ὁρθοδοξία. Οἱ δεσποτάδες ποὺ εἶπα πῶς τοὺς ἔπιασε, ἄξαφνα κι ἀναπάντεχα, ὁ ἔρωτας με τοὺς Λατίνους, λένε πῶς τὸ κάνουν ἀπὸ «ἀγάπη». Μὰ αὐτὸ εἶναι χονδροειδέστατη δικαιολογία καὶ καλὰ θὰ κάνουν νὰ παρατήσουν αὐτὰ τὰ ροσόλια τῆς «ἀγάπης», ποὺ τὴν κάνανε ρεζίλι. Ὁ διάβολος, ἅμα θελήσει νὰ κάνει τὸ πιὸ πονηρὸ παιγνίδι του, μιᾶ, ὁ ἀλιτήριος γιὰ ἀγάπη. Ὅτι εἶπε ὁ Χριστὸς, τὸ λέγει κι αὐτὸς κάλπικα, γιὰ νὰ ξεγελάσει. Τώρα, στὰ καλὰ καθοῦμενα, τοὺς ρασοφόρους μας στὴν Πόλη, τοὺς ἔπιασε παροξυσμὸς τῆς ἀγάπης γιὰ τοὺς Ἰταλιάνους, ποὺ στέκονται, ὅπως πάντα, κρύοι καὶ περήφανοι καὶ δὲν γυρίζουν νὰ τοὺς δοῦνε αὐτοὺς τοὺς «ἐν Χριστῷ ἀδελφούς», ποὺ ὅσα τοὺς κάνανε ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν Σταυροφόρων ἴσαμε τώρα, δὲν τοὺς τᾶκανε μήτε Τοῦρκος, μήτε Τάταρος, μήτε Μωχαμετάνος. Ἴσως καὶ οἱ δικοὶ μας νὰ κάνουν ἀπὸ παρεξηγημένη καλωσύνη» (Φώτη **Κόντογλου**, Μυστικὰ ἄνθη, ἐκδ. Παπαδημητρίου, σελ. 51-53).

Καταγράψαμε ἐνδεικτικὰ τίς πλέον χαρακτηριστικὲς καταδίκες τῆς αἵρέσεως τοῦ παπισμοῦ ἀπὸ Συνόδους, Ἁγίους, Ἐπισκόπους, Κληρικούς, Μοναχοὺς καὶ Καθηγητῆς Πανεπιστημίου. Ὑπάρχουν, βεβαίως, καὶ πλεῖστες ἄλλες ἀναφορὲς στὶς παπικὲς πλάνες, καθὼς καὶ στὶς πλάνες τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ συγχρόνου οἰκουμενισμοῦ. Ἡ συντριπτικὴ, ἄλλωστε, πλειονότης τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ θεολόγων ἀκολουθεῖ τὴν πατροπαράδοτη ὁδὸ, ποὺ ἦταν πάντοτε αὐστηρὴ καὶ κριτικὴ πρὸς τίς αἵρέσεις.

Ἐχουν, ἄλλωστε, ἐκπονηθεῖ καὶ δημοσιευθεῖ πλῆθος θεολογικῶν μελετῶν στὶς ὁποῖες μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀνατρέξει καὶ στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται ἀνάλογες ἀντιδράσεις καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ὀρθοδόξους κληρικούς καὶ λαϊκούς.

Οι Άγιορείτες για τους Άντιχαλκηδονίους-Μονοφυσίτες

Μεταξύ των επίσημων διαλόγων που διεξάγει η Όρθόδοξη Έκκλησία με τους έτεροδόξους είναι και αυτή με τους Άντιχαλκηδονίους, ή Προχαλκηδονίους, ή Αρχαίους Ανατολικούς. Καρπός των θεολογικών συναντήσεων, τής σχετικοποίησης των θεολογικών διαφορών και του καλλιεργηθέντος συγκρητισμού τά τελευταία χρόνια, ήταν τό ότι άρχισαν -μετά από αίτημά τους- νά αποκαλούνται με τό όνομα «Ανατολικοί Όρθόδοξοι», όνομασία που αντιβαίνει στην Έκκλησιαστική Ιστορία και παράδοση, αλλά και αντικατοπτρίζει τήν πρόθεση νά αντιμετωπιστούν με εύνοϊκότερο τρόπο και φυσικά ως όρθόδοξοι.

Η Μικτή Έπιτροπή θεολογικού διαλόγου μεταξύ Όρθοδόξων και Άντιχαλκηδονίων και τά Κοινά Κείμενα που έχουν έκδοθει κατέληξαν, μέσα από ανεπίτρεπτες υπερβάσεις και άπλοποιήσεις, σε αυθαίρετα συμπεράσματα, χωρίς έρείσματα στην δογματική και έκκλησιολογική αλήθεια και ακρίβεια.

Υποστηρίχθηκαν, έτσι, και συνομολογήθη-

Άνω: Ό Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαΐος με τόν Άρμένιο Μονοφυσίτη Προκαθήμενο Άράμ Α΄, ανταλλάσσουν δώρα στον άρμένικο ναό του Άγίου Γρηγορίου του Φωτιστού των Άρμενίων. Κομοτηνή, 23 Σεπτεμβρίου 2014.

Μέση: Δοξολογία στον άρμένικο ναό του Άγίου Γρηγορίου του Φωτιστού των Άρμενίων, για τόν έορτασμό των 180 χρόνων από τό χτίσιμο του Άρμένικου ναού. Ό Οικουμενικός Πατριάρχης και ό Μητροπολίτης Μαρωνείας συνδοξολογούν τόν Κύριο Ίησού Χριστό με τόν Άρμένιο "Πατριάρχη". Ποιόν Χριστό άραγε;

Κάτω: Ό Άρμένιος "Πατριάρχης" Άράμ Α΄ προσφωνεί τόν Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαΐο μετά τήν τέλεση τής Δοξολογίας στον Άρμένικο ναό του Άγίου Γρηγορίου του Φωτιστού των Άρμενίων. Κομοτηνή, 23 Σεπτεμβρίου 2014.

καν παντελώς άθεολόγητες και άντορθόδοξες άπόψεις, όπως ότι δέν υπάρχουν διαφορές στην πίστη που νά μάς χωρίζουν και ότι «άτυχείς συγκυρίες» και δευτερεύοντες λόγοι (έθνικοί και πολιτικοί) ήταν αυτοί που όδήγησαν στην άπόσχιση των Άντιχαλκηδονίων από τό Σώμα τής Μίας, Άγίας, Καθολικής και Άποστολικής του Χριστού Έκκλησίας. Υποστηρίχθηκε, επίσης, ότι οι θεολογικές άπόψεις των Άντιχαλκηδονίων δέν ήταν πραγματικά αίρετικές, αλλά άπλως «παρεξηγήθηκαν» από τους συγχρόνους τους Πατέρες, ένω τώρα «κατανοήθηκαν πληρέστερα» από τους θεολόγους έρμηνευτές, ή ότι έχουν χάσει τήν «έκκλησιαστική όρθοδοξία» αλλά έχουν «ιδεολογική όρθοδοξία» (βλ. π. Γεωργίου **Καψάνη**, *Η «ιδεολογική» όρθοδοξία των Άντιχαλκηδονίων - Άπάντηση σε άπόψεις του Καθηγητού κ. Γ. Μαρτζέλου*, έκδ. Άγ. Όρος 2005, σελ. 42).

Τίς τελευταίες δεκαετίες έχουν ύπογραφεϊ πλήθος κειμένων και «Κοινών Δηλώσεων» προς αυτή τήν κατεύθυνση και γίνονται έντατικές προσπάθειες για τήν ολοκλήρωση τής πλήρους κοινωνίας των Άντιχαλκηδονίων με τήν Όρθόδοξη Έκκλησία, κάτι που φαντάζει πολύ κοντινό. Έτσι, μέσα στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών ταυτιζόμαστε οι Όρθόδοξοι με τους Μονοφυσίτες και όνομαζόμαστε όλοι από

Άνω: Ό Άρμένιος «Πατριάρχης» Άράμ Α΄ γίνεται δεκτός ως κανονικός ιεράρχης τής Έκκλησίας στην Άλεξανδρούπολη από τόν Μητροπολίτη Άλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμο. Ξενάγηση στον Μητροπολιτικό Ναό του Άγίου Νικολάου, Άλεξανδρούπολη, 22 Σεπτεμβρίου 2014.

Μέση: Ό Άρμένιος «Πατριάρχης» Άράμ Α΄ ξεναγείται στο Ναό του Άγίου Γρηγορίου του Παλαμά, στη Θεσσαλονίκη. Στο Έρò Βήμα εισέρχεται ως κανονικός έπίσκοπος τής Έκκλησίας. 24 Σεπτεμβρίου 2014. Τό άπόγευμα τής ίδιας μέρας τελέστηκε Δοξολογία από κοινού με τους όρθοδόξους στον άρμένικο ναό τής Παναγίας για τόν έορτασμό των 100 χρόνων από τήν ίδρυση τής Άρμένικης Έκκλησίας» στη Θεσσαλονίκη.

Κάτω: Άναγόρευση του Άρμένιου «Πατριάρχη» Άράμ Α΄, ως έπίτιμο διδάκτορα Θεολογίας στο Θεολογικό Τμήμα του Έθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Άθηνών, παρουσία εκπροσώπου τής Αρχιεπισκοπής Άθηνών, άλλων Μητροπολιτών, κληρικών και Καθηγητών του Πανεπιστημίου.

κοινού Όρθόδοξοι, συμμετέχοντας σε κοινές «διορθόδοξες» έπιτροπές. Τό πιο δυσάρεστο όμως είναι, μετά από αυτήν τήν άμβλυνση, νά συγκροτούμε και μόνοι μας διορθόδοξες έπιτροπές και νά συντάσσουμε κοινά κείμενα με τους Μονοφυσίτες ως κείμενα των Όρθοδόξων

(βλ. <http://o-nekros.blogspot.gr/2013/03/oriental-orthodox-churches.html>).

“Έχουν όντως όρθόδοξη πίστη οί Αντιχαλκηδό- νιοι; Ποιά ήταν άνέκαθεν ή θέση τής Όρθόδοξης Έκκλησίας γι' αυτόύς; Δέχονται οί Αντιχαλκηδό- νιοι τίς Οίкуμενικές Συνόδους και τά όρθόδοξα δόγματα όπως αυτά έχουν έκφρασει από τούς θεοφόρους Πατέρες τής Έκκλησίας μας; Ποιά είναι ή άποψη πού έχει έκφράσει τό άγιώνυμο Όρος όλα αυτά τά χρόνια γιά τούς Αντιχαλκη- δονίους και τήν «όρθοδοξία» τους;

Σέ ό,τι άφορᾷ τήν ιστορική εξέλιξη τοῦ θέ- ματος είναι γνωστό ότι «ή Δ' Οίкуμενική Σύ- νοδος άποτελεῖ όρόσημο στην ιστορία και τήν θεολογία τής Έκκλησίας. Η συμβολή της στην διατύπωση τής Όρθοδόξου Χριστολογίας υπήρξε καθοριστική. Χάρις σ' αυτή τήν διατύπωση, πού ολοκληρώθηκε με τήν ΣΤ' Οίкуμενική Σύνοδο, διασφαλίζεται τό άληθινά θεανθρώπινο στην Έκκλησία. Είναι όδυνηρό πού όλόκληροι λαοί στην Μέση Άνατολή, οί λεγόμενοι Αντιχαλκηδό- νιοι, συνεχίζουν νά τήν άρνοῦνται» (Ιερομ. **Λουκά Γρηγοριάτου**, *Ό σύγχρονος διάλογος Όρθοδόξων και Αντιχαλ- κηδονίων υπό τό φῶς τής παραδόσεως τής Έκκλησίας*, [http:// aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_9701.html](http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_9701.html)).

Σύμφωνα με τόν μακαριστό Αρχιμ. Γεώργιο Καψάνη, Ηγούμενο τής Ιεράς Μονής Όσίου Γρη- γορίου, πού έχει άσχοληθεῖ επί δεκαετίες και έχει γράψει πλήθος μελετών και άρθρων γιά τό θέμα αυτό, «*Αντιχαλκηδόνιοι Μονοφυσίτες όνο- μάζονται οί Χριστιανοί, οί όποιοι δέν έδέχθησαν*

*τήν Δ' και τίς επόμενες Οίкуμενικές Συνόδους, άπεκόπησαν από τήν Έκκλησία τοῦ Χριστοῦ και έσχημάτισαν τίς μονοφυσιτικές εκκλησίες τής Άνατολής, δηλαδή τών Κοπτῶν τής Αιγύπτου, τών Αιθιοπῶν, τών Αρμενίων, τών Συροϊακωβι- τῶν και τών Ινδῶν τοῦ Μαλαμπάρ» (Ι. Μ. Όσίου Γρηγορίου Άγίου Όρους, *Εῖναι οί Αντιχαλκηδόνιοι όρθόδοξοι*; Άγιον Όρος, 1995, σελ. 9).*

■ **Κοπτική Κοινότητα:** Η λέξη Κόπτης προ- έρχεται από τήν άρχαία αιγυπτιακή γλώσσα και σημαίνει Αιγύπτιος. Η Αίγυπτος ήταν στήν ουσία ή μητέρα τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, ό όποίος δημιουργήθηκε από τήν λανθασμένη έρμηνεία τής Χριστολογίας τοῦ Άγίου Κυρίλλου Άλεξαν- δρείας. Οί ιδρυτές τής αίρέσεως τοῦ μονοφυ- σιτισμοῦ υποστήριζαν τήν λανθασμένη αυτή έρμηνεία στην προσπάθεια αντίδρασης τους στόν Νεστοριανισμό. Έτσι, είναι φυσικό ότι ό μονοφυσιτισμός κυριάρχησε στην Αίγυπτο.

■ **Αιθιοπική Κοινότητα:** Τό 1951 άποκό- πηκε από τούς Κόπτες ή κοινότητα τής Αιθιο- πίας δημιουργώντας ξεχωριστή θρησκευτική κοινότητα. Από αυτήν προέρχεται και ή μονο- φυσιτική «Όρθόδοξη Έκκλησία Tewehedo τής Έρυθραίας», ή όποία τό 1993, ταυτόχρονα με τήν έθνική της άνεξαρτητοποίηση έλαβε και τήν «εκκλησιαστική».

■ **Άρμενική Κοινότητα:** Οί Άρμένιοι δέν συμμετείχαν -έξαιτίας τής έμπόλεμης κατάστα- σης στην όποία βρίσκονταν τότε- ούτε στην Β' ούτε στην Γ' Οίкуμενική Σύνο- δο, αλλά άποδέχτηκαν τίς άπο- φάσεις τους. Δέν συνέβη όμως τό ίδιο και με τήν Δ' Οίкуμενική Σύνοδο, τής όποίας άρνήθηκαν νά άποδεχθοῦν τίς άποφάσεις, καθώς είχαν ήδη άσπασθεῖ τίς μονοφυσιτικές κακοδοξίες. Πα- ρόλα αυτά δέν άποκόπηκαν από

Άνταλλαγή δώρων τοῦ Μητροπολίτου Άλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου και τοῦ Άρμενίου "Πατριάρχου" Άράμ. Άλε- ξανδρούπολη, 22 Σεπτεμβρίου 2014.

Ο Οίкуμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ό Καρδι- νάλιος Kurt Koch, ό Καρδι- νάλιος τής Βιέννης Christoph Schonborn και ό «Πατριάρ- χης» τών Κοπτῶν Θεόδωρος Β' εύλογοῦν από κοινού κατά τόν έορτασμό τών 50 χρόνων τοῦ Ίδρύματος «Pro Oriente» στη Βιέννη. Τό συγκεκριμένο Ίδρυμα είναι οίкуμενιστικός όργανισμός στό χώρο τοῦ Παπισμοῦ με σκοπό «τήν άλληλογνωριμία και προσέγγιση μεταξύ άνα- τολής και δύσης». Βιέννη, 11-10-2014.

τήν Έκκλησία μέχρι τήν Β' Σύνοδο τοῦ Ντβίν (553-555), όπότε και άποσχίστηκαν όριστικά από τό Σῶμα Της.

■ **Συροϊακωβίτες:** Οί Ίακωβίτες άποτελέ- σαν τό δυτικό συριακό χριστιανισμό με κέντρο τήν Αντιόχεια. Έλαβαν τήν όνομασία τους από τόν Ίάκωβο Βαραδαῖο (Σύρο ιεραπόστολο) τό 542/3. Λόγω τών συνεχῶν διώξεων πού υπέ- στησαν, δέν κατάφεραν νά άποτελέσουν ένα ενιαίο σῶμα. Όστόσο διατήρησαν τήν ενότητά τους αν και διασκορπισμένοι σε διάφορα έδά- φη τής Συρίας.

■ **Έκκλησία τής Μαλάνκαρα - Έκκλησία τοῦ Μαλαμπάρ:** Η Έκκλησία τής Μαλάνκαρα και ή Έκκλησία τοῦ Μαλαμπάρ είναι άνεξάρ- τητες μεταξύ τους αντιχαλκηδόνιες κοινότητες στην Ινδία. Χωρίστηκαν τό 1972, αλλά διατη- ροῦν φιλικές σχέσεις. Τά μέλη τους καυχῶνται γιά τήν καταγωγή τών Έκκλησιῶν τους από τόν Άγιο Απόστολο Θωμά, πού ως γνωστόν κήρυξε και μαρτύρησε στην Ινδία. Τόν 7ο αἰώνα προ- σχώρησαν στην Συριακή Έκκλησία (ιακωβιτική) μέτίν όποία είναι ένωμένες και σήμερα.

Άς σημειωθεί ότι ικανός αριθμός Μονοφυ- σιτῶν προσήλθε κατά καιρούς στη λατινική Ου- νία, με άποτέλεσμα νά σχηματιστοῦν διάφορες ουνιτικές κοινότητες, όπως είναι οί **Μαρωνίτες**

τοῦ Λιβάνου και ή Νεστοριανή (Χαλδαϊκή) Κοινότητα.

Γιά δεκαέξι αἰῶνες οί Αντιχαλκηδόνιοι άν- τιμετωπίζονταν από τήν Έκκλησία μας ως αίρετικοί μονοφυσίτες και γι' αυτό ήταν άποκομ- μένοι από τό Σῶμα Της μέχρι τήν μετάνοια και τήν επάνοδό τους στην Άλήθεια. Πλήθος Άγίων και Πατέρων τής Έκκλησίας αναφέρονται στίς μονοφυσιτικές κακοδοξίες καταδικάζοντάς τες και πολλοί επίσης άγιοι όμολογητές υπέστησαν μαρτύρια και θάνατο γιά τό όρθό δόγμα περί τών δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ, όπως ό Άγιος Φλαβιανός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και ό Άγιος Προτέριος Πατριάρχης Άλεξανδρείας.

«...Η διαφορά μας με τούς Αντιχαλκηδονίους άφορᾷ αυτό τό Πανάγιο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου και Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος μας Ίησοῦ Χριστοῦ. Οί άγιοι και θεοφόροι Πατέρες μας, από τής Δ' Οίкуμενικής Συνόδου και έντεῦθεν, έπεσήμα- ναν ότι όχι μόνο ό Εύτυχής, αλλά και ό Σεβῆρος και ό Διόσκορος δέν είχαν όρθή πίστη περί τοῦ Προσώπου τοῦ ένανθρωπήσαντος Λόγου και τών δύο έν Αύτῳ τελείων φύσεων, τής θείας και τής άνθρωπίνης. Και ακόμη ότι συνέχουν τίς φύσεις πρεσβεύοντες ότι ό Θεάνθρωπος δέν είναι ό Λόγος τοῦ Θεοῦ, τό δεύτερο Πρόσωπο τής Παναγίας Τριάδος, τό όποιο προσέλαβε τήν

Συμπροσευχή στη συνάντηση των Ίεροσολύμων μεταξύ του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, του Πάπα Φραγκίσκου και του Ἀρμενίου Ἐπισκόπου, 25 Μαΐου 2014.

άνθρωπινη φύση και τήν ἔνωσε ἐν τῇ αἰδίῳ Ὑποστάσει Του μέ τήν θεία φύση, ἀλλά κάποια ἄλλη θεανθρώπινη ὕπαρξις, ἡ ὁποία προῆλθε ἀπό τήν ἔνωση τῶν δύο φύσεων» (Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, *Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὀρθόδοξοι;* Ἅγιον Ὅρος, 1995, σελ.10).

Παράλληλα μέ τή συγκεκριμένη πολύ σημαντική χριστολογική διαφωνία, οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ἀγνοοῦν καί ἀπορρίπτουν καί ὅλη τήν μεταγενέστερη θεολογία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού ἀποσκοποῦσε στήν περαιτέρω διευκρίνιση τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος.

«Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς εὐρίσκονται ὀρθόδοξοι θεολόγοι ὑποστηρίζοντες ὅτι πλέον ὁ Διόσκορος καί ὁ Σεβῆρος δέν εἶναι αἰρετικοί... Ἐάν παύση νά κηρύσσεται ἐπ' Ἐκκλησίαις ὅτι ὁ Σεβῆρος εἶναι αἰρετικός καί παράνομος, πῶς δέν θά σημαίνη ὅτι ἡ Ἐκκλησία τόν θεωρεῖ πλέον Ὀρθόδοξο; Καί πῶς αὐτό δέν εἶναι ὕβρις πρὸς αὐτή τήν ὑπόστασι τῆς Ἐκκλησίας καί τήν

Κεφαλή της, τόν Χριστό, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα;» (Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, *Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὀρθόδοξοι;* Ἅγιον Ὅρος, 1995, σελ. 199).

Καί ὁ Ὁμότιμος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. πρωτ. Θεόδωρος Ζήσης καταδικάζει τήν ἄποψη ὅτι οἱ διαφορές Ὀρθόδοξων καί Ἀντιχαλκηδονίων ὀφείλονται δῆθεν σέ παρανόηση καί παρεξήγηση τῆς θεολογικῆς ὀρολογίας: «Δέν εἶναι θέμα ἑρμηνείας ἀλλά ἀλλαγῆς καί ἀνατροπῆς τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (π. Θεόδωρος Ζήσης, *Τά ὄρια τῆς Ἐκκλησίας, Οἰκουμενισμός καί Παπισμός*, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλ. 2004, σελ. 109).

Πέρα ἀπό τίς συζητήσεις πού γίνονται στίς Μικτές Ἐπιτροπές μέ ὁποιαδήποτε κριτήρια κι ἂν χρησιμοποιοῦνται, μέ ὁποιους στόχους καί ὁράματα, μέ διπλωματίες καί ἀγαπολογίες, πρέπει νά ὁμολογήσουμε ὅτι γιά νά προχωρήσει πραγματικά ὁποιαδήποτε κοινωνία μέ τούς Ἀντιχαλκηδόνιους θά πρέπει νά ξεπεραστεῖ «ἕνας

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος σέ θρησκευτική ἐκδήλωση τῶν Συροϊακωβιτῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ὀγκόλιθος βαρύτατος καί ἀμετακίνητος: τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι δέν ἀναγνωρίζουν τήν τέταρτη καί τίς ἐπόμενες τρεῖς Οἰκουμενικές Συνόδους. Οὔτε καί μποροῦν νά τίς ἀναγνωρίσουν. Κάτι τέτοιο εἶναι φύσει ἀδύνατον, δεδομένου ὅτι ἐκεῖνοι προῆλθαν ἀπό τοὺς ἀρχαίους Μονοφυσίτες καί συνεχίζουν νά ἀντιτίθενται στή Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνος, ὅπως ἀκριβῶς καί οἱ πρόγονοί τους. Ἄν τήν ἀναγνωρίσουν ὡς Οἰκουμενική, θά πρέπει νά ἀρνηθοῦν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους καί τήν 16 αἰώνων ἀντιχαλκηδόνια ἱστορία τους. Τέτοια ἀναγνώριση θά μπορούσε νά εἶναι ἀποτέλεσμα ριζικῆς μετάνοιας, κάτι πού μέχρι σήμερα δέν ἔχει γίνει φανερό» (Περ. Ὁ Σωτήρ, 1 Ιουλίου 2012 - http://thriskeftika.blogspot.gr/2012/06/blog-post_6224.html).

Ἐμεῖς ὅμως ὡς μέλη τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, «δέν ἠμποροῦμε νά δεχθοῦμε ἕνα Χριστό πού οἱ δύο φύσεις Του

συγχέονται' πού οἱ δύο φύσεις Του δέν εἶναι τέλειες καί μετά τήν ἀσύγχυτο, ἄτρεπτο, ἀδιαίρετο ἔνωσί των' διότι αὐτό θά ἐσήμαινε ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύσις δέν προσλαμβάνεται σωστά ἀπό τὸν Θεό Λόγο καί ἄρα δέν θεραπεύεται καί δέν θεώνεται. Καί ἐπίσης ἄς ἐξετασθῇ μήπως ἡ σύγχυσις στίς φύσεις πού ἐνώνονται στό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι δυνατόν νά ἔχη ἀρνητικές συνέπειες καί στά ἀνθρώπινα πρόσωπα πού ἐπιδιώκουν τήν μετ' Αὐτοῦ ἔνωση καί γιά τὰ ὁποῖα ὁ Χριστός εἶναι τό Ἀρχέτυπο» (Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, *Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὀρθόδοξοι;* Ἅγιον Ὅρος, 1995, σελ. 12).

«Αἰσθανόμεθα τήν ἀνάγκη, πρό τοῦ ὑπαρκοῦ κινδύνου νά νοθευθῇ ἡ καθαρὰ καί ἀμώμητος πίστις τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα στό κέντρο Της πού εἶναι ἡ Κεφαλή Της, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, νά ὁμολογήσουμε τήν Ὀρθόδοξο Πίστι ἀκαινοτόμητον, ἀνόθευτο, ἀκεραία, "ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις Πατράσι"» ("Ἐνθα ἀνωτέρω).

Εισήγησις τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ Ὁρθόδοξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων

Τὴν ὀρθόδοξη ἄποψη ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι δὲν ἔχουν ἀποκηρύξει καμμία ἀπὸ τίς αἰρετικές ἀντιλήψεις τους καὶ κατὰ συνέπεια δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ ἔνωση τῶν Ὁρθόδοξων μαζί τους ἐξέφρασε μὲ ἐμπεριστατωμένο ὑπόμνημά τῆς ἡ Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους μετὰ ἀπὸ εἰσήγηση τῆς ἀρμόδιας Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς. Παραθέτουμε ἀποσπάσματα τῶν δύο αὐτῶν κειμένων.

«...Κατόπιν ὄλων τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι δὲν πληροῦνται εἰσέτι αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἔνωση μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων, καὶ ὅτι τυχὸν ἐσπευσμένη ἔνωση καὶ τὰ διεστῶτα δὲν θὰ ἐνώση ἀρμονικῶς καὶ τὰ ἡνωμένα θὰ διασπάσῃ...

Ὁ Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης Ἀζώμης κ. Πέτρος λαμβάνει μέρος στὸν Ἁγιασμό τῶν ὑδάτων τῶν Κοπτῶν, τὴν ἡμέρα τῶν «Ἐπιφανείων» μὲ τὸν τοποτηρητὴ τοῦ Κοπτικοῦ Θρόνου Ναθαναήλ, στὴν Ἀβδίς Ἀμπέμπα τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2013. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ γιὰ τοὺς Κόπτες τιμᾶται μὲ τριήμερες θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ὁ ἁγιασμός ἐγίνε σὲ εἰδικὴ δεξαμενὴ σὲ γῆπεδο, παρουσίᾳ 2.000 μονοφυσιτῶν πιστῶν, ἐνῶ εἶχε ἄμεση ἀναμετάδοση ἀπὸ τὰ ΜΜΕ. Ἡ παρουσία τοῦ Ὁρθόδοξου Ἱεράρχη σκανδάλισε πολὺ τὸν ὀρθόδοξο λαό.

Ἐπίμνημα τῆς Διπλῆς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθόδοξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων

Οἱ Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω εἰς κοινὴν σύναξιν συνέταξαν τὸ ὑπόμνημα περὶ τοῦ διαλόγου Ὁρθόδοξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων.

«...Συνειδητοποιοῦντες τὸν τοιοῦτον κίνδυνον, δηλαδή τὴν ἔνωση μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων βασιζομένην ἐπὶ μὴ ὀρθόδοξων προϋποθέσεων, διατελοῦμεν ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ. Ἡ πίστις εἶναι τὸ κινδυνευόμενον καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παίζωμεν ἐν οὐ παικτοῖς. Αἰσθανόμεθα τὴν εὐθύνην ἡμῶν διὰ τὴν περιφρούρησιν καὶ διατήρησιν ἀκαινοτομητῶν τοῦ δόγματος καὶ τῆς ἐκκλησιολογίας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, ὡς αὐτὰ παρελάβομεν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων.

»Διὰ τοῦτο καὶ ἐπισημαίνοντες καταγγέλομεν: [...]

»2. Τὴν προσβολὴν τοῦ κύρους καὶ τῆς αὐθεντίας τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι αἰρεσιάρχες Διόσκορος, Ἰάκωβος, Σεβήρος κλπ. χαρακτηρισθῶν μὴ αἰρετικοί, ἀλλ' ὀρθόδοξοι εἰς τὸ φρόνημα. [...]

»4. Τὴν ριζικὴν διαφωνίαν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Χριστολογία τῶν Ἀντιχαλκηδονίων. Αὐτοὶ μὲν (Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Φώτιος ὁ Μέγας, Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης κλπ.) ὀρίζουν ταύτην ὡς αἰρετικὴν διδασκαλίαν, ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ δὲ ὡς ὀρθόδοξον καὶ συνέχειαν τῆς ἀρχαίας ἀποστολικῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας. [...]

»...Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τὴν συνείδησιν τῆς λατρευοῦσης Ἐκκλησίας καὶ ὁ μετριοπαθὴς μονοφυσισμὸς τοῦ Διοσκόρου καὶ τοῦ Σεβήρου ἀποτελεῖ αἵρεσιν...

»Πάντα ταῦτα καταγγέλοντες πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰς Σεπτὰς ἱεραρχίας τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, τὸν ἱερόν κλη-

Γεῦμα κατὰ τὴν «Διορθόδοξη» Συνδιάσκεψιν στὴν Κῶ, 17 Ὀκτωβρίου 2012. Στὴν Συνδιάσκεψιν συμμετέχουν Ὁρθόδοξοι καὶ ὅλες οἱ ὁμάδες τῶν Ἀντιχαλκηδονίων ὡς ἀμιγῶς Ὁρθόδοξοι. Σκοπὸς τῆς Συνδιάσκεψιν ἦταν ἡ συζήτηση ἐπὶ τῶν θεμάτων πού θὰ ἀπασχολοῦσαν τὸ ἐπόμενο Π.Σ.Ε. (Busan-2013) καὶ ἡ διαμόρφωση κοινῆς «ὀρθόδοξης» θέσεως ἐπ' αὐτῶν γιὰ νὰ παρουσιαστῇ στὸ Π.Σ.Ε. ὡς ἡ « ὀρθόδοξη μαρτυρία»!!!

ρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν ταπεινῶς δηλοῦμεν ὅτι κινούμεθα ὑπὸ αἰσθήματος εὐθύνης καὶ μόνον ἀποβλέποντες εἰς τὴν ὅσον τάχιστα ἐπαναποθέτησιν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου ἐπὶ ὀρθῶν βάσεων, τοιοῦτων ὥστε καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ διατηρήσωμεν δι' ἑαυτοὺς ἀδιαλῶβητον τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπὶ δέκα πέντε αἰῶνας εὐρίσκονται ἀποκεκομμένοι...

»Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν -ὄ μὴ γένοιτο- ἡ ἔνωση θὰ συντελεσθῇ παρὰ τὴν μόνην Ἀλήθειαν, δηλοῦμεν ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὅτι τὸ Ἅγιον Ὁρος δὲν θὰ ἀποδεχθῇ τοιαύτην ψευδῆ ἔνωση.

14/17 Μαΐου 1995

Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσι Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγ. Ὁρους Ἄθω».

(Πηγή: Ὁρθόδοξος Τύπος, ἀρ. φ. 1130, 16-6-1995)

Ἀξιωμαθέντα Ὁμολογιακὰ Ἀγιορείτικα Κείμενα

Δ. Ἀπάντηση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα (ἡγούμενος ἀρχιμ. βασιλείος Γοντικάκης), πρὸς τὴν Ἱερά Κοινότητα, γιὰ τὴν διακοπὴ τοῦ Μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα.

Πρὸς τὴν Ἱεράν Κοινότητα Ἁγίου Ὁρους | Εἰς Καρυὰς | 7 Ὀκτωβρίου 1970

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα | ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 139/Κ/5.9.70 Ὑμέτερον ἐγκυκλιῶδες γράμμα ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐχάρημεν ἰδιαίτε- ρως, διότι θίγετε ἓνα πρόβλημα τόσο βασικόν καὶ θέτετε ἐρωτήματα σοβαρά ζητοῦντες λύσεις. Ἐρωτᾶτε: «Ποία ἐκδήλωσις καὶ ποία ἐνέργεια ἐκ τοῦ Παναγιωτάτου κ. Ἀθηναγόρου θά ἦτο ἐνδεδειγμένη τόσο διὰ τὴν καθυσύχασιν τῶν συνειδήσεων ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διαταραχθείσης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος;».

1. Δυστυχῶς, ὡς ἀποδεικνύουν αἱ ἀλλεπάλληλοι καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πατριαρχικαὶ δηλώσεις δὲν πρόκειται περὶ φραστικῶν λαθῶν ἢ δημοσιογραφικῶν ἀνακριβειῶν ἀλλὰ περὶ σταθερῶν πεποιθήσεων ἐκφραζομένων εὐκαί- ρως ἀκαίρως μετὰ πάσης ἐμφάσεως. Ἄρα δὲν εἶναι δυνατόν μία ἐκδήλωσις τοῦ Πατριάρχου νὰ καθησυχᾷ τὴν ὀρθόδοξον συνείδησιν ἐφ' ὅσον αἱ πεποιθήσεις τοῦ Φαναρίου καὶ ἡ διαγραφο- μένη πορεία του παραμένει ἡ αὐτή.

Συγκεκριμένως εἰς τὴν ἡμετέραν Μονήν, παρ' ὄλην τὴν ἀγιορειτικὴν ἀντίδρασιν, ἐμνημονεύ- αμεν μέχρι τινός τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος φειδόμενοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος. Μετὰ δὲ τὴν περὶ Φιλιόκβε καὶ Πρωτείου, ὡς ἀπλῶν ἐθίμων, δήλωσιν τοῦ Πατριάρχου, **ἐπαύσαμεν τὸ μνημόσυον, αἰσθανθέντες ὅτι ἐξέλιπε πᾶν**

περιθώριον ἀνοχῆς ἢ προθεσμία ἀναμονῆς.

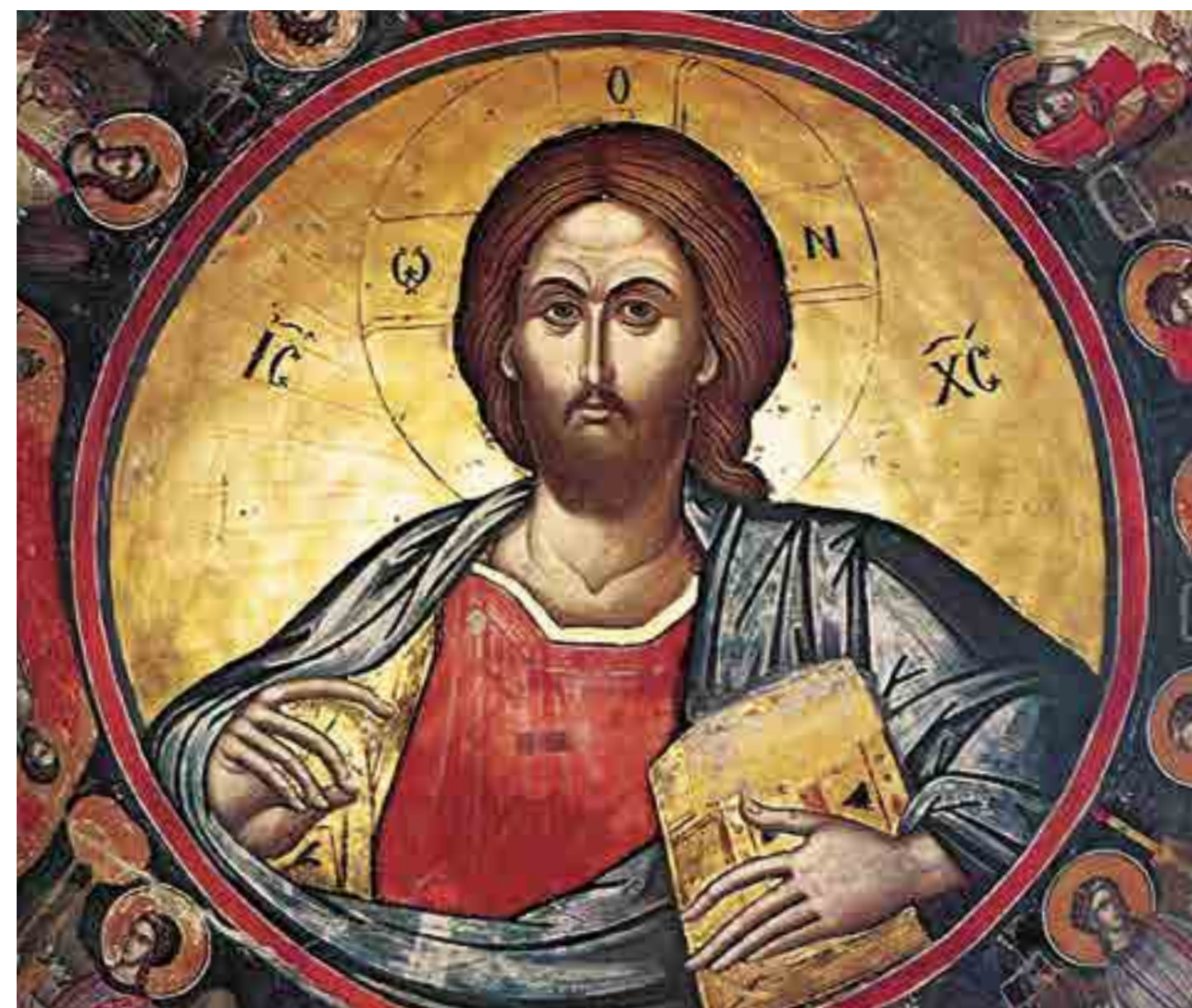
Αἱ παρόμοιαι δηλώσεις δὲν ἀποτελοῦν μόνον ἀναίρεσιν τῆς Θεοδιδάκτου καὶ ζωηφόρου πα- ραδόσεως τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ συ- χρόνως ἐμπαιγμὸν πρὸς τὸν ταλαίπωρον Δυτικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος κεκοπιακῶς ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ τῆς στείρας ὀδοιπορίας εἰς χώρους ἀβάτου καὶ ἀνύδρου ὀρθολογισμοῦ ζητεῖ, ἐνσυνειδήτως ἢ μὴ, τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν τῆς σωτηρίας.

Ἡ ἐκφραζομένη πεποίθησις τοῦ Πατριάρχου (περὶ τοῦ ἀλαθήτου ὡς ἐθίμου) καὶ ἡ ὀραματιζο- μένη προοπτικὴ του (διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐνώσε- ως) δὲν τὸν ἀποξενῶναι ἀπλῶς ἀπὸ τὴν Ὀρθόδο- ξον συνείδησιν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα, **ἀλλὰ τὸν ἐμφανίζει ἡκιστα σοβαρὸν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδίου, τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος μετ' ἐμφάσεως ἐτόνισε –μετὰ τὰς πατριαρχικὰς ταύτας δηλώσεις– τό, Θεῖω δικαίω, ἀλάθητόν του καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἄνευ τοῦ «παραμερισμοῦ τῶν ἀληθῶν δογμάτων» του. Τό νὰ ἀκολουθεῖ ὅθεν τὰς πατριαρχικὰς καὶ οἰκουμενικὰς ἀκροβασίας κανεῖς, δὲν ἀπάδει ἀπλῶς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον ἱεροπρέπειαν ἀλ- λά καὶ ἀντίκειται πρὸς τὴν στοιχειώδη σοβαρό- τητα. Σαφῶς ἄλλωστε ἡ ἀποφυγὴ ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου διὰ τὴν μετὰ τοῦ κ. Ἀλεξίου συ- νέντευξίν του, (παρὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς Ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος), ὑποδηλοῖ τὸ ἔγκυρον τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιεύματος καὶ τὴν πατριαρχικὴν προέλευσιν τῶν ἀπόψεων.**

2. ΕἶΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ὅτι ἡ οἰκουμενικὴ κρίσις εὔρε τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς μίαν κάμψιν θεολογικῆς ζω- ῆς. Αὐτὴ ἡ θεολογικὴ ἀναιμία, ἡ ἀπουσία τοῦ πατερικοῦ καὶ καθολικῶς σωτηρίου πνεύμα- τος, παρουσιάζεται ἀπ' αἰῶνος καὶ πλέον εἰς τὰς θεολογικὰς μας Σχολὰς καὶ τὸν κηρυκτικὸν λόγον. Παρατηρεῖται μίᾳ πτῶσιν τῆς Ὀρθόδο- ξου συνειδήσεως καὶ τῆς ὀργανικῆς συναφείας

ἀληθείας καὶ ζωῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐγιναν σπάνιοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μεταγγίζουν τὸ δόγμα ὡς χάριν ζωῆς καὶ τὴν λειτουργίαν ὡς ἀγιασμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων. Θά ἦτο βεβαίως ἄδικον καὶ ἀσυνεπὲς ἱστορικῶς ἂν ἀπεσιωπᾶτο ἡ παρουσι- αζομένη ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου ἀναγέννησις τῶν πατερικῶν μελετῶν. Καὶ μίᾳ ματιᾷ μόνον εἰς τὰς διδακτορικὰς διατριβὰς καὶ τὰς θεολογικὰς ἐργασίας τῶν τελευταίων ἐτῶν πείθει διὰ τὴν πρὸς τοὺς Πατέρας στροφὴν καὶ στοργὴν. Ἐπίσης ἀναμφιβόλως ἔχομεν παρὰ πολλοὺς καλοὺς (ἢ ὅπως ἀρεσκόμεθα νὰ τοὺς ἐπικαλοῦμεν συν- τηρητικούς) Ἀρχιερεῖς. Ἀλλ' οὔτε ἡ ἀρχομένη πατερικὴ ἀναγέννησις εἰς τὴν Θεολογίαν οὔ- τε ἡ ἀναφερθεῖσα συντηρητικότης, δύνανται πρὸς τὸ παρὸν νὰ λύσουν τὴν ὑπάρχουσαν βραδυγλωσσίαν καὶ τὸν ἐνδοιασμόν πρὸς σαφῆ καὶ ἀπερίφραστον ὁμολογίαν πίστεως.

Θά πρέπει πιθανῶς νὰ ἀναμένωμεν ὀλίγας ἐπὶ πλέον γενεάς, διὰ νὰ τραφοῦν καὶ νὰ ἀνδρωθοῦν μορφαὶ ἱκαναὶ νὰ μαρτυρήσουν εὐθαρσῶς τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν εἰς Εὐαγγέλιον ζωῆς. **Σήμερον ὡς συνέπεια καὶ κληρονομία τῆς ἀσπονδύλου δογματικῆς ἀγωγῆς μας καὶ τῆς ἀπωλείας ὀρ- γανικοῦ δεσμοῦ μετὰ τῆς ζώσης βυζαντινῆς μας παραδόσεως καὶ τῆς λειτουργικῆς θεολογίας εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐτοιμότητος καὶ ἡ παρουσι- αζομένη νωθρότης καὶ ἀνικανότης (μερικὴ ἕως γενικὴ) ὀρθοδόξου ὁμολογίας. Ἄντ' αὐτῆς δὲ παρουσιάζεται, ὡς ἀντίδρασις, ὁ διπλοῦς κακοῆθης ὄγκος: ἐνός ἐπιπολαίου οἰκουμενι- σμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεῖται τὴν γενικὴν ἀνεδαφικότητα καὶ τὸν περισπασμόν τῆς ἐπο- χῆς ὀμιλεῖ διὰ ἐνώσεις καὶ συνομοσπονδιακὴν συνύπαρξιν ἀγνοῶν καὶ περιπαίζων τὴν ὀντο- λογικὴν βάσιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δόγματος**

Ὁ Παντοκράτωρ, τοιχογραφία ἀπὸ τὸν τροῦλλο τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἁγιον Ὄρος.

καί ενός τυφλοῦ ἀνθενωτισμοῦ ἐγωϊστικῆς συσκοτίσεως καί δημιουργοῦ ἀπεριορίστων ἀλληλοαφοριζομένων παρατάξεων.

Ἐνῶ δέ ἡ Ἐκκλησία δοκιμάζεται διά τῆς πολώσεως τῶν ἀκραίων τούτων τάσεων καί χειμάζεται διά τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ τῆς γνησίας μαρτυρίας τῆς, καί ἐνῶ αἱ οἰκουμενικαί μεγαλοστομιαὶ αὐξάνουν, ἐντός τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καί τοῦ θεολογικοῦ «λείμματος» κυφορεῖται ἡ μυστική καί ἀκατάβλητος ἀντίδρασις. **Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς διώξεται χιλιάδας, διότι δέν πρόκειται περί τῆς ἀτομικῆς του δυνάμεως, ἡ ὁποία δρᾷ, ἀλλά περί τῆς φανερώσεως τῆς δυνάμεως ἡ ὁποία συνθλά καί λικμίζει τὴν ἀνυπόστατον θρασύτητα τῶν αἰρέσεων.** Δέν πρόκειται περί ἀνθρωπίνου πάθους, ἀλλά περί συμπλοκῆς τοῦ ἐφημέρου, παροδικοῦ καί αὐτοκαταδικαστέου, πρὸς τὸ αἰώνιον καί ἀκατάβλητον τῆς ἀσαλεύτου βασιλείας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐφ' ὅσον ἀδρανοῦν οἱ κατὰ πρῶτιστον λόγον ὑπεύθυνοι, διεγείρεται αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ καί καθολικὴ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν εὐθύνην ἐπωμίζεται ὁ φύλαξ τῆς

Ὁρθοδοξίας, ὁ πιστὸς λαός, τοῦ ὁποίου πάντοτε ἀνά τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης καί διά τῶν αἰώνων «ἡ ψυχὴ καί ἡ καρδία εἶναι μία».

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει τὸν οἰκουμενισμόν τῆς. Διά τῆς τριαδικῆς συγκροτήσεως τῆς ὑπάρξεώς τῆς πραγματοποιεῖται ἐν αὐτῇ ἡ τῶν πάντων ἔνωσις, διά τὴν ἐπέκτασιν τῆς ὁποίας εὐχεται. Ἡ ἔνωσις αὐτὴ δέν λαμβάνει χώραν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐπιφάνειαν ὡς ψιλὸν ἐξωτερικὸν συμβάν, ἀλλ' ἰεουργεῖται ἐντός τοῦ θεανθρωπίνου μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς λειτουργικὸν γεγονός καί τριαδικὴ μυσταγωγία. Εἶναι σταυρὸς καί ἀνάστασις. Διά νὰ ἔλθῃ ἡ ζύμη τῆς ξένης αὐτῆς ἐνότητος εἰς τὴν γῆν ἐθουσιάσθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Διά νὰ διατηρηθῇ ἡ δυνατότης αὐτῆ «ἀεὶ σφαιγιάζεται» ὁ Αὐτός.

Ἡ φύσις τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι καθολικὴ ἐκκλησιολογικῶς. Ἡ φύσις τοῦ κάθε Ὁρθοδόξου εἶναι οἰκουμενικὴ πνευματικῶς: Ζῆ διά τὸν ἄλλον. Πονᾷ καί χαίρεται τὸν πόνον καί τὴν χαράν τοῦ ἄλλου ὡς ἰδικὴν του. Εἶναι ἰδικὸς του ὁ πόνος καί ἡ χαρὰ τοῦ ἀδελφοῦ (Ἅγιος Συμεών). Καί αὐτὸ

δέν συμβαίνει ἐπειδὴ ὁ ἴδιος τὸ ἀπεφάσισε ἢ ἡ κράσις του εἶναι τοιαύτη, ἀλλὰ διότι ἀνεγεννήθη καί ἀνεκαινίσθη ἡ θεοειδὴς ὀργάνωσις τοῦ εἶναι του, διά τοῦ βαπτίσματός του εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὕτως ἡ προσφορά τῆς ἀγάπης του δέν εἶναι ἐφήμερος καί φθαρτὸς συναισθηματισμός, ἀλλὰ ἀφορμὴ θεοφανείας καί ἀφθαρσίας διά τὸν πλησίον. Τὸ καλὸν τῆς κρίσεως τὴν ὁποία διερχόμεθα εἶναι ὅτι ἐγείρει ἐκ τοῦ ὕπνου καί θέτει τὰ δογματικὰ προβλήματα ὡς προβλήματα ζωῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ μοναδικὴ δυνατότης διά τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀληθοῦς θεολογίας.

3. ΕΝΤΟΣ ΜΙΑΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ τοιούτων ἐκκλησιολογικῶν ὠδίνων, πολὺ ὀρθῶς μᾶς μεταφέρειτε τὸν προβληματισμόν: Μήπως ἡ παροῦσα στάσις τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου εἶναι ἀπλῶς ἀρνητικὴ; Μήπως ἐμποδίζομεν ἀντὶ νὰ ὠφελοῦμεν; Διότι εἶναι ἀνεπίτρεπτον νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τόσον δυσκόλους περιστάσεις διά προσθετικῶν ἀρνητικῶν καί σχισματογεννῶν ἀντιδράσεων.

Νομίζομεν ὅτι ἂν διακόπτεται τὸ μνημόσυνον ἀνωδύνως καί ἀπὸ συνήθειαν, ἐάν παρατείνεται ἢ διακοπὴ χωρὶς καμμίαν πνευματικὴν μέριμναν δι' αὐτό, πρόκειται περί ἀρνητικοῦ ἔργου. Περί μιᾶς ὄχι ἐν πολέμῳ ἐκτάκτου στάσεως, ἀλλὰ περί τῆς εἰσαγωγῆς μιᾶς πεπλανημένης παραδόσεως: Τὸ νὰ μὴ μνημονεῦται (ἐπ' ἀόριστον καί ἀνευθύνως) ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος. Ἀπὸ μίαν οὕτως γενομένην διακοπὴν μόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας θὰ ὠφεληθοῦν. **Ἐάν ὅμως ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου εἶναι ὁ συντομογραφικὸς καθορισμὸς τῆς θέσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους μεταξύ τῶν δύο ἄκρων (οἰκουμενικῶν οὐνιτισμῶν διά τῆς ἀπεμπολήσεως τῆς δογματικῆς βάσεως καί ἀποκοπῆν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας δι' ἀτομικιστικοῦ ζήλου) τότε δικαιολογεῖται.** Ἐάν εἶναι μιὰ ἐκφρασις τῆς μυστικῆς καί ἀγρύπνου μοναχικῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ζωὴν καί τὸν πόνον τῆς Ἐκκλησίας τότε ἐπιτελεῖ ἔργον θετικόν.

Ἡ μοναχικὴ εὐαισθησία εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως ἀποτελεῖ τὸν δείκτην κατευθύνσεως καί ζωῆς διά τὸν ἀγωνιζόμενον πιστὸν λαόν. Ἐπειδὴ δέ ἐν προκειμένῳ τὸ βάρος καί ἡ εὐθύνη μιᾶς ὀρθοδόξου μαρτυρίας ἐναπόκειται εἰς τὸν Ὁρθόδοξον λαόν, γίνεται ἀντιληπτὸν τὸ ἐπίκαι-

ρον καί ἐπεῖγον δι' ἡμᾶς τῆς μοναχικῆς νήψεως καί ἐργηγόρσεως. Χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν ἀλλαγὴν, ἐάν τὸ Ἅγιον Ὄρος βιοῖ τὴν πνευματικὴν του παράδοσιν, θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ σημεῖον σταθερότητος καί ἐλπίδος ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν καταποντισμῶν. **Θά εὐαγγελίζεται διά τῆς ὑπάρξεώς του (τοῦ λόγου ἢ τῆς σιωπῆς του) πόσον τὸ παλαιὸν καί παραδοσιακὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ὀλοζώντανον καί ἐκάστοτε σύγχρονον, διότι παρεδόθη καί παραδίδεται ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς Αὐτήν.**

Πάντως πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τὸ διατὶ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου (καὶ ὄχι ἡ ἐπανάληψίς του), καί ἡ ἐπαγρύπνησις εἰς τὸ μοναχικὸν μας χρέος, συμβάλλουν εἰς τὴν ἀποκατάτασιν τῆς ἐνότητος καί τὴν καθυσύχασιν τῶν τεταραγμένων συνειδήσεων.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις εὐχόμενοι ἀδελφικῶς, πᾶσαν παρά Κυρίου ἐνίσχυσιν καί εἰς τὴν συγκεκριμένην Ἰγμῶν προσπάθειαν διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς ἀγάπης καί τῆς ἐν Κυρίῳ φιλαδελφίας.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Σταυρονικήτα
† Ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

(Πηγή: Ὁρθόδοξος Τύπος, 15 Ἰουνίου 1971, ἀ.φ. 142, σελ. 4)

Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Πρωτᾶτον, Ἅγιον Ὄρος.

Ἄγγελος, λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν παράσταση τῆς Γεννήσεως, Καθολικὸ Ἱ. Μονῆς Βατοπαιδίου, Ἅγιον Ὄρος.

β. Χαιρετισμός συμπαραστάσεως της Ίερας Κοινότητας Ἀγίου Ὄρους στη Λαοσύναξη της Ἀθήνας, πού ἔγινε γιά νά ἐκφράσει τήν ἀντίθεση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐπικείμενη ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου στήν Ἀθήνα.

Ἐξεφωνήθη ἀπό τόν Καθηγούμενο τῆς Ίερας Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Ἀρχιμ. π. Πρόδρομο Λαυριώτη. (4 Μαΐου 2001)

Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Παριστάμενοι ἐδῶ, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς διπλῆς Ίερας Συνάξεως τῶν Ίερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὄρους Ἄθω, σᾶς ἀπευθύνουμε τόν Πασχάλιο χαιρετισμό, Χριστός Ἀνέστη.

Ἡ Ἐκκλησία καί πάλι πονᾷ, ἀγωνιᾷ, θλίβεται. Θλίψις βαθειά σκιάζει τήν ἐφετινὴν Πασχάλιον χαράν της. Ἡ Ἑλληνική πολιτεία καί ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία τῆς Πατρίδος μᾶς ὑποδέχονται, ἀγνοουμένου τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τόν πάπα τῆς Ρώμης. Πολλοί θά χαροῦν καί θά χειροκροτήσουν. Τό κάστρο τῆς Ὁρθοδοξίας στήν Ἑλλάδα ραγίζει. Κακό προηγούμενο γιά νά ἐκπορθηθοῦν καί ἄλλα Ὁρθόδοξα μέτωπα. Ἡ ὁδύνη μεγάλη. Ὁ παπισμός ἐπελαύνει καί πάλι κατά τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλλάδος. Ὅχι μέ σταυροφορίες, οὔτε μέ βίαιους ἐκλατινισμούς, οὔτε μέ δόλιους ἐξου-

νιτισμούς, ὅπως κάποτε ἢ ὅπως καί σήμερα σέ ἄλλες χῶρες. Ὁ παπισμός σήμερα προσβλέπει καί ἀρκεῖται στήν παγκόσμια ἀναγνώρισί του. Τό δῆθεν προσκύνημα τοῦ Πάπα στήν Πνύκα αὐτό καί μόνο τό νόημα ἔχει. Ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία δέν μπόρεσε δυστυχῶς νά τοῦ ἀρνηθῆ τήν ὑποδοχή, τήν ἀναγνώρισι. Ὁ λαός ὅμως ὑψώνει τήν φωνή του καί διαμαρτύρεται. **Ὁ πάπας εἶναι αἰρετικός. Ὁ πάπας δέν εἶναι Ἐκκλησία. Τό Βατικανό εἶναι κράτος κοσμικό μέ σκοτεινὴ διπλωματία καί πονηρὴ πολιτικὴ. Ὁ Ὁρθόδοξος λαός οὐδέποτε θά ἀναγνωρίσῃ τόν πάπα καί τόν παπισμόν. Ὁ Ὁρθόδοξος λαός οὐδέποτε θά δεχθῆ τήν θεωρία περὶ τοῦ Παπισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς δύο πνευμόνων μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Εὐρώπη.** Ἄν ἡ θεωρία αὐτὴ γίνῃ ἀποδεκτὴ, σημαίνει ἢ ὅτι ἀναγνωρίζεται ὁ παπισμός ὡς ὑγιὴς πνεύμων, δηλαδή ἀληθὴς καί ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ ὅτι ἀποδεχόμεθα τήν κακόδοξο ἀξιολογία τῶν κλάδων, ἢ ὁποία ἀναιρεῖ τήν πίστι μας ὅτι μόνον ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ παρουσία μας ἐδῶ θά ἐρμηνευθῆ ποικιλοτρόπως. Ὅσοι ἐμφοροῦνται ἀπὸ οὐμανιστικὰ κριτήρια θά τὴν χαρακτηρίζουν φανατισμό καί μισαλλαδοξία. **Γιά μᾶς ὅμως εἶναι ὁμολογία Πίστewς.** Γιά μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει

ἀμνήστευσι τῆς αἰρέσεως τοῦ παπισμοῦ πού ἐγκεῖται στὸν ἀνθρωποκεντρισμό, δηλαδή στὸν παραμερισμό τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ἀπὸ τὸν ἐπὶ γῆς τοποτηρητὴ του. Θεμελιώδης δογματικός λόγος, τὸν ὁποῖον ὁ ἀγιωτικὸς μοναχισμὸς δέν ἤμπορεῖ νά παραθεωρήσῃ, ἀκολουθώντας τούς θεοφόρους πατέρας μας, Ἁγίους Φώτιο τὸν Μέγαν, Μᾶρκον τὸν Εὐγενικόν, Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, τούς Ἁγίους Ὁσιομάρτυρας, ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος μαρτυρήσαντας, τὸν Ἅγιον Κοσμάν τὸν Αἰτωλόν, τὸν ὄσιον Νικόδημον τὸν Ἁγιορείτην καί τούς λοιπούς Ἁγίους.

Γιά μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα σημαίνει ἀμνήστευσις τῶν παλαιότερων καί τῶν προσφάτων ἐγκλημάτων τοῦ παπισμοῦ κατὰ τῶν Ὁρθόδοξων λαῶν.

Γιά μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα σημαίνει ἀμνήστευσις τῆς οὐνίας.

Γιά μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα σημαίνει παραθεώρησις τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ σωτηριώδους κινήματός της.

Ἄδυνατοῦμε νά κατανοήσουμε πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐκφωνηθῆ ἀπὸ τὴν Πνύκα κοινὴ ἔκκλησις πρὸς τὴν Εὐρώπη νά παραμείνῃ στίς Χριστιανικές της ρίζες, ὅταν ὁ παπισμὸς ἀλλοίωσῃ ριζικὰ τό Εὐαγγέλιο. Ἐπαυσε κατὰ τὸν Ντοστογιέφσκυ νά εἶναι Χριστιανισμὸς. Ὁδήγησε στήν ἐκκοσμίκευσι, στήν ἀθεΐα καί στὸν ὕλισμό, στήν εἰκόνα τῆς σημερινῆς μεταχριστιανικῆς Εὐρώπης.

Ἄδυνατοῦμε νά κατανοήσουμε πῶς εἶναι δυνατό νά συνεργαστοῦν, ὅπως λέγεται στὸν κοινὸ ἀνακοινωθέν, ὁ Παπισμὸς καί ἡ Ὁρθόδοξια ἐφ' ὅσον ὁ Παπισμὸς ἐμμένει ἀμετανοήτως διὰ τοῦ Filioque στήν ὑποτίμησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί δι' αὐτό στήν οὐσία του εἶναι ἀνθρωποκεντρικός, ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξια παραμένει ἀκλινῶς ἀγιοπνευματικὴ καί Θεανθρωποκεντρικὴ. Ἡ ἱστορία ἔχει ἀποδείξει ὅτι γι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπέτυχαν ὅλες οἱ προσπάθειες διαλόγου ἀπὸ τὴν ψευδοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας μέχρι τὸν σύγχρονο διάλογο πού τελευταῖα διεκόπη.

Ἄδυνατοῦμε νά κατανοήσουμε πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ κοινὴ ἔκκλησις πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα δύο ριζικῶς διαφόρων καί ἀντιθέτων θεολογιῶν καί πίστεων. Πῶς δέν τό κατανοοῦν οἱ ἐκκλησιαστικοί μας ἡγέται; Ἄποροῦμεν ἐπίσης πῶς πολλοί ἐκ τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν διανοουμένων δημοσιογράφων δέν βλέπουν **ὅτι**

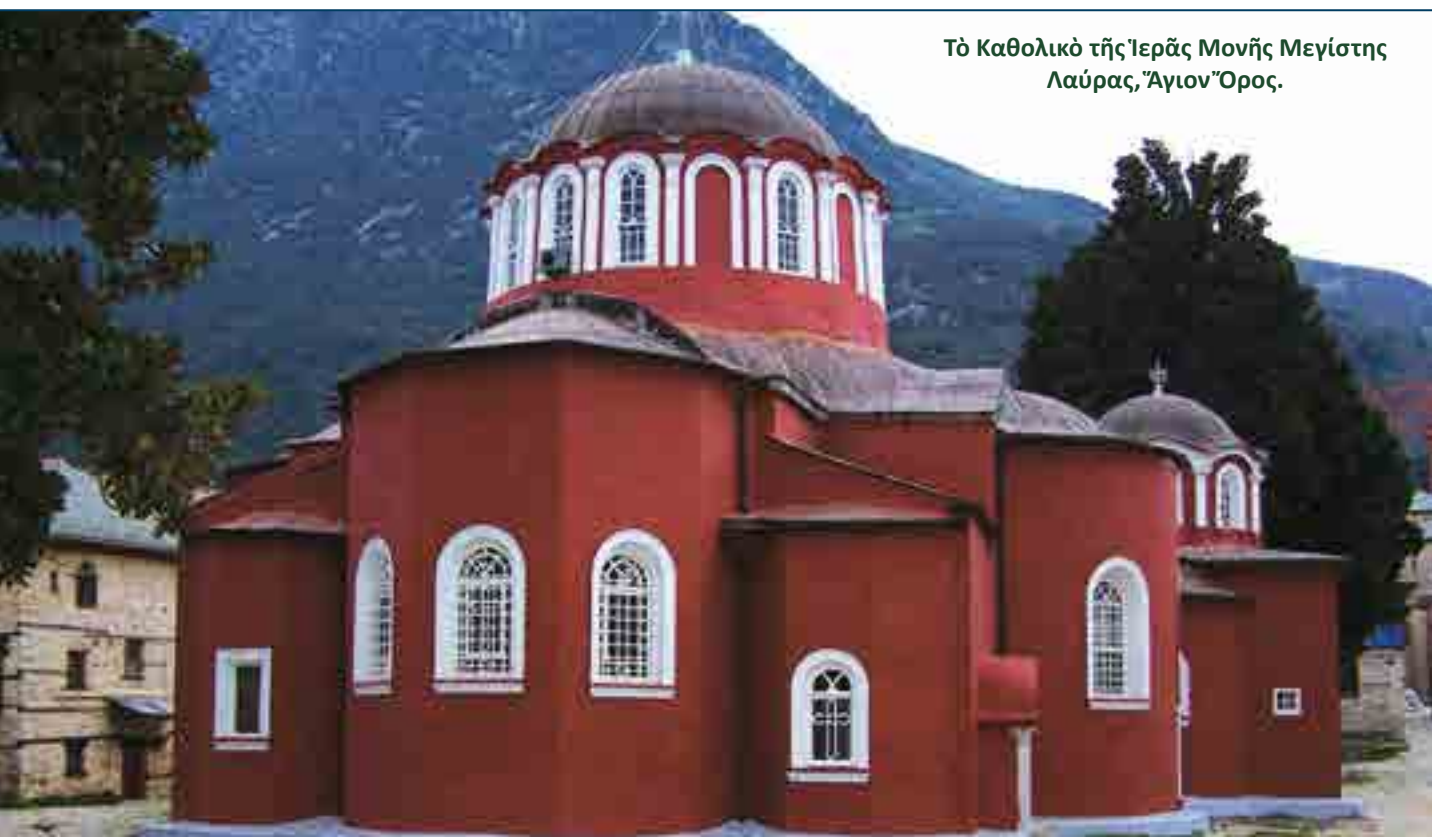
ὁ παπισμὸς μέ τό ἀλάθητον καί τό πρωτεῖον ἀποτελεῖ ὀλοκληρωτισμὸν ἀπαράδεκτον, ὅπως καί κάθε ὀλοκληρωτισμὸς πού συντρίβει τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα. Δέν ἀνέγνωσαν ποτέ τὸν Μέγαν Ἱεροξεταστὴ τοῦ Ντοστογιέφσκυ; Ἀδελφοί, ὑψώνομεν φωνὴ ἰκεσίας πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Κύριον νά ἐπιβλέψῃ ἐξ οὐρανοῦ καί νά λυτρώσῃ τὴν πατρίδα μας καί τὸν εὐσεβῆ λαὸ μας ἀπὸ τὸν μεγάλο αὐτὸ πειρασμό. Ἀπευθύνομεν βαθυσεβάστως ὑστάτη ἔκκλησιν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο καί τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά παραιτηθοῦν ἀπὸ τὰ προαποφασισθέντα καί νά χαροποιήσουν τὸν ἀγωνιῶντα λαὸ τοῦ Θεοῦ. Διαβεβαιώνομε τὸν εὐσεβῆ λαὸ ὅτι ἅπαν τό Ἅγιον Ὄρος, ἐμμένει εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καί θεολογίαν τῶν ἁγίων Πατέρων καί Ὁμολογητῶν καί χάριτι Χριστοῦ οὐδέποτε θά ἀναγνωρίσῃ τὸν Παπισμόν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ὡς ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Γνωρίζομεν βεβαίως ὅτι ἡ νέα ἐποχὴ καί ἡ νέα τάξις πραγμάτων ἀπαιτεῖ ἰσοπέδωσιν ἀληθείας καί πλάνης, Ὁρθοδοξίας καί κακοδοξίας, Χριστιανισμοῦ καί λοιπῶν θρησκειῶν. Ζητοῦμε τὴν χάριν τοῦ δι' ἡμᾶς παθόντος καί ἀναστάντος Χριστοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί πάντων τῶν ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Διδασκάλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ὁσίων, νά μὴ ὑποκύψωμεν καί νά μὴ δελεασθῶμεν ἀπὸ τούς διαφόρους ψευδοπροφήτας.

Παρακαλοῦμεν δέ, τὸν εὐσεβῆ λαόν νά παραμείνῃ ἠνωμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ διολισθησθῶν εἰς σχισματικὰς ομάδας, ἀλλὰ **ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας νά ἀγωνισθῆ καί νά ὁμολογήσῃ τὴν πίστιν του καί νά μαρτυρήσῃ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν του.**

Πιστεύομεν ὅτι ὁ παρῶν πειρασμὸς θά παρέλθῃ. Ἡ Ὁρθόδοξια θά νικήσῃ, ὅπως πάντοτε ἔγινε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀφοῦ ἡ Ὁρθόδοξια εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνας. Δι' αὐτό, παρηγορητικός καί ἐνισχυτικός θά εἶναι ὁ τελευταῖος λόγος μας.

Ἀδελφοί χαίρετε, αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν, ἀμήν.

(Πηγή: Περιοδικὸ "Γρηγορεῖτε", Τεύχος 9, 27 Μαΐου 2001, σελ. 24-25)

Τὸ Καθολικὸ τῆς Ίερας Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, Ἅγιον Ὄρος.

Γ. Προκήρυξις Ἀγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν περὶ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἁγίου Ὄρους στὶς φιλενωτικές κινήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. (23 Ἰανουαρίου 1964)

Οὶ κάτωθι Ἀγιορεῖται Πατέρες, Καθηγούμενοι, Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοί, λαβόντες γνῶσιν διὰ τὰ ἐσχάτως τεκταινόμενα ἐναντίον τῆς ἀμωμῆτου, Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ὑπὸ τῆς Παπικῆς Ἀνταρσίας καὶ τὰ φιλενωτικά συνθήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν συνεργατῶν του, διακηρύσσομεν στεντορεῖα τῆ φωνῆ, ὅτι ἀποκηρύσσομεν τὰ τοιαῦτα φιλενωτικά συνθήματα καὶ φιλενωτικές τάσεις καὶ **μένομεν στερεοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν, ἀκολουθοῦντες ὅσα προεφήτευσαν οἱ Θεογῆγοι Προφῆται καὶ ἐδίδαξαν οἱ Θεοκῆρυκες Ἀπόστολοι, ὁ τῶν Θεοφόρων Πατέρων Σύλλογος, αἱ ἐπτὰ ἅγια Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ αἱ Τοπικαὶ τοιαῦται, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀκρογωνιαῖον Λίθον Χριστόν, τὸν Θεόν ἡμῶν καὶ ἐν γένει ἐμμένομεν εἰς ὅσα ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Πίστις διδάσκει εἴτε διὰ γραφίδος εἴτε διὰ τῆς Παραδόσεως, ἀποκρούοντες τὴν «Ἐνωσιν» ἢ «Ἐνότητα», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν ἐσχάτως οἱ φιλενωτικοί. Ἐάν οἱ Καθολικοί καὶ οἱ λοιποὶ αἰρετικοὶ θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, νὰ ἔλθουν αὐτοὶ προσπίπτοντες καὶ ζητοῦντες τὸ ἔλεος, ἀσπαζόμενοι εἰς τὸ ἀκέραιον τὰ δόγματα καὶ Παραδόσεις τῆς ἀμωμῆτου ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ ὄχι νὰ τρέχωμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πρὸς τοὺς αἰρετικούς. **Ποιοῦμεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην νὰ παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικές του ἐνεργείας, καθ' ὅσον ἐάν συνεχίσῃ θ' ἀποκηρύξωμεν καὶ αὐτόν. Προσεπιδηλοῦμεν ὅτι θέλομεν ἀγωνισθῆ μέχρις ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, χύνοντας καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα μας ἐάν τὸ καλέσῃ ἢ ἀνάγκη,** μιμούμενοι τοὺς**

ἀειμνήστους προκατόχους μας καὶ ἀναφωνοῦντες μετὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου «Οὐκ ἀρνησόμεθά σου φίλη Ὁρθοδοξία· οὐ ψευσόμεθά σε πατροπαράδοτον σέβας· οὐκ ἀφιστάμεθά σου Μητερ Εὐσέβεια· ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν καὶ σοὶ ζῶμεν καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα· εἰ δέ καλέσειε καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα». Συγχαίρομεν τὸν Γεραρόν Προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄπασαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἱεραρχίαν διὰ τὴν σθεναρὰν στάσιν των ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας μας καὶ δηλοῦμεν ὅτι εἴμεθα παρά τὸ πλευρόν των.

Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τῆ 23ῃ Ἰανουαρίου 1964 (Π.Η.)

- Ὁ Καθηγούμενος τοῦ Ἁγ. Διονυσίου Ἀρχιμ. Γαβριήλ καὶ οἱ συν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
- Ὁ Καθηγούμενος τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου τοῦ ὁσίου Γρηγορίου Ἀρχιμ. Βησσαρίων καὶ οἱ σύν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
- Ὁ Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας
Θεόκλητος Μοναχὸς Διονυσιάτης, Ἡσυχαστήριον Ἁγ. Γερασίμου, Γαβριήλ Ἱερομόναχος πνευματικός, Ἡσύχιος Ἱερομόναχος Σιμωνοπετρίτης, Γελάσιος Σιμωνοπετρίτης, Νεόφυτος ἱερομόναχος Σιμωνοπετρίτης
- Ὁ Καθηγούμενος Ἱ. Μονῆς Ξενοφῶντος Ἀρχιμ. Εὐδόκιμος καὶ οἱ συν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
Οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων Γ. Ἀγαθάγγελος, Προηγ. Μεθόδιος, Γ. Γερβάσιος καὶ ἄπασα ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότης, Ἀθανάσιος Ἰβηρίτης
- Ὁ Δικαῖος τῆς ἱερᾶς Σκῆτης Ἰβήρων Ἱερομόναχος Νεῖλος καὶ οἱ σύν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
- Ὁ Προηγ. Κοσμᾶς Φιλοθεΐτης, ἀ' ἐπίτροπος
- Ὁ Προηγ. Εὐμένιος Φιλοθεΐτης
- Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου Γέρων Εὐθύμιος Προϊστάμενος
- Οἱ ἐν Προβάτῃ Ἡσυχασταὶ Ἁγ. Πατέρες, ὁ Ἱερομόναχος Ἀθανάσιος μετὰ τῶν ἀδελφῶν (Ρῶσσοι), Ἱερομόναχος Μητροφάνης, Ἱεροδ. Δημήτριος καὶ συνοδεία, Ματθαῖος Μον. Σκῆτης Τιμίου Προδρόμου.

Κραυγὴ ἀγωνίας συγχρόνων Ἀγιορειτῶν Πατέρων

Ἐπιστολὴ συγχρόνων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» (6 Ἰουνίου 2014), μετὰ τὴν ὁποία καταγγέλλουν τὴν ἀφωνία καὶ τὴν ἀπουσία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἀπὸ τὰ οἰκουμενιστικὰ λόγια καὶ ἔργα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καὶ τῶν ὁμοφρόνων του. Ἡ σιωπὴ τοῦ ἁγίου Ὄρους σήμερα σκανδαλίζει τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, γιατί ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος περιμένει τὴν παραδειγματικὴ καὶ ποιμαντικὴ καθοδήγησή του ἐναντι τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ ἐξουνιτισμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Εἴμεθα μιὰ ομάδα ἀπὸ Ἀγιορεῖτες Πατέρες, ποὺ κατοικοῦμε ἐκτὸς Ἱερῶν Μονῶν σὲ ἐξαρτήματα, ὅπως Ἡσυχαστήρια, Κελλιά, Καλύβια καὶ Ἐρημητήρια.

Τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὴν δημοσιεύουμε, ὡς διαμαρτυρία γιὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν Πατρίδα μας καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ «Περιβόλι τῆς Θεοτόκου».

Ξεκαθαρίζουμε τὶς θέσεις μας ὅτι δὲν συμφωνοῦμε μετὰ ὅσα γίνονται τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ κυρίως οἰκουμενιστικὰ καὶ νεοεποχίτικα. Τὰ θέματα, μετὰ τὰ ὁποῖα δὲν συμφωνοῦμε εἶναι τὰ κάτωθι:

- Οἰκουμενιστικὲς ὑποδοχὲς Πατριάρχου χωρὶς καμιά διαμαρτυρία τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τῶν Ἱερῶν Σκητῶν καὶ ἄλλων Σεμνείων. Ὑποδοχὴ Οἰκουμενιστῶν σημαίνει καὶ ἀποδοχὴ τῶν αἰρετικῶν φρονημάτων τους. Καὶ τὸ χειρότερον, ὄχι μόνον ὑποδοχὴ ἀλλὰ καὶ συλλειτουργία μετὰ αὐτῶν τῶν ἐγνωσμένων Οἰκουμενιστῶν γίνονται.
- Πλήρης ἀδιαφορία τῶν Ἱερῶν Μονῶν γιὰ τὰ θέματα Πίστεως καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως.
- Κοσμικοποιήσεις, τουριστικοποιήσεις ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο, μαγαζιά, καφεενδάκια μετὰ παραδοσιακὰ ἀλλὰ καὶ νεοεποχίτικα σκευάσματα καὶ ποτὰ μετὰ καλαμάκι. Μόνον σουβλάκια δὲν ψήνουν (ἀκόμη) στὶς Καρυές.

• Πολλοὶ προσκυνητὲς ἐξαπατῶνται ἀγοράζοντας ἐργόχειρα ἀπὸ τὰ μαγαζάκια, νομίζοντας ὅτι εἶναι ἀγιορείτικα καὶ δὲν εἶναι. Τὰ περισσότερα εἶναι ἀπ' ἔξω, ἀπὸ Κίνα, Ρουμανία, Ἀλβανία, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μουσουλμάνους ὡς ἠκούσθη. (Μαγαζάκι στὶς Καρυές πωλοῦσε εἰκόνες τῆς Ἁγίας Οἰκογένειας, Ἰωσήφ μνηστήρος, Παρθένου Μαρίας καὶ τοῦ Παιδὸς Χριστοῦ, προτεσταντικοῦ τύπου).

• Ὑποδοχὴ κοσμικῶν ἀρχόντων, Πρωθυπουργῶν, βουλευτῶν, πολιτικῶν, ἐγνωσμένων γιὰ τοὺς ἀντίχριστους καὶ ἀνθελληνικοὺς νόμους, ποὺ ψηφίζουν.

• Ἀπαγγέλλουν οἱ τοιοῦτοι τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴ προσευχή, μασόνοι ὄντες, στὸν Ἱ. Ναὸ τοῦ Πρωτάτου στὶς Καρυές.

• Τοὺς ὑποδέχονται τὰ μοναστήρια μετὰ τιμὲς καὶ δόξες, αὐτοὺς ποὺ πίνουν τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ μετὰ τὶς φορολογίες καὶ τὶς περικοπές.

• Πλήρης συμπόρευσις μετὰ ὅλες τὶς ἐξουσίες ἀδιακρίτως.

• Συμπεριφορὰ ἀδιαφορίας γιὰ κάθε ἀξία, ἥθος, παράδοσι, Πατρίδα, Παιδεία καὶ τὰ λοιπὰ, ποὺ δηλώνει ἡ μασονικὴ συνείδησις ἢ αἰχμαλωσία στὴν Νέα Ἐποχὴ.

• Κονδύλια-χρῆμα γιὰ ἔργα στὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ λαὸς ἔξω αὐτοκτονεῖ γιὰ ἕνα πιάτο φαῖ. Καὶ ἄλλοι ψάχνουν νὰ φᾶνε κάτι ἀπ' τὰ σκουπίδια.

• Ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἡ προδοτικὴ δουλοπρεπὴς καὶ ἀμφιρέπουσα στάσις τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

• Ἡ ἀδιαφορία τοῦ ἁγίου Ὄρους γιὰ τὸν πόνο, τὶς ἀγωνίες καὶ τὴν ἐξαθλίωσι τοῦ λαοῦ. (Μόνον ἐλάχιστοι ἐνδιαφέρθησαν).

- Γιὰ τὸ γκρέμισμα τῆς Παιδείας.
- Γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Πατρίδος ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους ψευδομετανάστες.
- Κατάργησι τοῦ ἀβάτου εἶναι προδιατεταγμένη· μᾶς παραπλανοῦν καὶ οὔτε καν ἐνδιαφέρο-

νται για την τήρησι του πατροπαραδότου θεσμοῦ.

• Διαφωνοῦμε μὲ τὴν πρᾶξι κάποιων Ἱ. Μονῶν, πού ἔβαλαν χαρτιά στίς πόρτες Κελλιῶν ἐξ ἄλλοδαπῆς Μοναχῶν, γιά νά ἐγκαταλείψουν τοὺς τόπους τῆς ἀσκήσεώς τους καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος. (Κάποιοι Μοναχοὶ ἀπὸ Ὁρθόδοξες χῶρες ἔρχονται κατὰ καιροὺς ἀπὸ εὐλάβεια στοῦ Ἅγιον Ὄρος, γιά νά μονάσουν. Οἱ πλεῖστοι προκόβουν στήν μοναχική ζωή καὶ καρποφοροῦν πνευματικά. Μεταξὺ αὐτῶν ἔρχονται κάπου κάπου καὶ κάποιοι ἀπρόκοπτοι, μέθυσοι, θεληματάρηδες, ἀνυπάκουοι καὶ ἀκατάστατοι. Κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἔκοψαν κέδρα στὸν Ἄθωνα καὶ κατασκεύασαν κελλιὰ. Καὶ ἄλλες παρόμοιες ἀταξίες ἔκαναν). Πρέπει νά ἐντοπίζονται οἱ ἔνοχοι καὶ αὐτοὶ μόνο νά ἐκδιώκονται. Ὅχι, ὅλοι γενικά οἱ ἄλλοδαποὶ Μοναχοί, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων εἶναι ἀκτῆμονες, ἀσκητικοὶ καὶ ἐνάρετοι, πολλές φορές καλύτεροι καὶ ἀπὸ μᾶς. Τοὺς θέλει ἡ Παναγία.

• Νά ἐξέλθῃ τὸ ταχύτερον δυνατὸν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὸν οἰκουμενιστικὸ ὄργανισμό, πού λέγεται «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», διότι ἡ παγίδευσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σ' αὐτὸν καὶ ἡ ἐμμονή της σ' αὐτόν, θά φέρῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Διότι στόχος αὐτοῦ τοῦ Ὁργανισμοῦ

εἶναι ἡ ὑποταγὴ ὅλων τῶν θρησκευτῶν καὶ πιστῶν καὶ «Ἐκκλησιῶν» στήν Πανθησκεία. Διότι ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ Ὅσιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, «μὲ τὸ νά βρίσκεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σ' αὐτὸ τὸ Συμβούλιο, μόνο καὶ μόνο αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀνήκουστον προδοσίαν».

• Ἀνησυχία πολλῶν Ἀγιορειτῶν ὅτι ἡ λήψις ἀπὸ τὴν Εὐρώπη τῶν χρημάτων γιά ἀναπαλαίωσι τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, δίνει τὴν εὐκαιρία στοὺς Εὐρω-σιωνιστὲς καὶ τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ἐπιβολὴ τῶν οἰκουμενιστικῶν τους στόχων καὶ σχεδίων καὶ στὸν Ἱερό τοῦτο Τόπο.

• Δὲν εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τὴν δικέφαλον Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Οἱ «ἰθαγενεῖς» εἶναι οἱ νόμιμοι. Νά προσέξουν ὅμως καὶ οἱ Ζηλωτὲς Πατέρες κάποιες ἀκρότητες ἐπικίνδυνες. (Ἀναβαπτισμοὺς Νεοημερολογιτῶν καὶ προσφυγὴ γιά δικαίωση σὲ Διεθνή Οἰκουμενιστικὰ Δικαστήρια).

• Ἐγράψαμε τὰ ἀνωτέρω, ὄχι γιά νά ἐπικρίνωμε κανένα, ἀλλὰ γιά νά ἐξυπνήσωμε διανοίας ληθαργούσας, πρὸ τοῦ κινδύνου ἀλλοτριώσεως καὶ ἀλλοιώσεως τῶν πατροπαραδότων θεσμῶν τοῦ Ἱεροῦ Τόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως.

Ἀγιορεῖτες Πατέρες

(Ὁρθόδοξος Τύπος, ἀρ.φ. 2025, 6 Ιουνίου 2014)

Ὁμολογιακὴ στάσι ἀγιορείτου Γέροντος

Ἐπιστολὴ τοῦ Γέροντος Σάββα Λαυριώτου, μὲ τὴν ὁποία ἀπαντᾷ στήν ἔγκλησι τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους, διὰ τῆς ὁποίας ἐλέγχεται γιά τὴν ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ του (19-5/1-6-2014) μὲ τὴν ὁποία κατήγγειλε τὴν «προσκυνηματικὴ» συνάντησι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν Πάπα στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου χαρακτηριστικὰ σημείωνε: «Σᾶς καταθέτω λοιπὸν ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀποτελεῖται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πατέρες, πού θά ἔδιναν καὶ τὴν ζωή τους γιά τὴν φίλη Ὁρθοδοξία, καί, ἂν καὶ εἶμαι ἀνάξιος νά συγκαταλέγομαι μεταξὺ αὐτῶν, συντάσσομαι μαζί τους. Καὶ αὐτὸ ὄχι χάριν ἐπιδείξεως, ἀλλὰ διότι ἡ σιωπὴ κατὰ τὸν Μέγα Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶ εἶναι τὸ τρίτο εἶδος ἀθεΐας».

Ἐν Μεγίστῃ Λαύρᾳ τῆ 15-8-2014 | Πρὸς τὴν Ἱερά Κοινότητα | Ἁγίου Ὄρους | Ἄθω

Σεβαστοὶ Πατέρες

Σέ πρόσφατη τακτικὴ σύναξι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, στήν ὁποίαν ἀνήκω, ἀνεγνώσθη γράμμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος πού ἀφοροῦσε στήν ἐλαχιστότητά μου. Μὲ τὸ γράμμα αὐτό, ἀφοῦ ἐξεφράζετο ἡ λύπη τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐζητεῖτο ἀπὸ τὸν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας Ἀρχιμ. Πρόδρομο νά ἐπιληφθεῖ ἐνός σοβαροῦ θέματος.

Ποιὸ ἦταν τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα; Τὸ ὅτι ὁ ὑπογράφόμενος Γέρον Λαυριώτης Μοναχὸς Σάββας ἔγραψε ἀγωνιστικὸ ἄρθρο, τὸ ὁποῖο ἐδημοσιεύθη στήν ἀγωνιστικὴ καὶ ὁμολογητικὴ ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» μὲ τίτλο «Ἡ στάσι τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐναντι τῶν φιλοπαπικῶν Πατριαρχῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» (6-6-2014).

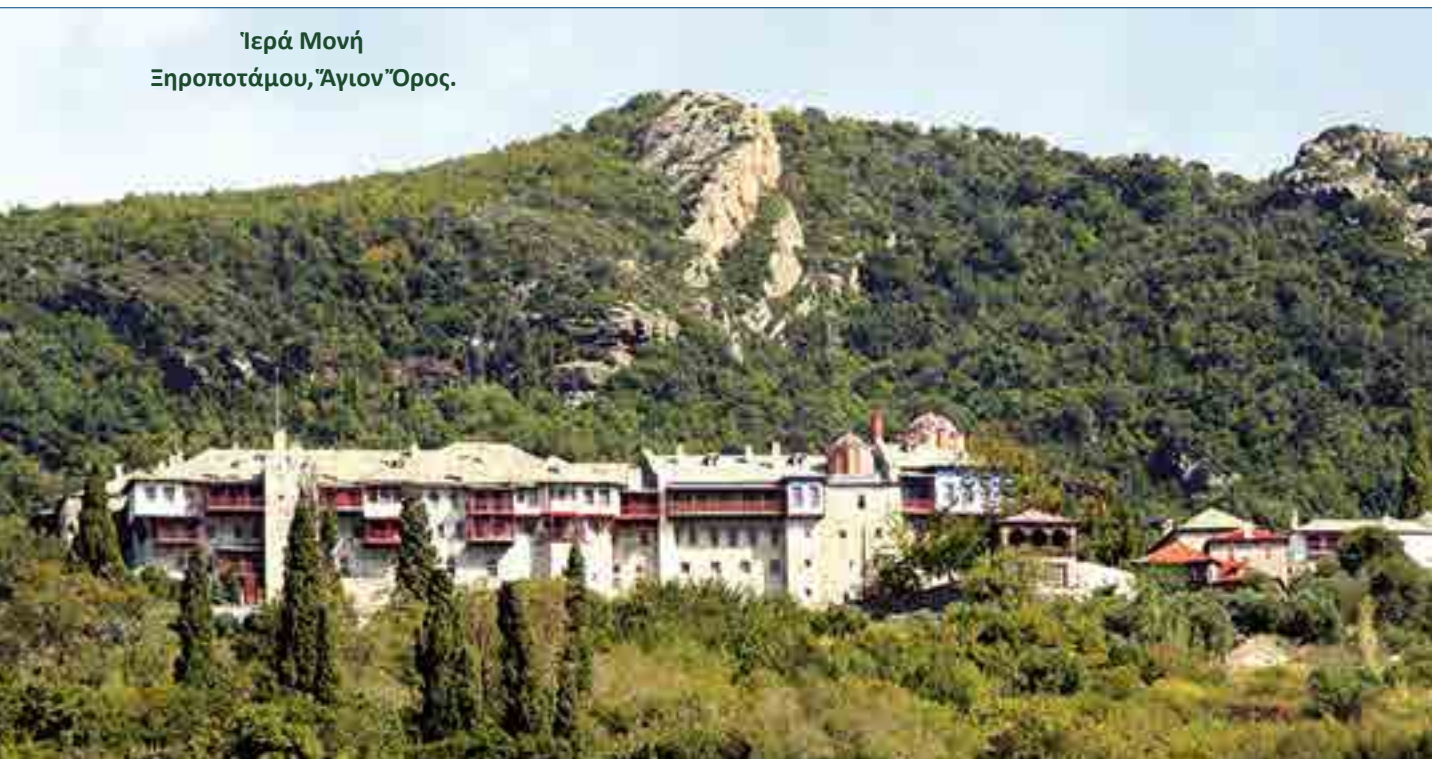
Στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἔντυπο, πού ἴδρυσαν καὶ διήθυσαν ἐπὶ μισὸν αἰῶνα διαδοχικὰ οἱ μακαριστοὶ Γέροντες Χαράλαμπος Βασιλόπουλος καὶ Μᾶρκος Μανώλης, ἀπέστειλαν ἀγωνιστικὰ ἄρθρα πλείας Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν καὶ Ἠγουμένων ὡς καὶ διαβιούντων ἐν τῷ κόσμῳ κληρικῶν

καὶ λαϊκῶν. Μερικοὶ μάλιστα ἐξ' αὐτῶν ἦσαν καὶ εἶναι τακτικοὶ συνεργάτες. Μνημονεύω ἐνδεικτικὰ τοὺς μακαριστοὺς ἠγουμένους Γέροντες Γαβριήλ Διονυσιάτην καὶ Γεώργιον Καψάνην, τοὺς μοναχοὺς Θεόκλητον Διονυσιάτην, Μωϋσῆν Ἀγιορεῖτην, Νικόδημον Μπιλάλην, ἐκ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ δὲ τοὺς ἀειμνήστους Γέροντες, ἐπίσκοπον Αὐγουστίνον Καντιώτην, Φιλόθεον Ζερβάκον, Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον, τοὺς εὐσεβεῖς λαϊκοὺς Φώτην Κόντογλου καὶ Κωνσταντῖνον Μουρατίδην καὶ ἐκ τῶν ἐπιζώντων τοὺς πανεπιστημιακοὺς καθηγητὰς καὶ ἱερεῖς Γεώργιον Μεταλληνόν, Θεόδωρον Ζήσην, Σαράντην Σαράντον καὶ πολλοὺς νεωτέρους.

Ὅλων αὐτῶν καὶ τῆς ἐφημερίδος στόχος ἦταν καὶ εἶναι νά ἀφυπνίσουν τοὺς Ὁρθοδόξους μπροστὰ στὸν ἐμφανέστατο κίνδυνο τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς χειρότερης καὶ πῶ ἐπικίνδυνης αἵρέσεως ὅλων τῶν αἰώνων. Δὲν ἐδίστασαν μάλιστα νά ἀποστείλουν καὶ προσωπικὰ ἐπιστολὰς μὲ σκληρὴ ἐλεγκτικὴ γλώσσα πρὸς τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος ἐφούντωσε, ἐνίσχυσε καὶ ἐπέβαλε τὴν αἵρεσι στίς ἐκκλησιαστικὰς ἡγεσίαις.

Μετά τὸν Πατριάρχη Δημήτριον πού ἐσυνέχισε στὰ βήματα τοῦ Ἀθηναγόρα, ὁ σημερινὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος προχώρησε πολὺ περισσότερο τὸν συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμό μὲ τολμηρὰ θεολογικὰ καὶ λειτουργικὰ ἀνοίγματα πρὸς ὅλες τίς αἵρέσεις, Μονοφυσισμὸ, Παπισμὸ, Προτεσταντισμὸ, ἀκόμα καὶ πρὸς ἄλλες θρησκείαις, ὅπως ὁ Ἰουδαϊσμός καὶ τὸ Ἰσλάμ. Θά χρειαζόταν πολὺς χῶρος γιά νά ὑπομνήσω αἰρετικὰς γνώμες καὶ ἀντικανονικὰς πράξεις τοῦ Πατριάρχου τίς ὁποῖαι ἐλπίζω νά γνωρίζετε. Ἀπλῶς σημειῶνω ἐνδεικτικὰ ὅτι ἔπαυσε νά πιστεύει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Δέχεται ὅτι καὶ οἱ αἵρέσεις εἶναι ἐκκλησίαι, ἔχουν ἔγκυρο βάπτισμα καὶ ἔγκυρα μυστήρια, ἀποδεχθεῖς καὶ ἐπαινέσας τίς ἐπαίσχυντες ἀποφάσεις γιά μὲν τοὺς Παπικοὺς

Ἱερά Μονή
Ξηροποτάμου, Ἅγιον Ὄρος.

Ίερά Μονή Μεγίστης Λαύρας, "Άγιον Όρος.

του Μπαλαμάντ (1993), για τους Προτεστάντες τις αποφάσεις του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Έκκλησιών στο Πόρτο Αλέγρε της Βραζιλίας (2006) και στο Πουσάν της Ν. Κορέας (2012), και για τους Μονοφυσίτες τις αποφάσεις της Γενεύης (1990). Τις απαράδεκτες αποφάσεις για τους Μονοφυσίτες τους οποίους αναγνωρίζουμε ως Όρθοδόξους, ήλεγξε με σειρά δημοσιευμάτων ο αείμνηστος Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης, τις κραυγαλέες δέ για αίρετική απόκλιση αποφάσεις του Πουσάν έστηλίτευσαν με κοινό υπόμνημά τους προς τον Αρχιεπίσκοπον κ. Ίερώνυμον έσχάτως (2014) οι Μητροπολίτες Δρυϊνουπόλεως Ανδρέας, Γλυφάδας Παύλος, Κυθήρων Σεραφείμ, Αιτωλοακαρνανίας Κοσμάς και Γόρτυνος Ίερεμίας, ζητώντας να συζητήσει η Ίεραρχία της Έκκλησίας της Ελλάδος τον προσεχρή Όκτώβριο τις αίρετικές έκτροπές του κειμένου του Πουσάν.

Χειρότερη για τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο είναι η εικόνα από τις συμπροσευχές με αίρετικούς, για τις οποίες οι Ίεροί Κανόνες επιβάλλουν την ποινή της καθαιρέσεως αλλά και από άλλες πράξεις, όπως η προσφορά του αντίχριστου Κορανίου σέ Μουσουλμάνους, ενέργεια που έμμηθησαν κατόπιν και οι Πατριάρχες Αλεξανδρείας και Ίεροσολύμων. Σαλεύθηκαν και ταραχθήκαν οι Όρθόδοξεσ συνειδήσεις και έσκανδαλίσθηκαν πολλοί από την επίσκεψη του πάπα Βενεδίκτου

στην Κωνσταντινούπολη τον Νοέμβριο του 2006, όπου έλαβαν χώρα όχι μόνον συμπροσευχές, αλλά και λειτουργικός άσπασμός, άπαγγελία του «Πάτερ ήμών» από τον πάπα κατά την διάρκεια της Θ. Λειτουργίας, θυμίαση του πάπα από όρθοδόξους διακόνους, ακόμη και ψαλμωδία άπολυτικών προς τιμήν του αίρεσιάρχη και του ψαλμικού στίχου «Εύλογημένος ο έρχόμενος εν όνόματι Κυρίου».

Πολλοί Γέροντες Άγιορείτες τότε δέν άντεξαν αυτόν τον έμπαιγμόν και τον έξευτελισμόν των Ίερών Κανόνων και των Πατερικών Παραδόσεων και πρίν η Ίερά Κοινότητα άντιδράσει, ένισχύοντες τους άντιπροσώπους προς αυτήν την κατεύθυνση, έστειλαν «Άνοικτη Ίπιστολή προς την Ίερά Κοινότητα» ύπογραφομένη από έξήντα και πλέον ιερομονάχους και μοναχούς γνωστούς και έναρέτους Γέροντες, στην οποία, άφοϋ εξέφραζαν την βαθύτατη λύπη και άνησυχία τους για όσα καταλυτικά της διδασκαλίας των Άποστόλων και Πατέρων συμβαίνουν, έγραφαν: «Έκτιμοϋμε μέ πολύ μεγαλύτερη λύπη, ότι η πνευματική ήγεσία του Άγίου Όρους τά τελευταία έτη δέν άντιμετωπίζει μέ σθένος και γενναιότητα όμολογητική τά φαινόμενα αυτά της άποστασίας, όπως έπρατταν παλαιότερα οι Άγιορείτες Πατέρες. Ο Πατριάρχης έχει μετρήσει τις άντιδράσεις μας και έπειδή είναι χλιαρές

και πολλές φορές άνύπαρκτες, προχωρεί χωρίς έμπόδια στην ένωση μέ τον άμετανόητο και παραμένοντας στις αίρέσεις του πάπα. Μας έμετρησε και χάρηκε σφόδρα και κατά την τελευταία επίσκεψή του στο Άγιον Όρος, στο όποιο λές και ήλθε για να πάρει την συγκατάθεση και εύλογία των Άγιορειτών για όσα είχε σχεδιάσει να πράξει μέ τον πάπα λίγες ήμέρες άργότερα. Έμεις ταπεινοί ιερομόναχοι και μοναχοί, έξομολογητικά σάς άποκαλύπτομε ότι έχουμε σκανδαλισθεϊ από την σιωπή και άπραξία της πνευματικής μας ήγεσίας στο Άγιον Όρος και μαζί μέ μας και τό άπανταχοϋ της Ελλάδος και της Οικουμένης Όρθόδοξο και φιλομόναχο πλήρωμα. Περιμένουν όλοι να άκούσουν την φωνή του Άγίου Όρους». Διερωτώμενος τί περισσότερο έγραψα έγω στο ταπεινό μου δημοσίευμα, προσθέτω ότι λίγες ήμέρες άργότερα (30-12-2006) η Ίερά Κοινότης δέν έλαβε άπόφαση να έλέγξει τον Πατριάρχη για όσα συνέβησαν, αλλά επιβεβαιώνοντας όσα οι έξήντα Άγιορείτες κατελόγιζαν για έλλειψη σθένους και όμολογητικής γενναιότητας, άρκέσθηκαν στην έκδοση μιās Άνακοίνωσης προς τον τύπο, μέ την οποία άπεδοκίμαζαν τά συμβάντα.

Τό ίδιο άκριβώς συμβαίνει και ως προς την πρόσφατη συνάντηση του Πατριάρχου Βαρθολομαίου μέ τον πάπα Φραγκίσκο στά Ίεροσόλυμα, τον περασμένο Μάιο, η οποία άποδοκιμάσθηκε και μέ θεϊκά σημεία. Όσα έλέχθησαν και όσα έπράχθησαν έθλιψαν και κατετάραξαν τους Όρθοδόξους. Για πολλοστή φορά ο Πατριάρχης «λίαν ηϋφρανε τους κακοδόξους και κατήσχυνε τους Όρθοδόξους». Πολλοί και πάλι διερωτώντο: Γιατί σιωπά τό Άγιον Όρος; Γιατί παραμένει άφωνο; Έπαυσαν να ισχύουν όσα οι Άγιοι Πατέρες και η Μοναστική Παράδοση θεσπίζουν ότι οι μοναχοί κυρίως δέν πρέπει να άνέχονται καμμία καινοτομία εις τά της πίστεως και ότι πάντοτε ήσαν πρωτοπόροι στους άγώνες για την Άγία Όρθοδοξία; Δέν έδίστασαν να έλέγξουν Βασιλείς, Πατριάρχες, Έπισκόπους ακόμη και συνόδους θυσιάζοντας μαρτυρικά και την ζωή τους η διωκόμενοι και φυλακίζόμενοι όπως συνέβη μέ τους Άγιορείτες Όσιομάρτυρες επί πατριάρχου λατινόφρονος Βέκκου (1274) και μέ τους Άγιορείτες του Άγίου Γρηγορίου

του Παλαμά επί λατινόφρονος πατριάρχου Καλέκα (1341-1351). Όπως συνέβη και στη δική μας εποχή, όταν όμοφώνως άποφάσισε τό Άγιον Όρος την διακοπή του μνημοσύνου του Άθηνάγορα. Άκόμη και όταν επέζοντο οι Ίερες Μονές να έπαναφέρουν τό μνημόσυνο του νέου πατριάρχου Δημητρίου μέ άπειλές και τιμωρίες από τον πατριαρχικό έξαρχο, δέν ύποχώρησαν. Μέ έγγραφά τους προς την Ίερά Κοινότητα οι Μονές Καρακάλου, Σίμωνος Πέτρας, Άγίου Παύλου, Ξενοφώντος, Κωνσταμονίτου και Όσίου Γρηγορίου διεμήνυσαν ότι έμμένουν στην άμετάθετη άπόφασή τους να συνεχίσουν την διακοπή του πατριαρχικού μνημοσύνου «εις ένδειξιν διαμαρτυρίας, έφ' όσον ο νέος Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Δημήτριος ο Α' θά συνεχίση την τηρουμένην ύπό της Ίερας Συνόδου γραμμήν, την όποιαν είχε χαράξει ο Άθηνάγορας». Έσημείωναν μάλιστα ότι ύπάρχει άπόφαση της Έκτάκτου Διπλής Ίερας Συνάξεως (συνεδρία ΝΒ της 13-11-71) η οποία όρίζει «έπαφίεται εις την συνείδησιν εκάστης Μονής η διαμνημόνευσις του όνόματος του Οικουμενικού Πατριάρχου, διότι δέν δύναμεθα να καταπατήσουμε τους Ίερούς Κανόνες, οϋς τό Πνεϋμα τό Άγιον έλάλησεν εις αυτούς παρά ταϊς Ίεραϊς Συνόδους. Θα πειθώμεθα εις τον νέον πατριάρχη, όταν διαπιστώσωμεν ότι οϋτος θα άναθεωρήσει τάς αίρετικές όμολογίας του προκατόχου του και δέν θα συνεχίση την φιλοπαπικήν γραμμήν».

Η Ίερά Μονή Σίμωνος Πέτρας, μάλιστα, έγραφε στην άπαντητική της έπιστολή προς την Ίερά Κοινότητα ότι «η συνεδρία της εκτάκτου Διπλής Ίερας Συνάξεως (συνεδρία ΝΒ της 13-11-71) φέρει τον τύπο έθνοσυνελεύσεως συμφώνως τϋ άρθρω του έσωτερικού κανονισμού της εκτάκτου Διπλής Συνάξεως και, ως εκ τούτου η «Ίερά Κοινότης δέν δύναται να άκυρώσει τάς ληφθείσας άποφάσεις αυτής».

Σεβαστοί Πατέρες

Αυτήν την Μοναστική και Άγιορείτικη Παράδοση γνωρίζοντας και έγω ο έν μοναχός έλάχιστος ως και την συνοδική δομή της Έκκλησίας, της όποιας όλα τά μέλη, ακόμη και οι λαϊκοί, όφείλουν να όμιλοϋν, όταν κινδυνεύει η πίστις, έδημοσίευσά τό σχετικό μου

Ο Έπιτάφιος θρήνος, τοιχογραφία Ίερῆς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὅρος.

ἄρθρο στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο». Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπαινέσετε καὶ νὰ μὲ συγχαρῆτε καὶ ὄχι νὰ ζητεῖτε ἀπὸ τὴν Μονὴ μου νὰ λάβει μέτρα ἐναντίον μου. Γιατί δὲν ἐπράξατε τὸ ἴδιο ὅταν ἐξήντα καὶ πλέον Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοὶ Ἀγιορεῖτες, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2006 ἤλεγχαν τὴν Ἱερά Κοινότητα γιὰ ἀπαράδεκτη ἀφωνία καὶ ἀπραξία; Ἄν ὅσα λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιὰ τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς αἰρετίζοντες, γιὰ τοὺς παπικούς καὶ τοὺς φιλοπαπικούς, ἂν ὅσα εἶπε ἡ Παναγία μας γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Υἱοῦ Της καὶ δικούς της ἐχθροὺς στοὺς Ζωγραφεῖτες Ὁσιομάρτυρες, εἶναι «ἀνοίκειοι καὶ ἀπαράδεκτοι χαρακτηρισμοί» ὅπως θέλει καὶ ὁ νεοεποχίτικος ἀντιρατσιστικός νόμος, γιὰ τὸν ὁποῖο τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ πάλιν ἐσιώπησε, τότε μὲ χαρὰ νὰ τιμηθῶ γιὰ τὴν συμφωνία μου μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν Ἀγιορείτικη Παράδοση, μὲ λύπη ὅμως γιὰ ὅσους Ἀγιορεῖτες ἀδελφούς μου ἐπέλεξαν νὰ εἶναι μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως. Σύγχυση καὶ σκανδαλισμὸς στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν δὲν προκαλοῦν οὔτε οἱ μαρτυρήσαντες ἐπὶ Βέκκου Ἀγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες, οὔτε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πού ἀγωνίσθηκαν ἐναντίον τοῦ πάπα καὶ τῶν ἰδικῶν μας λατινοφρόνων, οὔτε οἱ Ἀγιορεῖτες Πατέρες πού διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηναγόρα, οὔτε τὸ πτωχὸ καὶ ἀσήμαντο δημοσίευσμά μου, πού τοῦ δώσατε τόσο μεγάλη σημασία.

Σύγχυση καὶ σκανδαλισμὸς προκαλοῦν ὅσα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀθηναγόρα συμβαίνουν στὴν Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, ἀυξημένα καὶ προκλητικά

τώρα ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Ἐγώ, ὡς ὄφειλα, κατὰ τὴν ἀναλογία τῆς εὐθύνης μου, ἔπραξα τὸ καθῆκον μου, χωρὶς νὰ διεκδικῶ «ἠρωϊσμούς» ὅπως ἰσχυρίζεσθε, οὔτε συνιστῶ ἀποκοπή ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ἀποκοπή ρητῶς ἀποδοκιμάζω, γι' αὐτὸ καὶ μὲ θλίβει ἡ παραποίηση καὶ κακοποίηση τῶν γραφομένων μου.

Πολλοὶ χαρήκαμε γιὰ τὸν ἠρωϊσμό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου, ἀκολουθοῦσης τὸ παράδειγμα τῶν Ζωγραφεῖτων Ὁσιομαρτύρων, ἡ ὁποία ζήτησε ἀπὸ τὴν Ἱερά Κοινότητα νὰ καταδικάσει ὅσα εἶπε καὶ ἔπραξε ὁ Πατριάρχης στὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν συνάντησή μὲ τὸν πάπα, διότι διαφορετικὰ θὰ προχωρήσει μονομερῶς στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου. Χαρήκαμε καὶ γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας τῶν ἀντιπροσώπων στὴν Ἱερά Κοινότητα νὰ σταλεῖ στὸν Πατριάρχη ἔγγραφο διαμαρτυρίας καὶ ἐλέγχου. Μὲ ἀγαθὲς ἐλπίδες περιμένουμε μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες νὰ δημοσιοποιηθοῦν τὰ ἔγγραφα καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὥστε τώρα ὅπως ἀρμόζει νὰ εὐφρανθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ νὰ καταισχυνοῦν οἱ κακόδοξοι, καὶ νὰ παύσει ὁ σκανδαλισμὸς γιὰ τὴν ἀφωνία καὶ ἀπραξία τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Αὐτὸ εἶναι ὄντως σοβαρὸ ζήτημα καὶ ὄχι λήψη μέτρων ἐναντίον ἐνὸς ἀσήμου μοναχοῦ μὲ ἀδύναμη καὶ ἰσχνή φωνή.

Ταῦτα καθιόντως διατελῶ μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας.

Γέρων Σάββας Λαυριώτης

Ολοκληρώνοντας τὴ μελέτη καὶ τὴν παρουσίαση στὸ παρὸν τεῦχος τῶν ἀγιορείτικων κειμένων, τῶν σχετικῶν μὲ τὰ ἀντορθόδοξα οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀθηναγόρα καὶ Δημητρίου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἔως παύσεως Μνημονεύσεως αὐτῶν ἀντίδραση τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας τοῦ Ἁθῶ, ἐναγώνιος προβληματισμὸς καὶ εὐλογες ἀπορίες καὶ βασανιστικὰ ἐρωτήματα γεννῶνται στίς καρδιές τῶν ἀγιορειτῶν Πατέρων — ὅπως καὶ στίς καρδιές κάθε συνειδητοῦ Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ καὶ συνεποῦς μέλους τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐναγώνιος προβληματισμὸς καὶ ἀπορίες ἐκ τῆς ἀποκλίνουσας ἔως καὶ ἀντίθετης σημερινῆς συμβιβαστικῆς μὲ τὴν αἴρεση καὶ τοὺς αἰρετικούς καὶ καθεύδουσας στάσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους· στάσεως ἀντίθετης ἀπὸ τὴν διαχρονικῶς γρηγοροῦσα καὶ ἀγωνιστικὴ ὀρθόδοξη πρακτικὴ τοῦ ἀπωτέρου καὶ νεωτέρου ὀρθοδοξοῦντος καὶ ὀρθοτομοῦντος παρελθόντος αὐτοῦ.

Προβληματισμὸς, ἀπορίες καὶ ἐρωτήματα πιεστικῶς μᾶς κατατρύχουν, γιὰ τὴ σημερινὴ στάση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῶν ἁγίων Καθηγουμένων μας καὶ Γερόντων μας καὶ πνευματικῶν Πατέρων μας, εἰς τοὺς ὁποίους μὲ ἀπαντοχὴ προσδοκοῦμε σήμερα, στοιχοῦμενοί στὴν ἀγιορείτικη παράδοση.

Ἅγιοι Καθηγούμενοι, Προϊστάμενοι καὶ Γέροντες καὶ Πατέρες, σᾶς καταθέτουμε μὲ εἰλικρίνεια, ταπείνωση καὶ ἀγαθὴ προαίρεση τὸν καλογερικὸ λογισμό μας. Σᾶς ἐξαγορευόμαστε τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς συνειδήσεώς μας. Μᾶς τύπτει καὶ μᾶς ἐλέγχει ἡ συνειδήσή μας γιὰ τὴν χλιαρότητα πού ἐπιδεικνύει τὸ Ἅγιον Ὅρος στὰ θέματα τῆς πίστεως. Μᾶς τύπτει καὶ μᾶς ἐλέγχει ἡ συνειδήσή μας γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι διοχετεύουμε τὸ σύνολο τῶν δυνάμεων καὶ τῶν πρωτοβουλιῶν μας σὲ δραστηριότητες ἀπαραίτητες μὲν, ἀλλὰ δευτερεύουσες

σὲ σχέση μὲ τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς πίστεώς μας καὶ τὴν σωτηρία μας.

Ἡ συνειδήσή μας ἀνθίσταται καὶ ἐπαναστατεῖ ἐναντία στὴν χαλαρότητα, τὴν ἐκκοσμίκευση, τὸν ἐφησυχασμὸ πού τείνουν νὰ ἐπικρατήσουν στὴν ἀγιώνυμη πολιτεία μας. Ἀνθίσταται καὶ ἐπαναστατεῖ ἐναντία στὴν διπλωματία καὶ τὸν τακτικισμό πού ἀκολουθεῖται ἐπίσημως. Ἀνθίσταται καὶ ἐπαναστατεῖ ἐναντία στίς ποικίλες σκοπιμότητες καὶ ἐπιδιώξεις. Ἀνθίσταται καὶ ἐπαναστατεῖ ἢ συνειδήσή μας ὅταν βλέπει τὴν ὑποστολὴ τοῦ ὁμολογιακοῦ φρονήματος καὶ τὴν μεταλλαγὴ του σὲ ἐφεκτικότητα καὶ καιροσκοπισμὸ.

Οἱ πολυάριθμοι ἀγιορεῖτες μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας μᾶς ὑποδεικνύουν τὸν δρόμο τῆς δοκιμασίας καὶ τῶν δυσκολιῶν καὶ ὄχι τῶν ἀνέσεων, τῶν εὐκολιῶν καὶ τῆς ἐπαναπαύσεως πού μᾶς ἐξασφαλίζει ὁ συσχηματισμὸς καὶ ἡ συμπόρευση μὲ τοὺς πολιτικούς, οἰκονομικούς καὶ θρησκευτικούς κρατοῦντες.

Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν διατήρηση τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῶν προνομίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν μετοχιῶν του, καθὼς καὶ ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν ἀναγκαίων πόρων γιὰ τὴν συντήρηση τῶν κτιριακῶν συγκροτημάτων, τῶν κειμηλιῶν, τῶν ἀδελφοτήτων καὶ τοῦ πλήθους τῶν φιλοξενουμένων εἶναι, βεβαίως, ἀπαραίτητη καὶ ἐπιβεβλημένη.

Ἄς μὴν λησμονοῦμε, ὅμως, ὅτι τὸ ὑψιστὸ προνόμιο πού ὀφείλουμε πρωτίστως νὰ διαφυλάξουμε εἶναι ἡ ἀκεραιότητα τῆς ὀρθόδοξου πίστεώς μας καὶ τῆς πνευματικῆς, ἡσυχαστικῆς καὶ νηπτικῆς παραδόσεώς μας.

Αὐτὴ τὴν παράδοση ἐπιθυμοῦμε, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου καὶ τῶν ἀγιορειτῶν ἁγίων μας, νὰ ἀκολουθήσουμε, παρά τὴν ἀμαρτωλότητα καὶ τὴν μηδαμινότητά μας. Τοὺς ἀγιορεῖτες μάρτυρες καὶ ὁμολογητὲς ἔχουμε ὡς πρότυπα στὴν μοναχικὴ

μας βιοτή και στον αγώνα μας για την διαφύλαξη άπαραχάρακτης και άκαινοτόμητης τῆς πίστεώς μας. Ἐκεῖνοι δέν ὑποτάχθηκαν σέ Βέκκους και Παλαιολόγους, δέν λύγισαν μπροστά σέ ἀπειλές και ἐκφοβισμούς, δέν φοβήθηκαν ἐπιτίμια και ἀπελάσεις.

Αὐτή τήν παρακαταθήκη μᾶς ἀφήσαν. Αὐτή τήν ὁδὸ ὀφείλουμε νά ἀκολουθήσουμε. Δέν ὑπάρχει πλέον περιθώριο γιά ἐναλλακτικές ἐπιλογές και ἐπαμφοτερίζουσες στάσεις.

«... ὅπως τά στρεῖδια μένουν προσκολλημένα δυναμικά εἰς τούς παραθαλασσίους βράχους τοῦ Ὁρους, ὁμοίως και οἱ Ἀγιορεῖται μένουν ἀμετακίνητοι εἰς τόν βράχον τοῦτον τῆς μακραίωνος ἱερᾶς παραδόσεως. Νηφαλίως και ἀνενδότως τῶν πατρῶων παραδόσεων ἀμυνόμενοι, λέγουν συχνά και σταθερά:

-Ἐάν σιωπήσωμεν διά τήν πίστιν ὅπου κινδυνεύει ἀπό τόσας αἱρέσεις, τότε διατί καθήμεθα

τόσους χρόνους ἐπάνω εἰς αὐτά ἐδῶ τά βράχια; Και πῶς εἶναι δυνατόν νά δεχθῶμεν τούς Λατίνους χωρίς νά ἀλλάξουν ὅσα ἔχουν παραλλάξει και συγχρόνως νά ἀνάβωμεν κάθε ἡμέρα τό καντήλι ἐμπρός εἰς τό Πρωτάτο, εἰς τόν τόπον ὅπου ἐσφαγιάσθησαν οἱ ἐλέγξαντες τούς λατινόφρονες Μοναχοί Ὁσιομάρτυρες, τούς ὁποίους τιμῶμεν ὡς Ἁγίους μέ προεξάρχοντα ἐν μέσῳ αὐτῶν τόν τότε Πρωτόν Ἱερομάρτυρα Κοσμᾶν;» (Ἁγιον Ὁρος, Οἰκουμενισμός και κόσμος, Μον. Λουκᾶ Φιλοθεῖτη, ἐκδόσεις "Τό Παλίμψηστον", Θεσ/κη 2009, σελ. 63-64).

Βρισκόμαστε πλέον ὅλοι ἐνώπιον τῶν προσωπικῶν μας εὐθυνῶν και φέρουμε τό βάρος τῶν προσωπικῶν μας ἐπιλογῶν. Ἐχουμε πλήρη συνείδηση τῶν ἀποφάσεων μας και τῶν ὅποιων συνεπειῶν τους. Δέν μᾶς πτοεῖ, ἐπίσης, ἡ ὅποια καταφρόνηση, λοιδορία, ἀπαξίωση και ἐμπαιγμός πού θά εἰσπράξουμε.

Εἰ ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Ἐκτακτο Παράρτημα

Ὁ Πάπας Φραγκῖσκος στό Φανάρι:

Συνάντηση ἐν Χριστῷ ἀγάπης

ἢ ἄλωση και ἐξουνιτισμός τῆς Ὁρθοδοξίας;

Λίγες μόλις ἡμέρες πρὶν τήν ὀλοκλήρωση τῆς παρουσίας ἐκδόσεως πραγματοποιήθηκε ἡ πολυδιαφημισμένη ἀπό τούς οἰκουμενιστές ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Φραγκῖσκου στό Φανάρι και ἡ τιμητική ὑποδοχή του ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Ἡ ἐπίσκεψη αὐτή ἀπέδειξε, δυστυχῶς, περίτρανα ὅλα ὅσα παραθέσαμε στίς σελίδες αὐτοῦ τοῦ ἐντύπου.

Γιά μία ἀκόμη φορά ἐπαναλήφθηκαν τά ἴδια θλιβερά γεγονότα ἐνταγμένα στό ἴδιο και πάλι σκηνικό τῆς ἐπικοινωνιακῆς τακτικῆς, τοῦ ἐντυπωσιασμοῦ, τῆς ἐπιβολῆς τῆς εἰκόνας και πρωτίστως τῆς ἐπιβολῆς τετελεσμένων. Ἐπιχειρεῖται δηλαδή νά ἐπιβληθεῖ μέ τεχνητό τρόπο

ἡ ἐντύπωση ὅτι δέν μᾶς χωρίζει τίποτε μέ τούς παπικούς και ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο γιά τήν πλήρη κοινωνία και ἐνότητα μαζί τους.

Γιά τόν λόγο αὐτό και πραγματοποιήθηκε και πάλι κατά τήν διάρκεια τῆς Θεῆς Λειτουργίας στόν πάνσεπτο πατριαρχικό ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὁ «λειτουργικός ἀσπασμός τῆς ἀγάπης» σέ κορυφαία στιγμή τῆς ὀρθόδοξου λατρείας, τήν ὥρα πού οἱ ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς και ἱερεῖς πού λαμβάνουν μέρος στήν Θεῆ Λειτουργία ὁμολογοῦν τήν κοινή πίστη τους στόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό και ἀνταλλάσσουν τόν ἀσπασμό, ἀφοῦ πρῶτα ἀσπασθοῦν τά Τίμια δῶρα πού μόλις ἔχουν ἐναποτεθεῖ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Ἐκείνη τήν ἱερή στιγμή, λίγο πρὶν τήν εὐχή τῆς ἀγίας

Πάνω: Ο αίρεσιάρχης Πάπας Φραγκίσκος "εὐλογεῖ" τούς παρευρισκομένους στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Φανάρι μετὰ τὴ Δοξολογία πού τελέστηκε πρὸς τιμὴν του. Ἡ ἐπίσκεψή του χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ὡς "ἀνεκλάλητος χαρὰ" καὶ "ἀνεκδιήγητος δωρεὰ" τοῦ Θεοῦ!

Κάτω: Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συμπροσεύχεται μετὰ τὸν Πάπα -τὸν "Ἁγιώτατο καὶ ἠγαπημένο ἐν Χριστῷ ἀδελφό του"- στὴν παπικὴ "Λειτουργία" πού τελέστηκε τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου (29-11-2014) στὸν παπικὸ ναὸ στὴν Κωνσταντινούπολη.

ἀναφορᾶς, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ ἀντίθρονο, ὅπου βρισκόταν ὁ Πάπας καὶ ἀντάλλαξαν τὸν «λειτουργικὸ ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης» γιὰ νὰ ὑποδηλώσουν τὴν ψευδοενότητα στὴν πίστη μεταξύ ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν.

Ἐπαναλήφθηκαν, ἐπίσης, καὶ πάλι συμπροσευχές καὶ «κοινὴ εὐλογία» τοῦ Πάπα πρὸς τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα, ἀπαγγελία τοῦ Πάτερ ἡμῶν ἀπὸ τὸν Πάπα, στὸν ὁποῖο ἐψάλη καὶ πολυχρόνιο. Ἐπαναλήφθηκε, ἐπίσης, ἐκ μέρους τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἡ ἀναγνώριση τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης καὶ τοῦ Βατικανοῦ ὡς κανονικῆς Ἐκκλησίας.

Δρομολογεῖται, ἔτσι, κατὰ τέτοιον τρόπο ἡ ὑπόθεση τῆς περίφημης «ένωσης», ὥστε αὐτὴ νὰ καταλήξει νὰ ἐπιβληθεῖ ἀπὸ τὴν «φυσικὴ ροή» τῶν πραγμάτων πού προσυμφωνημένα ὀδηγοῦνται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Αὐτὴ ἡ ψευδοένωση ἐπιχειρεῖται νὰ ἐπιβληθεῖ ὡς μιὰ εἰκονικὴ πραγματικότητα παρὰ ὡς μιὰ ἀληθινὴ κατάσταση.

Ἐνα γεγονός, πού ἐπίσης ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν τελευταία ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι, εἶναι ἡ ἐπιβολὴ τῶν θέσεων τοῦ Βατικανοῦ στὴν προσέγγιση μετὰ τούς ὀρθοδόξους καὶ τὴν ἐπιζήτουμένη ἔνωση. Παρὰ τὴν ἄριστη ἐπικοινωνιακὴ τακτικὴ τοῦ νέου Πάπα, παρὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὸν

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος εὐλογεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία, μέσα στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Φανάρι, 30-11-2014.

αὐθορμητισμὸ πού ἐκδηλώνει πρὸς τὰ ἔξω, παρὰ τίς κινήσεις ἐντυπωσιασμοῦ, τὰ χειροφιλήματα καὶ τίς βαθειές ὑποκλίσεις πρὸς τὸν κ. Βαρθολομαῖο, ἡ στόχευση τοῦ Βατικανοῦ ἐναντι τῶν ὀρθοδόξων παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια. Καὶ ἡ στόχευση αὐτὴ, ὅπως διεξοδικὰ ἀναπτύξαμε στὸ παρόν τεῦχος, εἶναι ἡ ἐπιβολὴ στὸν διάλογο τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, καθὼς καὶ μίας ἐνώσεως οὐνιτικοῦ τύπου, πού θὰ ὑπερπηδᾷ δογματικές διαφορές στὰ πλαίσια τῆς «νομίμου ποικιλότητος». Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιβεβαιώθηκε καὶ μετὰ τὴν ὁμιλία τοῦ

Πάπα στὴν κυριακάτικη Λειτουργία στὸ Φανάρι ὅπου ἀνέφερε συγκεκριμένα:

«Γιὰ μιὰ εὐτυχεῖ σύμπτωση, αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψή μου γίνεται ἀρκετὲς μέρες μετὰ ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸ τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς ἐκδοσης τοῦ Διατάγματος τῆς δευτέρας συνόδου τοῦ Βατικανοῦ *Unitatis redintegratio* γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῆς ἐνότητος μεταξύ ὅλων τῶν χριστιανῶν. Πρόκειται γιὰ ἕνα θεμελιώδες κείμενο μετὰ τὸ ὁποῖο ἀνοίχθηκε ἕνας νέος δρόμος γιὰ τὴν συνάντηση μετὰ τῶν καθολικῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκκλησιαστι-

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης χαιρετοῦν ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Πατριαρχικοῦ μεγάρου μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, 30 Νοεμβρίου 2014.

Ο λειτουργικός άσπασμός του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και του Πάπα Φραγκίσκου κατά τη διάρκεια της Ορθόδοξης Θείας Λειτουργίας στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι, 30 Νοεμβρίου 2014. Τά όλισθήματα και οι αγαπολογίες έχουν γίνει πιά παράδοση!

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος και ο Πάπας Φραγκίσκος εύλογούν από κοινού από τον εξώστη του Πατριαρχικού μεγάρου, επιχαίροντας για τὰ ψευδοενωτικά έπιτεύγματά τους, 30 Νοεμβρίου 2014. Στόν εξώστη είναι άναρτημένα τὰ έμβλήματά τους.

κῶν κοινοτήτων. Ιδιαίτερα μέ αυτό τό διάταγμα ἡ Καθολική Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες "ἔχουν ἀληθινά μυστήρια καί κυρίως, δυνάμει τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τήν Ἱεροσύνη καί τήν Εὐχαριστία, διά μέσου τῶν ὁποίων παραμένουν ἀκόμα ἐνωμένες μαζί μας μέ στενότερους δεσμούς" (π.15). Ἐν συνεχείᾳ, ἀναφέρεται ὅτι γιά νά διαφυλάξουν πιστά τήν πληρότητα τῆς χριστιανικῆς παράδοσης, καί γιά νά φέρουν εἰς πέρας τήν συμφιλίωση τῶν χριστιανῶν ἀνατολῆς καί δύσεως εἶναι ὑψίστης σημασίας νά διατηρηθεῖ καί νά υποστηριχθεῖ ἡ πλουσιότατη παρακαταθήκη τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς ἀνατολῆς, ὅχι μόνο σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τίς λειτουργικές καί πνευματικές παραδόσεις, ἀλλά ἐπίσης τήν κανονική τάξη πού θέσπισαν οἱ ἅγιοι Πατέρες καί οἱ Σύνοδοι, ἡ ὁποία τάξη ρυθμίζει τόν βίον αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν (βλ. π. 15 -16).

Θεωρῶ σημαντικό νά ἐπισημάνω τόν σεβασμό αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ὡς οὐσιαστικῆς καί ἀμοιβαίας προϋπόθεσης γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας, πού δέν σημαίνει ὑποταγή τοῦ ἑνός στόν ἄλλο, οὔτε ἀφομοίωση, ἀλλά μᾶλλον ἀποδοχή ὄλων τῶν δωρεῶν πού ὁ Θεός ἔδωσε στόν καθένα γιά νά φανερώσει σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο τό μέγα μυστήριο τῆς σωτηρίας πραγματοποιηθέν ἀπό τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν διά μέσου τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Θέλω νά διαβεβαιώσω τόν καθένα ἀπό σᾶς ὅτι γιά νά φθάσουμε στόν ἀναζητούμενο σκοπό τῆς πλήρους κοινωνίας, ἡ Καθολική Ἐκκλησία δέν προτίθεται νά ἐπιβάλει καμμία ἀπαίτηση, παρά μόνον ἐκείνη τῆς ὁμολογίας τῆς κοινῆς πίστεως, καί ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀναζητήσουμε ἀπό κοινού ὑπό τό φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς ἐμπειρίας τῆς πρώτης χιλιετίας, τούς τρόπους μέ τούς ὁποίους θά ἐξασφαλισθεῖ ἡ ἀναγκαία ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας στίς σημερινές συνθηκές: **τό μόνο πρᾶγμα πού ἡ Καθολική Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ καί ἐγώ ἀναζητῶ ὡς Ἐπίσκοπος Ρώμης "τῆς Ἐκκλησίας τῆς προκαθημένης τῆς ἀγάπης", εἶναι ἡ κοινωνία μέ τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.** Μιά τέτοια κοινωνία θά εἶναι πάντα καρπός τῆς ἀγάπης "πού ἐκκέχεται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διά πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν" (Ρωμ 5,5), ἀγάπης ἀδελφικῆς πού δίνει ἔκφραση στόν πνευματικό καί ὑπερβατικό δεσμό πού μᾶς ἐνώνει ὡς μαθητές τοῦ Κυρίου» (<http://www.amen.gr/article19910>).

Εἶναι δεδομένο ὅτι αὐτή ἡ κοινωνία (communio)

θά ἐπιχειρηθεῖ νά ἐπιβληθεῖ μέ ταχύτατους ρυθμούς καί «χωρίς καμμία ἀπαίτηση» ἀπό τό Βατικανό, τό ὁποῖο θά μᾶς ἐπιτρέψει νά διατηρήσουμε τίς «λειτουργικές καί πνευματικές παραδόσεις» μας καί τήν «κανονική τάξη», ὅ,τι κάνουν, δηλαδή, καί οἱ οὐνίτες!

Αὐτή τήν κοινωνία μέ τούς παπικούς ἐπιθυμεῖ καί ἐπιζητεῖ, δυστυχῶς, καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ὁποῖος ἀνέφερε στήν προσφώνησή του πρὸς τόν Πάπα ὅτι «ὁ ροῦς τῆς ἱστορίας ἤλλαξε κατεύθυνσιν, αἱ παράλληλοι καί ἐνίοτε συγκρουόμενοι πορεῖαι τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν συννητήθησαν εἰς τό κοινόν ὄραμα τῆς ἐπανευρέσεως τῆς ἀπολεσθεῖσης ἐνότητος αὐτῶν, ἡ ψυγεῖσα ἀγάπη ἀνεζωπυρώθη, καί ἐχαλυβδώθη ἡ θέλησις ἡμῶν ὅπως πράξωμεν πᾶν τό καθ' ἡμᾶς, ἵνα ἐκ νέου ἀνατεῖλῃ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καί τῷ κοινῷ Ποτηρίῳ κοινωνία ἡμῶν. Ἐκτοτε ἤνοιξεν ἡ ὁδός πρὸς Ἐμμαούς, ὁδός πιθανῶς μακρά καί ἐνίοτε δύσβατος, πλὴν ἀνεπίστροφος, ἀοράτως τοῦ Κυρίου συμπορευομένου μεθ' ἡμῶν, ἄχρις οὔ Οὗτος ἀποκαλυφθῇ ἡμῖν "ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου" (Λουκ. κδ' 35)» (<http://www.amen.gr/article19910>).

Ἄν εἶναι ὅμως «ἀνεπίστροφος» ἡ πορεία τοῦ κ. Βαρθολομαίου πρὸς τήν ἀπόκλιση ἀπό τήν ὀρθόδοξο ἐκκλησιολογία καί τήν ψευδοένωσή του μέ τούς παπικούς, τό ἴδιο «ἀνεπίστροφος» ὀφείλει νά εἶναι καί ἡ δική μας πιστότητα καί προσήλωση στίς παρακαταθήκες τῶν Ἁγίων Πατέρων μας. **Μέ αὐτούς θά στοιχηθοῦμε, αὐτούς θά ἀκολουθήσουμε καί σέ αὐτούς θά ὑπακούσουμε μέ ἀσφαλές κριτήριο τήν ὀρθόδοξη δογματική καί ἐκκλησιολογική μας συνείδηση.**

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσε, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, καί τοὺς Αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεὸν καὶ Δεσπότην προσκυνοῦντες καί σέβοντες, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην ὡς Αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες καί τήν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθόδοξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν» (Συνοδικὸν τῆς Ὀρθοδοξίας, Τριῶδιον, Ἐκδ. Ἀποστ. Διακονίας, σελ. 353-4).

ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Τεύχους

Υπεύθυνοι κατὰ νόμον γιὰ τὴν σύνταξη καὶ τὴν ἔκδοση τοῦ παρόντος οἱ ὑπογράφωντες:

- Αρχιμανδρίτης Ἀμβρόσιος, Ἡγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου
- Γέρων Γαβριήλ Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Χριστοδούλου, ἱ.μ. Κουτλουμουσίου
- Γέρων Ἰλαρίων Μοναχός, Ἁγιον Ὄρος
- Γέρων Εὐστράτιος Ἱερομόναχος, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Σάββας Μοναχός, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Παῖσιος Μοναχός, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Δωρόθεος Μοναχός, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἰεζεκιήλ Μοναχός, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Δημήτριος Ἱερομόναχος, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Κοσμᾶς Ἱερομόναχος, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Εὐλόγιος Ἱερομόναχος, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Βενιαμὴν Ἱερομόναχος, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Ἀθανάσιος Ἱεροδιάκονος, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Ἰουστίνος Ἱεροδιάκονος, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Νεκτᾶριος Ἱεροδιάκονος, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Γεώργιος Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Πέτρος Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Συμεὼν Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Γαβριήλ Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Βαρσανούφιος Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Κλήμης Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Νικόδημος Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Μακάριος Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Μεθόδιος Μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Ἰωάννης Δόκιμος μοναχός, ἱ.μ. Ζωγράφου
- Δικαῖος Ἀθανάσιος Ἱερομ., ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Ἰουλιανός, Ἱερομ., ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας

- Ἰωήλ Ἱερομόναχος, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Δαμασκηνός Ἱερομόναχος Πόπα, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Δαμασκηνός Ἱερομ. Ράους, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Παῖσιος Ἱερομ., ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ματθαῖος Ἱεροδ., ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἐφραίμ Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Σεραφεῖμ Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Δανιήλ Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Βαλεριανός Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Βαρσανούφιος Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἰσαὰκ Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γεράσιμος Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Μᾶρκος Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Δομέτιος Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Συμεὼν Μοναχός, ἱ.σκήτη Τιμίου Προδρόμου, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Χερουβείμ Μοναχός, ἱ.κ. Ἀρχαγγέλων, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἀκάκιος Μοναχός, ἱ.κ. Ἁγίας Τριάδος, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Ἡσαΐας, ἱ.κ. Γεννέσεως Θεοτόκου, Μορφονοῦ ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γεώργιος Μοναχός, ἱ.μ. Βαρλαάμ καὶ Ἰωάσαφ,

Βίγλα ἱ.μ.μ. Λαύρας

- Βλάσιος Μοναχός, ξεροκάλυβο - Βίγλα, ἱ.μ.μ.Λαύρας
- Ἠλίας Μοναχός, ἱ.η. Γεννήσεως Χριστοῦ, Βίγλα ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Παντελεήμων, Ἁγ. Ἀντώνιος Κρύα νερά, ἱ.μ.μ.Λαύρας
- Μάξιμος Ἱερομόναχος, Ἁγ. Ἀντώνιος Κρύα νερά, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ρωμανός Ἱερομόναχος, Ἁγ. Ἀντώνιος Κρύα νερά, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Παρθένιος Μοναχός, ἱ.κ. Ἁγίου Ἀντωνίου, Ἀγ. Ἄννα, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἰωακείμ Μοναχός, ἱ.κ. Ὑπαπαντῆς, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Θεόφιλος Ἱερομόναχος, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Κοσμᾶς Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Δημητρίου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γρηγόριος Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Πάντων, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Σάββας Ἱερομόναχος, ἱ.κ. Ἀγ. Πάντων, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Κύριλλος Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Πάντων, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Μιχαήλ Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Πάντων, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Σεραφεῖμ Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Σεραφεῖμ, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Παῦλος Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Σεραφεῖμ, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Θεόκλητος Μοναχός, ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σ. Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ὀνούφριος Ἱερομ. ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Χρῦσανθος Ἱερομ. ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἀζαρίας Ἱερομόναχος, ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Χαρίτων Μοναχός, ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας

- Νικόδημος Μοναχός, ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Πρόδρομος Μοναχός, ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἰλαρίων Μοναχός, ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἀνδρέας Μοναχός, ἱ.κ. Ἀποτομῆς Τιμίου Προδρόμου, ἱ.σκήτη Ἀγ. Ἄννης, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γρηγόριος Ἱερομόναχος, ἱ.η. Ἀγιορεῖται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Δανιήλ Μοναχός, ἱ.η. Ἀγιορεῖται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἀκάκιος Μοναχός, ἱ.η. Ἀγιορεῖται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Στέφανος Μοναχός, ἱ.η. Ἀγιορεῖται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Νικόδημος Ἱερομ., ἱ.η. Ἀγιορεῖται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Μάξιμος Μοναχός, ἱ.η. Ἀγιορεῖται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Θωμᾶς Ἱερομόναχος, ἱ.η. Ἀγ. Θωμᾶ, Μικρά Ἁγία Ἄννα, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Θεολόγος Μοναχός, ἱ.η. Ἀγ. Θωμᾶ, Μικρά Ἁγία Ἄννα, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Φίλιππος Ἱερομ. ἱ.η. Μεγ. Ἀθανασίου, Μικρά Ἁγία Ἄννα, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Χαρίτων, Καρούλια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Ἰωαννίκιος Μοναχός, Καρούλια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Συμεὼν Μοναχός, Καρούλια (Σέρβος), ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Δαυῖδ Μοναχός, Καρούλια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Ἀθανάσιος Μοναχός μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ (Μοναχός ἕνας), ἱ.η. Ἀγ. Σάββα, Καρούλια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Παῦλος, ἱ.κ. Ἀγ. Ἄννης, Καυσοκαλύβια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Νεκτᾶριος, ἱ.κ. Ἀγ. Δημητρίου, Καυσοκαλύβια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Γέρων Ἀνανίας, ἱ.κ. Ἀγ. Εὐσταθίου, Καυσοκαλύβια, ἱ.μ.μ. Λαύρας
- Εὐστάθιος Μοναχός, ἱ.κ. Ἀγ. Εὐσταθίου, Καυ-

- σοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Ἀκάκιος, Ι.Κ. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ.Λαύρας
- Πορφύριος Ἱερομ., Ι.Κ. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γεράσιμος Μοναχός, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Νικάνωρ Μοναχός, Ι.Κ.Νεομαρτύρων, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Μιχαήλ, Ι.Κ. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Πορφύριος, Ι.Κ.Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας.
- Γέρων Κοσμάς Ἱερομ., Ι.Κ.Ἀγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης, Ι.Μ. Φιλοθέου
- Μακάριος Μοναχός, Ι.Κ. Ἀγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης, Ι.Μ. Φιλοθέου
- Ἰλαρίων Μοναχός, Ι.Κ. Ἀγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης, Ι.Μ. Φιλοθέου
- Δοσίθεος Μοναχός, Ἅγιον Ὅρος
- Ἰσαὰκ Μοναχός, Ι.Κ. Γεννήσεως Θεοτόκου, Καρυές
- Παΐσιος Μοναχός, Ι.Κ. Ἀρχαγγέλων Σαββαίων, Καρυές
- Γέρων Νεκτάριος Μοναχός, Ι.Κ. Ζωοδόχου Πηγῆς, Ἱ.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Γέρων Νικόδημος Μοναχός, Ι.Κ. Ἀγίου Νεκταρίου Καψάλα
- Γέρων Συμεών Μοναχός, Ι.Κ. Παναγίας Καζάν
- Γέρων Νικόδημος Μοναχός, Καρυές (Συνταξιούχος Καθηγητής)
- Γέρων Νικόλαος Μοναχός, Ι. Κ. Ἀγίου Δημητρίου
- Γέρων Ἱερομόναχος Χαρίτων, Ι.Κ. Ἀναλήψεως Καρυές, Ι.Μ. Βατοπαιδίου
- Εὐφρόσυνος Μοναχός μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ, (3 μοναχοί) Ι.Κ. Τιμίου Προδρόμου, Ι.Μ. Καρακάλλου
- Δαμασκηνός Μοναχός, Ι. Καλύβη Τιμίου Προδρόμου, Ι.Μ. Καρακάλλου
- Σπυρίδων Μοναχός, Ι.Καλύβη Ἀγίου Νικολάου, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου

- Γέρων Ὀνούφριος, Ι.Κ. Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ.Παντοκράτορος
- Γέρων Ἀντώνιος, Ι.Κ. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ι.Μ.Παντοκράτορος
- Παχώμιος Ἱερομόναχος, Ι.Κ. Ἀγίων Πάντων, Καψάλα
- Παΐσιος Μοναχός, Ι.Κ.Ἀγίου Χαραλάμπους, (Κρητικός)
- Παΐσιος Μοναχός (Ἀγιογράφος), Ι.Κ. Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ.Καρακάλλου, Καρυές
- Ἀβραάμ Ἱερομ., Ι.Κ. Ὀσίου Γερασίμου, Ἱ.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Γεράσιμος Μοναχός, Ι.Κ. Ὀσίου Γερασίμου, Ἱ.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Ἀρσένιος Μοναχός, Ι.Κ. Ὀσιομάρτυρος Γερασίμου, Ἱ.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Ἀρσένιος Ἱερομ., Ι.Κ.Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου, (Παναγούδα)
- Ἡσαΐας Μοναχός, Ι.Κ.Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου, (Παναγούδα)
- Χρυσόστομος Ἱερομόναχος, Ι.Κ. Ἀγ. Σπυρίδωνος, (Κερκυραῖοι)
- Ζηνόβιος Μοναχός, Ι.Κ. Ἀγ. Ἀναργύρων, Ι.Μ. Παντοκράτορος
- Παΐσιος Μοναχός, Κουτλουμουσιανό Κάθισμα.

Λόγω τοῦ ἐκτάκτου χαρακτήρα τῆς παρουσίας ἐκδόσεως, τὸ περιεχόμενο τοῦ τεύχους αὐτοῦ δὲν κατέστη δυνατό νὰ τεθεῖ ὑπ' ὄψη καὶ νὰ υπογραφεῖ ἀπὸ περισσότερους ἀγιορεῖτες πατέρες, πρὶν τὴν ἐκτύπωσή του.

Ὅποιοι ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀγιορεῖτες πατέρες συμφωνεῖ μετὰ τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ τεύχους καὶ συντάσσεται μετὰ τοὺς ὑπογράφοντες αὐτό, μπορεῖ νὰ δηλώσει τὴν συμφωνία του καὶ νὰ ἀποστείλει τὴν ὑπογραφή του στὴν κάτωθι διεύθυνση:

Ἀγιορεῖτες Πατέρες
Τ.Κ. 63 086 - Καρυαί
Ἅγιον Ὅρος - Τ.Θ. 76

Περιεχόμενα τεύχους

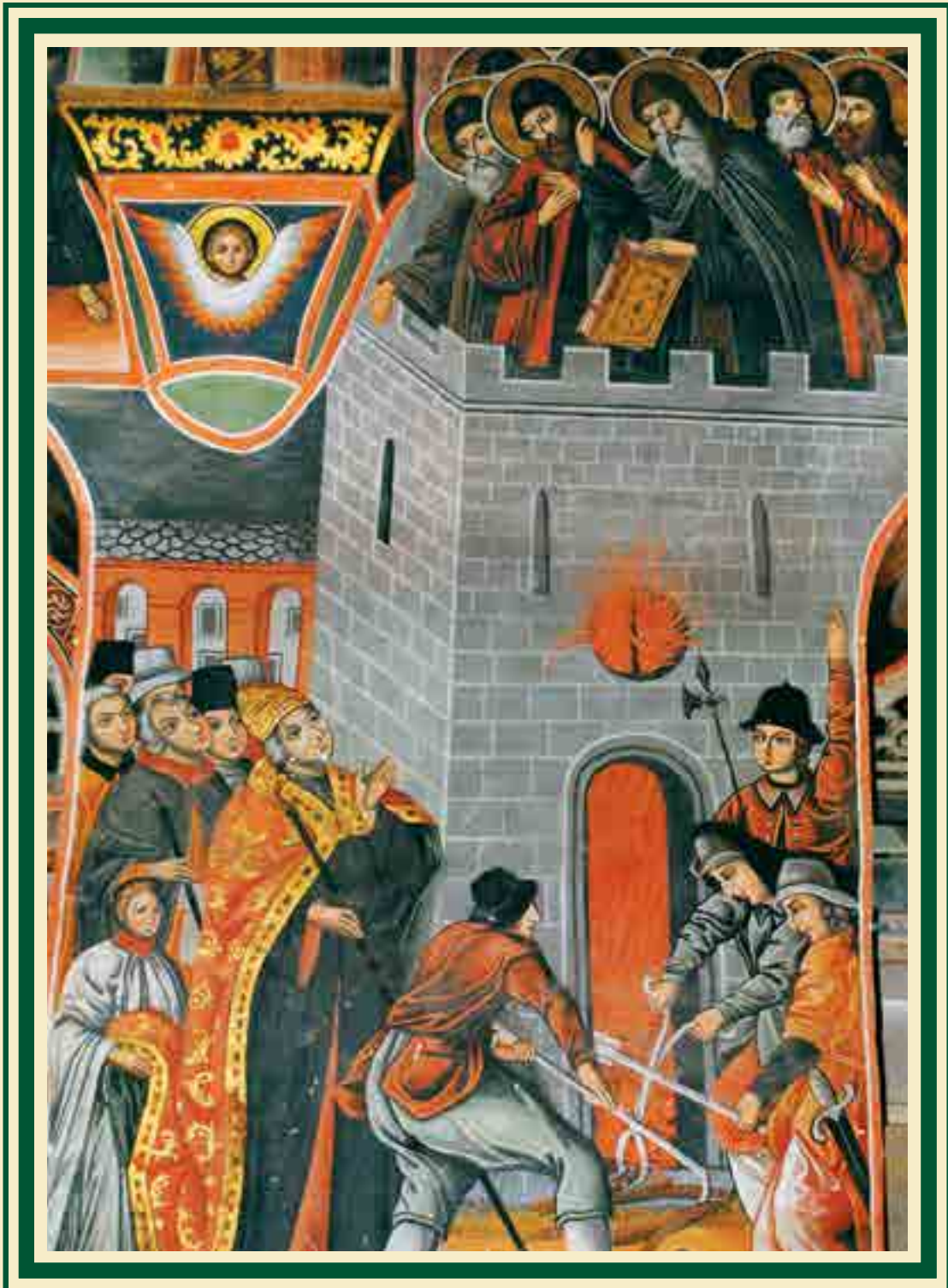
Ἡ ἔκδοσή μας.....	1
Οἱ Ἅγιοι Ὀσιομάρτυρες οἱ ὑπὸ Λατινοφρόνων μαρτυρήσαντες.....	5
Ἡ Διαχρονικὴ Ὁμολογιακὴ Μαρτυρία τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ ἡ σημερινὴ ἀπουσία καὶ σιωπὴ του.....	9
Τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς ἀκρόπολις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ θεματοφύλακας τῆς πίστεως.....	10
Ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμός.....	13
Τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καὶ ἡ στάση τοῦ Ἀγίου Ὁρους.....	15
Λεχθέντα καὶ Πραχθέντα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καὶ οἱ Ὁμολογιακὲς Ἀπαντήσεις τῶν Ἀγιορειτῶν - Μέσα ἀπὸ τὴν ἀντιπαραβολὴν κειμένων Οἰκουμενιστῶν καὶ Ἀγιορειτῶν.....	21
α) Διμερὴς Διάλογος Ὀρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν.....	22
"Διάλογος τῆς ἀγάπης".....	24
Ὁ ἐπίσημος "Θεολογικὸς Διάλογος".....	26
Οὐνία καὶ Οὐνίτες.....	31
Ἀντορθόδοξες θεωρίαι ποὺ καθιερώθηκαν στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου μετὰ τοὺς παπικούς	
■ Ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι ἐκκλησία, ἀλλὰ αἵρεσις.....	37
■ Μυστήρια, Ἱερωσύνη, Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, Ἄκτιστη Χάρη.....	40
■ Ἀσθενὴς ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κατὰ τὸν Πάπα Φραγκῖσκο.....	47
■ Διαφορὲς Ὀρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ.....	50
β) Ὁ Διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν».....	51
Οἱ τελευταῖες κρίσιμες Συνελεύσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν»	
9η Συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε., Porto Alegre 2006.....	52
10η Συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε., Bousan 2013.....	53
Ἀντορθόδοξες θεωρίαι στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν».....	56
■ Οἱ θεωρίαι τῶν κλάδων, τῆς διηρημένης Ἐκκλησίας καὶ τῆς ποικιλομορφίας.....	56
Διαφορὲς Ὀρθοδοξίας καὶ Προτεσταντισμοῦ.....	62
γ) Συμπροσευχὲς μετὰ ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους.....	67
Διαχρονικὴ καταδίκη τοῦ Παπισμοῦ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξην Ἐκκλησίαν.....	83
Οἱ Ἀγιορεῖτες γιὰ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους-Μονοφυσίτες.....	96
Ἀξιωματικὰ Ὁμολογιακὰ Ἀγιορειτικά Κείμενα.....	104
Κραυγὴ ἀγωνίας συγχρόνων Ἀγιορειτῶν Πατέρων.....	111
Ὁμολογιακὴ στάσις ἀγιορείτου Γέροντος.....	113
Ἐπίλογος.....	117
Ἐκτακτὸ Παράρτημα-Ὁ Πάπας Φραγκῖσκοσ στό Φανάρι.....	119
Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Τεύχους.....	124
Περιεχόμενα τεύχους.....	128

Ταχυδρομική διεύθυνση Περιοδικού:

**Άγιορείτες Πατέρες
Τ.Κ. 63 086 Καρυαί
Άγιον Όρος
Τ.Θ. 76**

Τοιχογραφία τῶν Ζωγραφετῶν Ὁσιομαρτύρων (10 Ὀκτωβρίου) ποὺ μαρτύρησαν ἐπὶ Λατινοφρόνων καὶ Πατριάρχου Βέκκου. Βόρειος τοῖχος Λιτῆς, Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου. 1817, ἔργο ζωγράφου Μητροφάνους. Ἡ εἰκόνα εἶναι ἀπὸ τὸ βιβλίο “Οἱ Θαυματουργές Εἰκόνες στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας”, Ἱερὰ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, ἐκδ. Σύγχρονοι Ὁρίζοντες 2013, σελ.192.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων

Ἄωνύμου μοναχοῦ. Ἦχος πλ.δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κοσμάν «Πρῶτον» μέλψωμεν, σὺν Ζωγραφεταῖς στερόροις, πατέρας θεόφρονας, Βατοπεδίου Μονῆς, ἱβήρων προμάχους τε. Οὗτοι γὰρ ὀπλισθέντες, τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου, ἀντέστησαν τῇ τοῦ Βέκκου, λατινόφροني πλάνη, ὀπλίται Ὁρους τοῦ Ἄθω, ὀφθέντες καὶ μάρτυρες.

Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Θεοτόκου «Ἄξιόν ἐστι»,
Πρωτᾶτον, Ἅγιον Ὅρος.

Υπεραγία
Δέσποινα
Θεοτόκε,
ἡ Κυρία,
ἡ ἐλπίς καὶ
ἡ παραμυ-
θία ἡμῶν,
ἡ τοῦ Ἁγίου
Ὁρους Ἀκα-
ταμάχητος
Προστασία,
κατάπαυ-
σον τὸν
κλύδωνα
τὸν ἐγεργε-
ντα παγίσι
τοῦ ὄφους,
ἐν τῇ Μιᾶ,
Ἁγία, Ἀπο-
στολικῇ καὶ
Καθολικῇ
Ἐκκλησίᾳ,
ἀναδεικνύ-
ουσα τῇ
ἐπισκιάσει
τῆς χάριτός
σου, νέους
θεοφόρους
ὁμολογητὰς
καὶ κήρυκας
τῆς
πίστεως.
(Δέησις)

Πατέρων
ἀθροίσθητε,
πᾶσα τοῦ
Ἄθω πλη-
θὺς, πιστῶς
ἐορτάζο-
ντες,
σήμερα
χαίροντες,
καὶ φαιδρῶς
ἀλαλάζο-
ντες,
πάντες ἐν
εὐφροσύνῃ
τοῦ Θεοῦ
γὰρ
ἡ Μήτηρ,
νῦν παρὰ
τοῦ
Ἀγγέλου,
παραδόξως
ὕμνεϊται·
διὸ
ὡς Θεο-
τόκον
ἀεὶ, ταύτην
δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον
τῆς Παναγίας
«Ἄξιόν ἐστι»
Πρωτᾶτον
Καρυές
Ἅγιον Ὅρος
Ἦχος δ΄